

ALICE HARRISON

*Aventură și
provocare*

Traducerea și adaptarea în limba română de
SÎNZIANA MIHALACHE

Capitolul 1

Cherry avea grijă de ouă și de pâinea prăjită, iar Lindsay de cafea. Kate coborâse pentru a ridica scrisorile de pe terasa care servea drept intrare pentru ambele niveluri ale clădirii.

– Se arde pâinea, zise Kate intrând. Ar trebui să facem ceva ca s-o reparăm.

– Ce? Pâinea? se miră Lin cu ochii pe un plic pe care-l scoase din grămadă.

– Ce deșteaptă ești la ora asta matinală, comentă Cherry. Cum reușești, Lin ?

– Am avut o sclipire, dar conversația se rupse brusc când cele două observară cuta de pe fruntea lui Kate. S-a întâmplat ceva?

– Hathersley&Warning. Ce mai vor și ei?

– N-am auzit niciodată de ei.

– Sunt o firmă de avocatură, spuse ea și deschise plicul.

– Proprietarul a fost foarte nemulțumit de farfuriile artizanale pe care le-am pus pe pereți, spuse Cherry. A numărat toate găurile din tapetul lui "nou-nouț". Dar nu m-am gândit că o să ne trimită chiar o scrisoare de la avocatul lui. E prea zgârcit ca să suporte asemenea cheltuieli.

– Sunt chemată la o întrevedere... murmură Kate, cât mai curând.

Încă nu-i venea să creadă. Oare de ce o chemau?

– Ce ciudat, remarcă și Lin, cu ochii la cafeaua care începea să fiarbă.

– O să-i sun eu imediat ce ajung la serviciu, spuse Cherry. Sunt sigură că domnul Minehead o să-ți dea liber. Unde trebuie să ajungi?

– În Chester.

– Îți ia mai mult de o oră.

– O să-l rog pe domnul Minehead dacă mă poate duce.

Fetele pleacă împreună cu mașina cumpărată la mâna a doua cu câteva luni în urmă. O lăsară pe Kate la birou, apoi coborâră la școala unde Lin predă biologia, iar Cherry, geografia.

Kate ajunse acasă la o oră după celelalte; așteptau cu sufletul la gură să afle motivul scrisorii.

– Se pare că am intrat în posesia...că sunt proprietara unei ferme din Australia! izbucni ea în ușa sufrageriei.

E ca-ntr-un vis! O fermă?!

– O fermă? strigară celelalte. Cum adică? întrebă Lin, care o invită pe Kate alături de ea. Dă-i puțin ceai, mai are un pic și leșină.

– E la fel de mare ca Belgia, bolborosi Kate, care se așează nesigură pe canapea.

Primise vestea de mai puțin de două ore, și încă nu se putea obișnui cu ideea.

– La fel de...Nu se poate! strigă Lin

– Asta mi-a spus domnul Waring. Știți că v-am povestit o dată despre o rudă îndepărtată a tatălui meu, un bătrân care trăia în Australia ?

– Eu n-am reținut niciodată ce rude ai, scutură Lin din cap.

Dar asta nu mai avea importanță acum. Kate știa un singur lucru : moștenise o fermă în Australia, la fel de întinsă ca Belgia. Incredibil !

În timp ce-și sorbea ceaiul, continuă să le povestească prietenelor ei despre întâlnirea cu avocatul. Se pare că acea rudă, David Gleaves, începuse să facă cercetări cu privire la arborele lui genealogic și dăduse peste ea, Kate Beresford. Apoi alcătuisese un testament în care îi lăsa ei proprietatea, iar banii și-i dona în scopuri caritabile. Din cauza sănătății subrede, scrisese testamentul cu mâna lui, dar domnul Warning o asigurase că totul e legal.

– Un anume Mark Copeland s-a ocupat de fermă în ultimii ani, din cauză că David Gleaves era foarte bătrân. Și tot el a luat legătura cu avocații din Sydney, care la rândul lor i-au contactat pe cei din Chester, pentru că David Gleaves îi spusese că eu locuiam în Chester. Iar acest Mark Copeland, care e australian, deține și el o proprietate lângă cea a lui David...Adică a mea. Îi zice High Creek Downs.

– Și vrei să i-o vinzi? se interesă Cherry.

– Bineînțeles. La ce-mi trebuie o fermă cât Belgia de mare?

– Și cât a oferit Mark Copeland?

– Nu a venit cu o ofertă încă, dar presupun că e vorba de o sumă enormă.

– Eu nu cred că e cât Belgia, se încruntă Lin, care încă din copilărie visase la spații deschise, vaste. E imposibil, Kate !

– Ba nu, interveni Cherry. Sunt astfel de spații care au mai mult de două sute de mii de hectare.

– Eu tot nu-mi pot explica acest lucru.

– Australia are o suprafață de aproximativ șapte milioane de hectare, deci se poate.

– Deci, se poate ca proprietatea lui Kate să fie așa de mare? mai întrebă o dată Lin, după o lungă pauză de concentrare.

– Desigur, deși... asta înseamnă că acest David Gleaves a fost extrem de bogat.

Ceea ce nu se potrivește cu banii puțini pe care i-a lăsat moștenire.

– A fost sărac, îi aminti Kate. Cel puțin, așa mi-a spus domnul Warning.

– Ești sigură că ai înțeles totul corect? se interesă Cherry, neliniștită

– Da; domnul Warning mi-a povestit că ferma are peste o mie de capete, iar casa seamănă cu o vilă luxoasă, dar mai mică.

– Înseamnă că n-o să te mai uiți la niște ființe ca noi, remarcă Lin, și cu siguranță, n-o să mai rămâi aici.

Atât ea cât și Cherry evită să s-o privească în ochi pe prietena lor. Trăiau împreună de mult timp; se cunoșteau încă de la școală, după care închiriaseră acest apartament și fiecare contribuise la decorarea lui.

– Nici să nu vă gândiți ! izbucni Kate imediat. Nu vreau ca banii să-mi afecteze relațiile cu prietenii mei...O să ne putem plăti toate facturile...și o să reparăm și prăjitorul de pâine!

***

Ca de obicei, Cherry păzea ouăle, iar Lin cafeaua.

Kate intră cu scrisorile.

– Da, uite-o, zise ea, și scoase o scrisoare cu timbru par-avion. Vezi că se arde pâinea.

– E de la australianul nostru, zise Cherry. Cel puțin e prompt. Mă întreb care a fost reacția lui când l-am anunțat că mergem acolo ca să ne ocupăm de treburile fermei?

– Mai repede! o grăbi Lin, impacientată.

Împreună cu Cherry, o convinseseră pe Kate, nu se știe prin ce metodă, să se deplaseze până acolo și să se ocupe personal de fermă. Nici Kate nu putea încă realiza acest lucru. Primul ei gând, când aflase de moștenire, fusese să vândă, iar banii să-i investească. Bogăția nu o interesa deloc. Era foarte mulțumită cu locul ei de muncă și cu prietenii pe care-i avea; nu-și dorea decât să-și continue viața în același fel. Totuși, scrisoarea către Mark Copeland deja fusese trimisă, iar Lin și Cherry își înaintaseră demisiile la școală.

– Cred că e puțin cam dezamăgit la gândul că nu mai poate administra el ferma, observă Lin. Îți imaginezi cum are să fie? Să ne ocupăm de o fermă?

De vite? Eu deja mă văd îmbrăcată într-un costum de văcărită...

– Se numesc îngrijitoare de vaci, o corectă Cherry calm.

– Mă rog...În costumul meu de îngrijitoare de vaci, călare pe un murg, cu o pălărie mare pe cap și cu o piele foarte bronzată și fermă!

– N-am văzut niciodată un astfel de om, cu o piele foarte bronzată și fermă, comentă Cherry. Kate, ce zice Mark Copeland ?

Liniște. Ambele fete așteptau, nedumerite mai ales de culoarea aprinsă a feței prietenei lor. Kate era temperamentală, iar acum părea pe punctul de a izbucni.

– Ce să-ți spun? zise ea cu voce tremurată.

– Totul, răspunseră fetele.

– Ferma nu e un loc pentru femei...

– Adică? clipi Lin. Dar ei, ce fel de bărbați sunt? Hermafrodiți?

– Păstrează termenii biologici pentru școală, Lin, se încruntă Kate.

– Mă rog; și ce mai zice bruta aceea de australian?

– E mirat. Mirat ! E singurul cuvânt care mi-a rămas în minte.

– N-o să ajungem niciodată să lucrăm acolo, murmură Cherry.

– E mirat că trei englezoaice – femei, vă atrag atenția – s-au gândit să se apuce de treabă pe acea proprietate. Proprietate, repet; una cât Belgia!

– Sunt sigură că spune acolo prea multe amănunte picante despre fermă, și deci, îi atașează un element romanțios.

– Așa e, zise Lin.

Încă de la început am avut viziuni cum că sunt furată de pe armăsarul meu de un mascul puternic cu sânge australian!

Cherry oftă.

– E opt și zece, observă ea.

– Dar nu există niciun astfel de amănunt aici, insisită Kate cu ochii în foaia care-l cataloga pe cel ce o scrisese drept un tip foarte arogant și pretențios. Dimpotrivă, e un loc neprimitor, cu o grămadă de obstacole pentru cei neavizați. Mă întreabă dacă am remarcat dimensiunile locului, comparativ cu altele din aceeași zonă. Și faptul că a te ocupa de un astfel de loc e foarte dificil.

– Poate că și el are o proprietate, o întrerupse Lin. Dar cum ar putea să aibă banii necesari pentru a o cumpăra pe a ta?

– Înseamnă că e mult mai mare decât o fermă obișnuită.

– Dacă ar fi fost chiar așa de mare, de unde a avut timp să se ocupe de ea? zise Kate. Cum poate un om să aibă grijă de un pământ atât de vast ?

– Are sute de cowboy pe lângă el.

– Îngrijitori de vaci, murmură Cherry, care se uită în treacăt la ceas.

– Și ce mai zice ca să ne înlăture?

– Că viața e grea, clima diferită de cea cu care ne-am obișnuit; că nu sunt distracții...Aduce o mulțime de

contraargumente. Ajung să mă întreb dacă într-adevăr stă cineva acolo.

– Vrea să-i țină pe alții departe, remarcă Lin. E al naibii de snob. Cei ca el formează grupulețe care chiar ajung să se compare între ele. Ai face parte din categoria elitelor, deci e clar că nu vrea o reprezentantă a sexului slab printre ei.

– Se răcesc ouăle, interveni Cherry grăbită.

– Vrea să ne facă o ofertă generoasă și speră că vom accepta. Și-mi cere să fixez o întrevedere cu avocatul, să nu mă mai adresez direct lui. Și se semnează.

– Și de unde a trimis-o ?

– Din Cunya River Downs.

– Adică de pe proprietatea învecinată cu tine ?

– Da, și Kate se așază la masă, gânditoare.

– Deci, ne avertizează, oftă Lin, așezându-se și ea. Oare suntem sortite să fim profesoare până la adânci bătrâneți, până când vom ajunge fete bătrâne, ridate, trase la față și cu ochelari pe nas? se adresează ea lui Cherry.

– Poate că totuși, viața de acolo nu e chiar așa de simplă precum ne-am imaginat— după expresia ei, se vedea că recapitula tot ce scria în scrisoare. La urma urmei, niciuna dintre noi nu se pricepe la așa ceva.

– Cum adică? Dar ferma vecinului meu? Am lucrat acolo când locuiam la Grange, cât timp voi două ați fost la liceu.

– Halal fermă! strigă Lin.

Dacă-mi aduc bine aminte, locul acela era categorisit de Ministerul Agriculturii drept "mici proprietăți sub o sută de arii".

Kate se înroși și coborî ochii la pâinea prăjită din mâna ei.

– Recunosc că era mică...

– Era doar un hobby al domnului Lambert. Întotdeauna zicea că are numai pierderi de pe urma ei.

– Ce vrei să spui? se aprinse Kate și mai mult. Avea de toate acolo. Găini, rațe, găște. O dată, am ajutat la nașterea a patru pui de curcan.

– Cei care au murit înainte de a se face mari? întrebă Cherry. Mă rog, trei au murit, iar celălalt avea patru aripi, dacă-mi aduc aminte, dar s-a dus și el.

– O dată am stat și la nașterea unui porcușor, continuă Kate, aruncându-i prietenei o privire întunecată.

– Știu, zise Lin. Acela care a scăpat și care a distrus grădina bătrânei...Cum o chema? Nu mai contează, dar n-a mai vorbit cu tine luni de zile.

– Am și eu un cuvânt de zis? se enervă Kate. După cum spuneam, era o fermă cu de toate.

– Mai puțin cincizeci de mii de vite, observă Cherry care-și întinse cana lui Lin pentru o altă cafea.

– E adevărat...dar oricine poate mulge o vacă.

– Una da, dar acolo ai mii. Și nu contează dacă știi sau nu să le mulgi, pentru că nici nu trebuie să faci asta.

Le țin doar pentru a le comercializa.

– Deci, tu n-ai nimic de făcut, doar te plimbi și-i privești.

– Sub cerul senin, completă Lin, oftând. Ce viață minunată! Atât de simplă și de pașnică. Ce plăcere – să stai călare pe un cal sau la umbra unui copac, să fredonezi un cântec, să ai un fir de iarbă între dinți și să asculți ciripitul păsărilor care-și fac cuib deasupra capului tău.

– E opt și douăzeci și cinci, anunță Cherry care se și ridică de pe scaun, curățând în urmă. Dacă moare motorul...

– Uite ce faci! strigă Lin exasperată. De ce trebuie să năruie totul? Întotdeauna ți se pare că găsești un obstacol tocmai la jumătatea drumului. Ba că se întrerupe lumina, ba că se sparge țeava...

– Ambele sunt posibile probleme pe care vreau să le preîntâmpin.

– Oricum, dacă moare motorul mașinii, n-ai ce să-i faci, așa că las-o baltă. Deci, unde eram, Kate? Tind să cred că nu-l vei asculta pe tipul acesta.

– Nici prin gând nu mi-a dat așa ceva, se miră Kate. Am făcut deja planuri, și nu vreau să le schimbăm, indiferent ce zic alții!

Răspunsul crescuse speranțele celorlalte două fete, Cherry concluzionând că au să-i arate acestui tip arogant că ele nu se tem de condițiile regiunii.

– O să-i arătăm noi lui! declară Lin cu hotărâre.

O să devină chiar el ridicol atunci când va vedea că suntem mai mult decât capabile să ne ocupăm de fermă. Mai ales cu atâția cowboy...îngrijitori pe lângă noi, nu e prea mult de muncă. Noi doar vom supraveghea.

– E puțin cam mult spus, ezită Kate.

– Dar o să avem de la cine învăța, o întrerupse Lin. Un loc așa de vast precum High Creek Downs va funcționa practic de la sine; altfel nu văd cum s-a ocupat doar Mark de el.

– Adevărat...Sunteți sigure că vreți să vă asumați acest risc? Să vă dați demisia și...

– Bineînțeles, strigă Cherry. Eu și cu Lin deja începusem să ne plictisim pe-aici. Când predai la o clasă, tot ce-ți rămâne e atașamentul față de copii. Dar trebuie să-i părăsești de fiecare dată și iei alții, și le predai același lucru pe care l-ai predat și anul trecut, și tot așa; devine foarte monoton.

– Mi-ar fi plăcut să predau, zise Kate cu nostalgie. De multe ori îmi doresc să mă fi îndreptat spre învățământ, dar la momentul respectiv slujba de secretară mi se părea mai interesantă. Acum nu mai contează.

Următoarele săptămâni se desfășurară sub impulsul noilor perspective ce se deschideau pentru ele. Pe lângă împachetările propriu-zise, fetele vândură mobila și tot ce nu mai aveau nevoie.

Domnul Warning se arătă la început șocat la ideea că toate trei vor să plece în Australia, și nu-i plăcuse nici faptul

că scrisoarea hotărâtoare fusese trimisă fără înștiințarea lui. El considera că procedura nu este una corectă.

– Nu sunt de acord cu dumneavoastră, zise Kate, mult mai încrezătoare acum la gândul averii pe care avea s-o administreze.

Lin o numea o mare milionară, care n-ar fi trebuit să se lase impresionată de bătrânelul chel din fața ei.

– Momentan, acest Mark Copeland este angajatul meu. Vă dați seama de acest lucru, nu ?

– Da, vă administrează proprietatea.

– Adică este în slujba mea. În mod normal, pot să-i scriu, dacă am nevoie.

– Domnișoară Beresford, în locul dumneavoastră, eu n-aș merge mai departe. Avocatul lui mi-a scris... și caută la rezezeală printre multele hârtii de pe birou, după care scoase o foaie. I-a cerut avocatului să mă înștiințeze că nu are de gând să poarte vreo corespondență cu proprietara de la High Creek. Știe că vreți să mergeți acolo împreună cu prietenele dumneavoastră, în ciuda sfaturilor lui, dar avocații lui mă avertizează că el nu vrea să fie contactat personal. Va trebui să vă descurcați singure până acolo...

– Adică? Ce-l face să creadă că nu-l vom găsi?

– Proprietatea e renumită pentru suprafața ei, deci nu vă va fi ușor, mai ales pentru că aveți de străbătut zeci de mile de teren arid.

Și sper că știți că nu veți putea zbura până acolo.

– Bineînțeles. Când ajungem la Brisbane vom cumpăra o mașină. Vrem să facem astfel ca să mai admirăm priveliștile.

Un zâmbet abia schițat apărui pe chipul interlocutorului. Era clar că domnul Warning nu agreea ideea. Însă fetele erau pornite să se aventureze astfel, și, atâta timp cât își planificau drumul cu grijă, nu aveau cum să dea greș. Se putea conta pe Cherry, care era și profesoară de geografie, iar Kate și Lin aveau încredere în capacitatea ei de a planifica ruta.

– Totul pare să decurgă așa cum trebuie, zise Lin cu câteva zile înainte de plecare. Vecina de peste drum o să cumpere aragazul, iar cea de jos vrea masa și scaunele. Un profesor de la școală e interesat de mașină, și cred că o s-o ia în cele din urmă. Deocamdată negociem prețul.

– Dar de ce te agiți? o întrebă Kate. Nu avem nevoie de bani.

– Tu ești cea bogată. Noi încă ne mai ținem de fiecare bănuț.

– Dar nu vreau să fie așa. Cât despre salariile voastre...

– Plata. Acum suntem doar ajutoare la fermă.

– Abia aștepti să ajungi în șa, nu? râse Kate.

– Știi bine că ador călăria. Din păcate, nu prea-mi permit din cauza costurilor.

– Mă rog... O să vă plătesc la fel de mult cât luați și acum.

– Nici vorbă ! Stăm acolo din plăcere.

– Trebuie să vă plătesc la fel, Lin. Mă bucur că veniți să mă ajutați, deci de ce nu v-aș plăti la fel?

– Pentru că facem asta pentru aventură. Noi te-am convins pentru că ne doream o schimbare. Moștenirea ta a venit ca o mănășă. Eu însă mi-am dorit întotdeauna să stau în spații deschise, deși niciodată nu m-am exprimat în acest sens. Aș fi emigrat în Australia ca să lucrez pentru o astfel de fermă, dacă n-ați fi fost voi două. Stăm împreună de mult timp.

Kate încuviință din cap. Stăteau în sufragerie, unde pereții purtau urmele celor douăzeci și șapte de găuri lăsate de farfuriile vechi pe care le vânduseră. Cherry încercase să le repare, dar se lăsase păgubașă.

– Suntem împreună de mult timp, repetă Kate, după care reveni la problema plăților.

După alte câteva reproșuri, reuși în cele din urmă să-și impună părerea. Hotărâseră și ca ea să le returneze toate taxele de transport în momentul în care va primi banii pe prima mie de capete de vite vândute. Până atunci, însă, fetele trebuia să se descurce cu rezervele pe care le mai aveau și care fuseseră inițial destinate unei vacanțe în Spania.

Când vândură absolut totul și cupărură biletele, emoția lor începu să crească și mai mult. Lin o arăta cu exuberanță, Kate mai moderat, în timp ce Cherry reușea să-și ascundă adevăratele trăiri.

Dar fetele o cunoșteau și zâmbeau pe furiș la adresa acestei atitudini calme.

– Totul pare perfect, observă Lin la ultimul lor mic dejun în acel apartament. Gândiți-vă că în mai puțin de zece zile vom sta într-o vilă. Celelalte două începură să râdă.

– Aș fi vrut să avem o poză cu locul, zise Kate. Domnul Warning mi-a promis că-mi face rost de una, dar e atât de distrat – se agită tot timpul, și e întotdeauna cu capul în nori. S-ar crede că e pe punctul de a se pensiona; sunt sigură că la vremea lui a fost un avocat foarte bun.

Fetele nu se arătară prea interesate de subiect așa că trecură la o problemă mai atrăgătoare – zborul spre Brisbane și restul călătoriei de pe uscat pe care o planificaseră. Meticuloasă ca întotdeauna, Cherry luase legătura cu o firmă de transport care-i oferise o posibilă rută. Puteau căuta cazare la diferite ferme pe care aveau să le întâlnească pe drum. Încă de la bun început, stabiliseră că trebuia să caute locuri de cazare.

– Vreau ca soarele să mă trezească în zori, visa Lin, să aud corul păsărilor de tot felul, să mă scald în apele pârâului.

– De obicei sunt secate, observă Cherry cu calm. Sau, în orice caz, au cursul oprit, iar apa devine sălcie.

– De ce trebuie să mă deziluzionezi întotdeauna? Ești tu geograful, dar știi totuși că astfel de pârâuri pot forma cele mai frumoase lagune.

Cherry se mulțumi să dea din cap surâzătoare, iar Lin repeta în continuare cât de perfect i se părea totul.

– Cu excepția vecinului nostru, marele administrator al pământurilor de la Cunya River Downs, adăugă ea, făcând-o pe Kate să tresară...într-un mod în care doar milionarii puteau reacționa.

– N-o să mă deranjeze, răspunse, pentru că n-o să avem nimic de-a face cu el.

– Ceea ce nu va fi prea greu, având în vedere suprafața terenurilor.

– Dar se învecinează, totuși, observă Cherry. Tot va trebui să ne întâlnim o dată.

– Doar dacă se întâmplă să ne aflăm la limită, în același moment, ceea ce e puțin probabil.

Cherry se uită la ceas și sugerează că e timpul de plecare. Lin o urmă și începură să strângă prin bucătărie.

– Nu e minunat că prietena noastră a moștenit așa ceva? Kate, draga mea, îți mulțumesc din toată inima!

– Doar dacă te apuci să cureți soba, interveni Cherry. Domnul Brown trece pe aici.

– Ce ființă! Cherry, pe cât punem pariu că-mi găsesc un bărbat înaintea ta?

– Vorbești serios? Te aștepti să-ți găsești un soț pe-acolo?

– Ba bine că nu!

– Și mă părăsești? clipi Kate, nedumerită.

– Va lucra și el pentru tine. O să fie interesant să fiu în fiecare zi pe lângă el.

– Iar eu am să fiu fata bună la toate, comentă Cherry. Bărbații mănâncă enorm, mai ales la micul dejun, deci o să-mi petrec toată viața la bucătărie.

– Ba nu. Și tu ai zis că te atrage viața în aer liber.

– Așa e, dar cum e vorba de un spațiu foarte mare, mă văd înăuntru în marea majoritate a timpului.

– Știi de ce? se adresează Lin lui Kate. Cherry n-o să se liniștească până n-are să fie numită responsabilă cu toate. O să se preocupe de pene de curent, de țevi care se sparg și alte asemenea. Ești o fraieră, Cherry ! Să nu te aștepti să găsești pe cineva continuând să fii atât de preocupată cu lucruri mărunte și atât de bine organizată.

– Unora le plac nevestele eficiente, pregătite pentru situații neprevăzute.

Lin scutură din umeri, spunând că Cherry se potrivește doar cu unul asemenea ei. Cherry nu mai comentă; avea principiile ei, pe care nimeni nu i le putea schimba. Își spunea că într-o zi are să apară și bărbatul potrivit pentru ea, care nu o va cataloga drept o fraieră, ci drept o persoană capabilă.

– N-o să stai toată ziua la aragaz, Cherry, și gata !

Fetele se priviră una pe cealaltă în liniște: Cherry – blondă, cu ochi verzi și cu trăsături fine; Kate – brunetă, cu

ochi căprui și frunte lată, cu o piele de culoarea piersicii, puțin mai închisă decât a lui Cherry. Trăsăturile lui Kate erau bine puse în valoare, contururile delicate. Deși era slabă și nu foarte înaltă, dădea uneori impresia de fragilitate.

– O să ne ajuți pe mine și pe Lin să supraveghem îngrijitorii și pe toți ceilalți angajați.

Capitolul 2

După ce ajunseră la Brisbane, rămaseră acolo suficient timp cât să-și cumpere o mașină de teren și s-o echipeze; apoi porniră într-o lungă călătorie care le duse de-a lungul meridianului, printr-un peisaj plin de eucalipti și de copaci nemaîntâlniți, urmat pe o distanță aproape interminabilă de semideșert. Trecură apoi într-o regiune stâncoasă și nisipoasă.

Noaptea, fetele se opreau, își pregăteau cina pe o sobiță cu gaz pe care Cherry insistase s-o păstreze – în caz că la fermă va cădea curentul vreodată – și nimeni nu reușise s-o despartă de ea.

– Vezi Lin, știu eu ce zic, îi atrăgea ea atenția în timp ce se încălzeau.

– Am fi putut cumpăra una identică din Brisbane.

Mă rog, să zicem că am fi fost pierdute fără tine, și luă din mâna fetei o farfurie cu carne și legume.

– Recunosc că acum am fi fost pierdute dacă nu eram împreună, zise Cherry întinzându-i o farfurie și lui Kate.

Aceasta din urmă era înclinată să-i dea dreptate. Cherry era ființa practică, întotdeauna pregătită în caz de urgență; Lin venea cu buna dispoziție când lucrurile se înrăutăteau. Se lăuda că nu știe să fie pesimistă. Kate era cea sensibilă, cea care o consolase pe Cherry cu trei ani în urmă, la moartea fratelui ei. Acesta suferise un accident de mașină; fără susținerea și ajutorul lui Kate, fata ar fi ajuns la o cădere nervoasă. Ce avea să se întâmple după ce toate se vor fi căsătorit? se întreba Kate, dar renunță la fel de repede la idee. Prietenele ei abia așteptau să se distreze la High Creek Downs, unde totul avea să fie o noutate.

– Fetelor, începu Lin, e ultima noapte în sălbăticie. Mâine, pe la prânz, ar trebui să ajungem acasă la Kate.

– Abia aștept s-o văd, acum că m-am obișnuit cu ideea că sunt bogată. Presupun că interiorul este foarte demodat, vopsit în culori închise, cu mobilă scorjită. Dar îl refacem noi.

– Imediat ce vindem vitele cui trebuie. Mă întreb în ce perioadă din an se face asta? adăugă Lin. Va trebui să avem grijă de bani, pentru că i-am cheltuit aproape pe toți pe mașină și pe echipament.

– Nu va fi prea greu să ne abținem de la anumite cumpărături, pentru că nu avem magazine, interveni Cherry. Sunteți gata pentru desert ?

– Te rog...

Soarele ardea întreaga câmpie și dealurile dimprejur; se cufunda alene în spatele acestora, oferind un spectacol miraculos. Arborii de acacia prindeau tot felul de culori și de nuanțe roșiatice. Maroniu amestecat cu roșu-aprins, o culoare vie cu una caldă, doar pentru a mai tempera peisajul.

– Nu e minunat? oftă Kate, convinsă că nu se va plictisi niciodată de o asemenea priveliște, idiferent cât de des are s-o vadă. Suntem norocoase...

– Ai dreptate, se entuziasmă Lin. Iar noi suntem norocoase că ești prietena noastră. Cine s-ar fi gândit acum câteva săptămâni că vom ajunge aici ?

– Sper că totul se va ridica la așteptările noastre. Mulți au emigrat în Australia, dar nu le-a plăcut absolut deloc, și s-au întors în Anglia în cel mai scurt timp.

– S-au pripit... iată cuvântul potrivit. Trebuie să-ți acorzi o a doua șansă. Orice țară e diferită de a ta și singura soluție pentru a fi pe deplin mulțumit este să te adaptezi la multe lucruri – oameni, climă, obiceiuri, stil de viață. Ceea ce ia timp, și uneori e nevoie de perseverență. Dacă oamenii nu-și alocă nici timp și nici nu-și dau silința, atunci cu

siguranță vor eșua. Poate că din cauza meseriei mele am devenit cam dură cu cei care refuză să încerce.

Cherry încercă să zâmbească, iar Lin se înroși. Kate o aprobă pe Lin, dar repetă îngrijorarea ei.

– Eu o să fiu satisfăcută, zise Cherry. Va fi o nimica toată pe lângă ceea ce am trăit până acum. Rutina și efortul, cu toate lucrările pe care le aduceam acasă și cu pregătirea lecțiilor. Noi lucram în fiecare seară pentru școală. Iar tu, Kate, ai lucrat de multe ori peste program. Sunt sigură că viața de acum nu va fi la fel de monotona.

– Așa e, întări Lin, rezemându-se de un copac. Eu nu regret nimic. Priviți! strigă ea și arată în direcția orizontului.

– Fantastic!

În fața ochilor lor, umbrele tufelor tremurau, viu colorate, sub ultimele raze ale soarelui, în timp ce întreaga suflare se domolea în lumina amurgului.

– Dacă tot nu mai e nimic de făcut, am putea să strângem și să ne culcăm, decretă Cherry.

– Spăl eu vasele, se oferi Kate. Trebuie să fim mai grijulii cu apa, nu? Cherry confirmă.

– Am greșit drumul de două ori, deci am întârziat puțin. Dar mai avem destulă, atâta timp cât mâine nu greșim din nou.

– De acum încolo, drumurile nu mai sunt la fel de bune, nu?

– Nu ca până acum, dar nu trebuie să-ți faci griji. Și alții le folosesc, deci...

– Alții... zâmbi Kate. Adică Mark Copeland și familia lui.

– Are familie?

– Nu știu. Dar domnul Warning zicea că are treizeci și patru de ani, deci ar trebui să aibă.

– Poate, remarcă Lin. Spunea că ferma nu e un loc pentru femei...

– Asta a fost doar ca o concluzie. Ce ciudat să creadă că mă poate influența cu astfel de nimicuri. Dacă e căsătorit, o compătimesc pe soția lui, adăugă Kate. La cât e de arogant!

– Nu cred că diferă de restul bărbaților, o completă Cherry, care o privea pe Lin făcând paturile. În zonele astea, comunitățile de oameni sunt restrânse și închise; comunități patriarhale de fermieri, cu multe animale în grijă, și care și-au dezvoltat propriile reguli de conducere. Statutul se măsoară în suprafețele deținute, modul de administrare a acestor suprafețe se face după vechile metode existente la noi, unde proprietarul e stăpân, iar angajații sunt supușii lui – nu chiar sclavi, pentru că nu e chiar atât de înapoiat.

– Aici, proprietarul e numit "șef", adăugă Lin. Toți îngrijitorii vor trebui să-ți spună "șefa", la fel ca și noi, dacă e să facem lucrurile cum trebuie.

Toate râseră, iar Kate declară că nu va răspunde la acest nume, pentru că-i displace.

- Așa e obiceiul, zise Cherry. Când eram la Roma...
- Tocmai mi-a venit o idee – poate că acelor îngrijitori le va dispăcea să mă aibă ca superior, deci va trebui să am mare grijă cum mă comport. Ar fi groaznic dacă se vor revolta.
- Nu se poate, izbucni Lin. Unde altundeva să-și găsească de lucru?
- Da... Poate că ai dreptate. Oricum, trebuie să am grijă.
- Sunt de acord, zise și Cherry. Ne trebuie mult tact, mai ales pentru că suntem neinițiate și va trebui să recunoaștem că avem de învățat de la bărbați.
- Lin începu să se pieptene, ținând oglinda într-o mână, pieptenele în cealaltă.
- Gândiți-vă ce de bărbați frumoși, masculini... Cred că o să pot alege din vreo cincizeci !
- De obicei, bărbații sunt masculini, comentă Cherry.
- Bineînțeles, dar mă refeream la un anume tip de bărbat – puternic, cu mușchi, călit, cu o piele de bronz.
- Prea perfect pentru a fi adevărat, comentă Kate. Eu prefer tipii calmi, care au grijă de o femeie chiar dacă aceasta nu are neapărată nevoie, tipii nestatornici...
- Poftim? strigă Lin, neînțelegând ideea.
- Nu la propriu! Adică tipii care nu au stare până nu satisfac fiecare dorință a femeii.
- Care sunt galanți.

– Dacă idealul meu e prea perfect, al tău e inexistent, sau e mai plictisitor ca o carte proastă!

– Cred că idealul meu e între voi două, intră și Cherry în conversație.

– Atunci, să nu te aștepți să-l găsești aici. Cu siguranță, nici Kate nu-l va găsi, nu într-un astfel de mediu.

– N-aș fi chiar atât de sigură. Au toate condițiile – familii mari de fermieri... Toți aparțin aceleiași generații, și au și alte preocupări în afară de creșterea vitelor. Pot fi interesați chiar și pentru Kate.

– Se pare că știi multe detalii, se miră Lin.

– În calitate de geograf, am ajuns să cunosc și alte moduri de viață.

– Și unde am putea să-i vedem și noi pe acești oameni interesați ? se interesă Kate.

– La petreceri, la întruniri.

– Și crezi că vom fi invitate?

– În mod sigur. Faci parte din elite pe-aici, cu proprietatea ta. Cu toții vor dori să intre în grațiile celei ce a moștenit High Creek Downs.

Kate se înroși, dar acceptă afirmația. Încă o îngrozea ideea de a fi bogată, în ciuda eforturilor pe care le făcea pentru a se obișnui.

Terminară treburile, iar Cherry aprinse un foc cu niște crengi strânse de prin apropiere.

– Ar trebui să ardă toată noaptea, zise ea mulțumită.

Kate o privi atent; se vedea că amândouă fetele se bucurau din plin de călătorie. Ar fi fost un dezastru pentru ea să afle că solul, clima sau oamenii nu se vor ridica la așteptările lor.

Se treziră imediat ce se crăpă de ziuă și urmăriră răsăritul în timp ce strângeau totul. Razele soarelui erau subțiri, lucind metalic prin ceața groasă din depărtări. După micul dejun, stinseră și ultimele resturi de cenușă, apoi porniră din nou printre eucalipti și arbori de acacia. Vastitatea terenurilor era copleșitoare, la fel ca și frumusețea exotică a acelui peisaj imemorial.

– Sper să ne ajungă benzina, zise Cherry la prânz. Am luat-o din nou greșit...

După trei ore însă, respirară ușurate când zăriră la orizont contururile casei. Trecuseră prin kilometri nesfârșiți de turme de vite. Văzuseră îngrijitori peste tot, iar fetele le făceau cu mâna, întrebându-se dacă aparțineau lui Mark sau lui Kate.

În ciuda faptului că primise acel avertisment de a nu-i mai scrie lui Mark, Kate îndrăznise totuși a-l informa de ziua în care va ajunge, sperând că are să o întâmpine. Nu primise răspuns, dar nici nu-l așteptase.

Tipul îi dăduse a înțelege că nu e genul de om care să-și piardă timpul cu scrisori.

– E minunat! exclamă Cherry, deși nu-i stătea în fire, pe măsură ce dinaintea ochilor ei se desfășura imaginea unei case în stil georgian. Chiar o să locuim aici?

– Normal, zise Kate mândră, dar foarte emoționată și ea. Oare chiar moștenise toate acestea?

– Va trebui să ne schimbăm obiceiurile, remarcă Lin. Va trebui să apărem întotdeauna cu capul sus.

– Deși îți vei petrece o mare parte din timp în șa, râse Kate.

– Când nu suntem călare, voiam să zic.

Intrară pe o cărăruie, iar Lin încetini. Văzură și șoseaua care ducea undeva către casa de pe deal și care era străjuită de copaci, iar la intrare, sus, scria numele proprietății: High Creek Downs.

– E ireal, murmură Kate, iar inima ei pierdu ritmul bățăilor pe măsură ce traversau toată acea zonă. Am emoții!

Fetele începură să râdă. Și ele erau încântate de locul în care aveau să trăiască— o bijuterie de culoare gălbuie, care se înălța în fața lor, încadrată de o mulțime de flori.

Ușa din față fusese deja deschisă; o femeie de culoare le privea cu ochi cercetători pe cele trei fete care începură a urca scările terasei. Kate îi explică faptul că era noua proprietară și că domnul Copeland ar fi trebuit să vină s-o întâlnească.

– A zis că vine azi o doamnă.

Fetele intrară în hol. O singură privire se dovedi îndeajuns pentru a spulbera prejudecățile lui Kate. Se așteptase a găsi casa plină de mobilă, tipic pentru un bărbat de nouăzeci și șase de ani. Deși interiorul păstra un aer vetust, piesele aveau un aspect plăcut, fiecare cu farmecul ei aparte – alegerea unui cunoscător al genului.

– Șeful a ieșit... și cu un gest, indică cirezile de pe câmp. Mi-a zis să vă anunț că va ajunge ca de obicei.

Femeia nu avea de gând să-și iasă din rutină doar pentru a da explicații, gândi Kate, ușor nemulțumită.

– Adică? I se răspunse că în jur de ora cinci și jumătate. Înțeleg. Atunci, ai putea să ne arăți casa. E cineva care să ne aducă bagajele din mașină?

– Vreți să vă aduceți bagajele... aici?

– Normal. Unde altundeva?

– Îl chem pe Ferdie.

Femeia încă mai ezita, dar ieși și strigă după cineva care tocmai ieșea din tufișuri cu o greblă în mână. Îi spuse să scoată bagajele, iar bărbatul se arată și el mirat, ba chiar tresări la auzul comenzii și le privi pe cele trei fete.

– Ce-i cu ei? N-ai zice că te întâmpină...

Kate o aprobă, dar întâlnind figura calmă a lui Cherry, se opri.

– S-a întâmplat ceva ?

Dar Cherry răspunse că totul e în regulă.

– Unde să pun bagajele? întrebă Ferdie din prag.

Avea ochi ageri și un semn din naștere pe obrazul drept. Avea o figură mai respingătoare decât tot ce văzuse Kate până atunci, și totuși era mulțumită că bărbatul lucrează acolo. Probabil că n-ar fi găsit de lucru în altă parte, iar ceea ce o încălzea era gândul că unchiul ei îi oferise de lucru.

– Lasă-le în hol deocamdată, zâmbi ea. Ne alegem camerele și apoi le poți duce sus.

– Să vă alegeți camerele, domnișoară?

– Bineînțeles. Trebuie să dormim, zise Lin, cerându-și scuze că o întrerupe pe Kate.

Cei doi negri se priviră pe furiș, fără însă a zice nimic; el continuă să descarce, iar ea, pe nume Sophia, le conduse sus și le arătă cele trei dormitoare, în care ele se instalară imediat. Obosite și murdare, fetele se hotărâră să lase vizita pe altă dată. Ferdie le urcă bagajele. După ce se spălară, cele trei coborâră pe terasă, unde Sophia le servi ceaiul, probabil după cum fusese instruită de Mark Copeland.

– Macar a lăsat vorbă să ne hrănească, zise Kate privind câmpiile pe care pășteau turmele.

După ani de zile de trăit în acel apartament, priveliștea vastă de jur-împrejur părea o minunăție. Undeva în depărtare se conturau acoperișurile unei alte clădiri.

Lin privea și ea în aceeași direcție. Doi călăreți stăteau pe malul apei, vorbind în timp ce animalele se adăpau. Chiar și

de la distanță se vedea că erau puternici, bine făcuți, căliți de viața pe care o duceau. Cei doi se despărțiră, unul îndreptându-se către dealuri, unde îl așteptau alți îngrijitori, în timp ce celălalt o luă spre casă.

– Dumnezeule, știe să călărească !

Arăta superb călare, mânuind căpăstrul cu atâta ușurință ca și cum ar fi fost una cu calul său, un murg la fel de mândru ca stăpânul. Kate îl privea și ea, conștientă că fiecare mușchi al corpului ei tresare.

Bărbatul era Mark Copeland...era sigură. Ferdie îl ajută să descalece. Urcă trei trepte deodată. Avea un fizic de invidiat, un păr castaniu, ușor decolorat spre tâmpile, o față osoasă, și piele maronie. Ochii lui, de un albastru pătrunzător, fixară pe fiecare fată în parte. Într-un final, Kate se prezentă cu un glas ușor strident:

– Eu sunt Kate Beresford, iar ele sunt prietenele mele – domnișoara Miller și domnișoara Goddard. Presupun că sunteți domnul Copeland.

– Presupuneți bine, răspunse el într-un mod oarecum săgalnic, ce contrasta cu bărbatul pe care-l văzuseră călărind. Se pare că ați ajuns cu bine, adăugă cu un accent australian.

Ochii lui Kate scăpărară. Îi stătea pe limbă să-i dea o replică, știind că se așteptase ca ele să întâmpine dificultăți.

– Da, mulțumim. Am avut o călătorie foarte interesantă.

– Mă bucur. Înseamnă că v-ați organizat foarte bine...

Sau poate vreuna din prietenele dumneavoastră a planificat totul?

– Poate că ar trebui să trecem la afaceri, răspunse ea mândră, deși se colorase în obraji. Am cunoscut-o pe Sophia, care ne-a arătat camerele, și pe Ferdie, care pare omul bun la toate. Mi-ar plăcea să cunosc și alți angajați. Presupun că îngrijitorii sunt...la turmă, dar poate că ați putea chema unul sau doi, nu? Presupun că au și un conducător.

Spre surprinderea ei, ochii lui Mark se luminau. Iar pe buze îi apărură un surâs. El se rezemă de un stâlp.

– Vreți să vă cunoașteți personalul? și se pierdu cu privirea în direcția turmelor păzite de mai mulți bărbați care călăreau agale. M-ați pus în încurcătură, domnișoară, și o fixă pe Cherry, care era cufundată în alte gânduri.

– Nu înțeleg, zise Kate, care-și mută și ea privirea spre Cherry.

– Nu? Domnișoară Beresford, dumneavoastră nu aveți angajați. Acum v-ați lămurit ce poziție aveți?

Tonul lui era sarcastic, iar ochii i se întunecară dintr-o dată.

– Nu? Dar ei ce sunt?

– Ei sunt îngrijitorii mei.

– Ai dumneavoastră? și se uită din nou la Cherry, care doar dădea din cap meditativ, cu ochii mijitiți. Kate începu să tremure și-și aminti cuvintele domnului Warning.

Ce vreți să spuneți? Nu suntem la High Creek Downs ?

– Ba da.

– Atunci...Ferma dumneavoastră nu e Cunha River Downs. Aceasta este proprietatea mea.

Ultima frază o rosti cu mare dificultate, fiindcă își pierduse toată încrederea în sine. O privi pe Lin care asculta curioasă, dar și oarecum resemnată.

– Cunha River Downs și High Creek Downs sunt ambele ale mele, domnișoară. Dumneavoastră aveți ceea ce se numește High Creek. E o fâșie de pământ între cele două proprietăți. David Gleaves a reușit să-și ducă traiul acolo, de unul singur. Avea câteva vaci și un porc. Mai avea și câteva păsări de la care lua ouă și carne câteodată...

– Dar dumneavoastră erați cel care se ocupa de el. Un loc pe care-l descrieți astfel nu avea nevoie de un administrator!

– David Gleaves avea nouăzeci și șase de ani când a murit, zise el deranjat de întrerupere.

Kate îl surprinse schimbând priviri cu Cherry, și înțelese că prietena ei știa ceva mai mult decât ea.

– Nu pot să cred că a intervenit o asemenea greșală, bâigui Kate, dorindu-și să intre în pământ de rușine. Avocatul meu...A pomenit de High Creek Downs. Sunt sigură.

– Trebuie să aibă scrisoarea de la mine. Eu i-am menționat suprafața acolo.

– Dar n-ați zis niciodată că este doar o fâșie de pământ, interveni Lin indignată, ci doar că va fi greu să conducem o fermă de asemenea dimensiuni. Iar noi am crezut asta din cauza suprafeței foarte mari...

Se opri doar când râsul lui Mark Copeland răsună în întreaga grădină.

– Și de unde ați obținut o asemenea informație ?

– Se pare că din cauza similarității numelor, interveni și Cherry. Avocatul lui Kate...domnișoarei Beresford e foarte bătrân... și se întoarse spre Kate, care nu mai putea rosti niciun cuvânt.

Doar o fâșie de pământ...Iar ele se așteptaseră la una din cele mai mari proprietăți din Australia. Era umilitor; își plecă ochii, incapabilă să mai audă glasul amuzat al lui Mark sau să întâlnească privirile pline de compătimire ale fetelor.

– Se pare că domnul Warning a făcut o confuzie de nume, și-i explică de ce Kate nu se gândise niciodată că pământul ei ar fi atât de mic. Ar fi fost totuși mai bine dacă ați fi menționat suprafața.

– Am crezut că avocatul domnișoarei o făcuse deja. Dar am transmis un avertisment care a fost ignorat, iar acolo mă refeream la High Creek, nu la High Creek Downs.

– Iar noi am crezut că e doar o prescurtare, îl fulgeră Lin.

– Dacă sunteți pregătite, am să vă arăt și High Creek.

Kate își dorea să nu mai audă acel nume în viața ei.

– Bagajele noastre sunt sus, observă Cherry, iar Mark Copeland ridică din sprâncene. Kate v-a zis doar că Sophia ne-a condus spre camere, deci nu e nevoie să vă arătați surprins!

El își întoarse privirea, iar soarele îi căzu pe tâmpile, încât părul îi deveni acum aproape blond. Dintr-o singură căutătură o reduse pe fată la tăcere, făcând-o să roșească. În schimb, Kate pălise de parcă ar fi fost bolnavă. Situația o șocase. Acum, toate detaliile se clarificau, tot ce i se păruse ciudat și toate amănuntele pe care le ignorase, comportamentul ciudat al Sophiei și al lui Ferdie. În plus, îi veni în minte insistența cu care dorise a le face pe prietenele ei să accepte salarii egale cu ceea ce câștigau la școală. Salarii! Erau norocoase dacă aveau ce să mănânce!

– De ce Sophia n-a zis nimic? murmură Kate. Ne-a condus direct la camere.

Urmă o pauză în care Kate îndrăzni să ridice ochii spre Mark doar pentru a-l urmări cum stătea în fața ei, înalt și chipeș, foarte sigur pe sine.

– Ați rugat-o să vă conducă? Înseamnă că a crezut că veți fi invitatele mele în noaptea aceasta. Sophia nu-și creează niciodată probleme singură. Face exact ce i se spune, pentru ca apoi să rezolve toate neclaritățile. La fel și Ferdie.

– Și acum...ne puteți ajuta să coborâm bagajele? îndrăzni Kate să zică.

Niciodată nu crezuse că va fi pusă într-o poziție atât de umilitoare – să intri în casa omului, să ceri să fii condus în camera ta, să ordoni să ți se urce bagajul...să-i ceri lui Mark să fii prezentat celorlalți angajați! Deja îl vedea pe Mark la prima petrecere povestind totul. Deja își imagina cât de mult au să se distreze ceilalți.

– Și dacă puteți să ne arătați pe unde să mergem... continuă ea, aproape plângând.

Își coborî aproape instantaneu ochii, conștientă de privirea cercetătoare a bărbatului. Dar nu voia să-l lase s-o vadă înlăcrimată, astfel că reuși să-și țină capul sus până la mașină; prietenele ei o urmară.

Ferdie apără din nou din tufișuri; Mark îi ordonă ceva. Bărbatul intră în casă și reveni cu bagajele pe care le încărcă împreună cu Lin. Mark o direcționează pe Kate, care ofta, adânc în sufletul ei. Locul se afla îndărătul unei pădurici – trecuseră pe acolo la venire, și nimeni nu făcuse niciun comentariu, dar Kate și-o amintea ca pe o cocioabă amărâtă.

– Conduc eu, se oferi Lin, foarte serioasă și posomorâtă. Cu cât plecăm mai repede, cu atât mă voi simți mai bine!

Mark se îndepărtă, dar așteptă totuși ca mașina să plece; Kate observă figura lui amuzată. Ce ființă îngrozitoare! Poate că nu știuse totul de la bun început, dar cu siguranță își dăduse seama la primirea scrisorii. Nici prost nu era; trebuia

să-și fi dat seama de confuzia de nume. Dar o lăsase pe Kate să apară așa, doar din plăcerea de a o vedea cum se face de râs.

– Mă întreb cum e locul lui Kate? se auzi vocea lui Cherry. Poate că e plăcut, totuși.

Kate nu îndrăzni să-i spună că era doar o colibă.

– N-am mai întâlnit niciodată o asemenea bestie! izbucni Lin. Știa de greșeală; sper că v-ați dat și voi seama.

– Eu da. E de un sadism crunt.

– Dar și tu ai insistat să vii, spuse Cherry. El a încercat să te împiedice; poate că a ajuns la concluzia că e inutil să te mai bată la cap; și toate eram, de fapt, hotărâte să venim.

– Îi cauți scuze, acum? Nu se poate! strigă Lin. Ar fi putut să ne scrie și să menționeze suprafața reală!

– A explicat de ce a omis acest lucru. Și cred că și-a dat seama de greșeală prea târziu. Ultima scrisoare a lui Kate a fost trimisă cu vreo două zile înainte de plecarea noastră.

– Adevărat. Tu ai vrut să o trimit mai devreme, dar eu ți-am zis că o să ne ia destul timp pe drum. Dacă te-aș fi ascultat atunci... Poate că mi-ar fi scris și el înapoi.

– Dar comportamentul lui nu e scuzabil, insistă Lin furioasă. Ar fi putut să ne aștepte azi, să ne înștiințeze de greșeală și să ne scutească de umilire. A plecat cu bună știință și s-a întors doar când a văzut că mașina e de mult acolo.

– Poate că n-a văzut mașina, zise Cherry.

– Ba da, pentru că soarele bătea în geamuri. Și eu am văzut-o, și chiar mă gândeam că asta o face vizibilă de la zeci de metri depărtare, continuă Lin, când, dintr-o dată, motorul se opri. Ce naiba s-a întâmplat și cu ăsta? N-am chef de glume tocmai acum!

– Benzina... murmură Cherry.

– Acum? Nu se poate!

– Am făcut mulți kilometri în afara traseului, le aminti Cherry. Știam că mai avem puțină când am ajuns și speram să ne ajungă la fix, mai ales că nu e foarte departe... Va trebui să-i cerem domnului Copeland...

– Nu pot face așa ceva, se plânse Kate. Chiar nu mai avem deloc ?

– Nu.

– Cu încă vreo trei litri...

În spatele lor se apropia șeful fermei, pășind agale.

– S-a întâmplat ceva? o întrebă el degajat pe Kate.

– Am rămas fără benzină, interveni Cherry, căci Kate coborâse privirea. Nu mai avem rezerve, zâmbi ea, ceea ce-l incită pe Mark. Sunteți drăguț să ne dați câțiva litri?

– Cu mare plăcere, răspunse el, spre surprinderea fetelor. Trimit pe cineva să vă aducă.

Capitolul 3

– E prima oară când te văd tratând cu bărbații, se auzi glasul iritat al lui Lin după o lungă tăcere.

Primiseră benzină și acum se aflau din nou pe șosea, pe același drum pe care veniseră.

– Probabil că ar trebui să-ți mulțumim că ai tratat cu "prietenu" nostru. Pariez pe ce vrei că dacă-l rugam eu, ar fi refuzat pur și simplu pentru că nu m-aș fi putut controla.

Cherry tăcu, mulțumindu-se să se uite visătoare pe geam, spre casa de pe deal, care îi apărea acum și mai primitoare, scăldată de razele apusului.

– Îmi pare teribil de rău, începu Kate după un timp, cu glas abia șoptit. Nu știu ce să vă spun...mă refer la faptul că ați renunțat la slujbele voastre ca să veniți cu mine, în speranța unui trai ușor și luxos...

Apoi emoția o înecă. În secret, își promisese că va împărți averea cu ele. Iar acum...

– Nici măcar nu avem de-ajuns pentru a plăti drumul înapoi, încep ea să plângă. De ce-a trebuit să moștenesc locul acesta? De ce nu l-a donat...

– Sper că n-ai de gând să te învinovățești, așa că uită totul, o liniști Cherry. Noi te-am convins să nu-l vinzi. Noi am vrut să venim aici, iar faptul că nu s-a ridicat la așteptările noastre ține și de noi, nu doar de tine. Oricum, suntem împreună, și sugerez să ne liniștim puțin înainte de a lua alte decizii.

– Dar n-avem cu ce trăi! strigă Kate. Ai auzit ce-a zis Mark Copeland – aici trăia un singur om!

– Și cu ajutorul lui... murmură Cherry pentru sine.

– Ajutor? Întrebă Lin.

– Normal că toată chestia cu administrarea...a fost doar de fațadă. A fost foarte drăguț din partea lui Mark că l-a ajutat pe bătrân.

Urmă o lungă tăcere. Apoi Kate declară că oricâte virtuți ar fi avut acest Mark Copeland, amabilitatea nu era una dintre ele. Mai ales că lăsase o femeie să se facă de râs.

– Pentru Dumnezeu! strigă Lin. Sper că nu e asta!

Trecuseră de-a lungul râului, printre arborii de cauciuc; printre copaci se putea distinge o construcție.

– Kate, ești sigură că mi-ai dat indicațiile corecte ? Aici, la răscruce...poate ar fi trebuit s-o luăm la stânga.

– Nu, aici e, șopti Kate, dezamăgită. Aici mi s-a spus. Am văzut-o când am venit, iar când mi-a descris locul, am știut imediat că ăsta e, și oftă.

– Scuze pentru ieșirea de mai devreme, Kate, o liniști fata. De aici nu pare așa de respingătoare.

Poate că în timp ni se va părea mai drăguță, sau, chiar dacă nu, o să ne obișnuim. Și suntem împreună, exact cum a spus și Cherry.

Drumul ducea de-a lungul malului nisipos, apoi trecea peste un pod, pe care Lin îl traversă cu grijă, căci părea gata să se prăbușească. Imediat după aceea, casa le apăru întreagă în fața ochilor – era într-adevăr ca o cocioabă, fără flori sau alte plante verzi primprejur sau orice alt obiect decorativ. Lin opri motorul, iar cele trei fete rămaseră nemișcate și mute.

– Îngrozitor, bolborosi Kate în cele din urmă. Ce-am făcut? Cum o să ne descurcăm? Sunt sigură că Mark nu ne va ajuta.

– Și nici nu ne-a ajutat până acum, sări Lin. Dar cine-l cheamă în ajutor?

Între timp, ieșiseră din mașină pentru a putea cerceta mai îndeaproape locul. La o privire mai atentă, casa se dovedi a fi o dărăpănătură, fără etaj, cu o terasă ce o înconjura pe trei laturi. Ferestrele nu se potriveau, ușa nu se închidea bine din cauza scării de la bază, care stătea să cadă. Vopseaua se

decojea, iar pe dinăuntru, la ferestre se vedeau pânzele de păianjen atârând, lăsate de izbeliște.

– Și zici că Mark Copeland a fost drăguț cu David Gleaves? se întoarse Kate spre Cherry.

– În locul tău nu l-aș judeca așa de repede, o sfătui ea, calmă ca de obicei. Bătrânii sunt foarte ciudați, mai ales cei de o vârstă cu fostul tău unchi... Poate că din cauza lui nu s-au adus îmbunătățiri.

– Poate, zise și Lin, uitându-se la buruienile care creșteau peste tot în jurul lor. Deși mi se pare îndoielnic. Nu înțeleg de ce-i tot cauți scuze. Nu o mai face! Cel puțin, nu de față cu mine!

– Și nici cu mine, adăugă Kate. Ar fi putut face ceva – cu atâția oameni în jurul lui. Nu cred că are pic de bunăvoință, cel puțin acolo unde n-are nimic de câștigat. Dacă am ști adevărul, am descoperi că l-a ajutat pe bătrân doar ca să pună mâna pe pământ. Are nevoie de el ca să-și unească proprietățile; a sperat că-l va moșteni, iar eu aș fi fost la fel de mulțumită.

Ce naiba putem face noi cu ea?

Cum nimeni nu comentă, Kate continuă :

– O să i-o vând dacă-mi oferă de-ajuns cât să ne întoarcem acasă, și le privi pe prietenele ei, pe rând. Sunteți de acord ?

– Eu, una, n-aș vrea să mă întorc așa de curând, răspunse Lin. Ce-or să creadă ceilalți ? O să ne facem de râs – mai ales

eu, care întotdeauna îi sfătuiesc pe cei care emigrează să se acomodeze cu climatul locului. Tu vrei să te întorci, Cherry?

Aceasta din urmă dădu din cap, aruncând o privire fugară spre High Creek Downs.

– Nu, zâmbi ea. Doar am sugerat să ne liniștim puțin înainte de a lua decizii. Suntem obosite și umilite...

– Tu chiar că n-ai arătat deloc astfel, observă Lin. Ba chiar te-ai aprins foarte tare când discutai cu el!

– După cum spuneam, se înroși Cherry, suntem obosite. Și am trecut printr-o experiență neplăcută. În plus, suferința lui Kate e mai importantă...la fel ca și a noastră, pentru că amândouă ne așteptam să înotăm în lux.

Cele două fete începură să râdă, iar râsul lor inunda întreaga pădurice, înveselind atmosfera. Lin luă inițiativa de a intra înăuntru, fiind sigură că nu vor găsi lumină și că vor trebui să despacheteze înainte de lăsarea serii.

– Curentul este tras, observă Kate la intrare, dar când apăsă pe un buton, nu se întâmplă nimic. N-avem noroc!

– Trebuie să fi fost lumină cândva, zise Cherry. Aici își procură singuri sursa; vedem mâine.

– Ce fundătură! șopti Kate, văzând-o pe Cherry pornită să remedieze situația. Nu pot să trăiesc astfel! și ochii i se umplură de lacrimi, considerând că prietenele ei nu-și arătau adevăratele trăiri, dar se simțeau la fel de prost ca și ea. Trebuie să o vând.

Se întuneca, iar cum pereții erau vopsiți într-o culoare închisă, întreg peisajul era mai depresiv decât o zi ploioasă de primăvară.

– Va arăta altfel mâine dimineață, le asigură Cherry, deși locul îi dădea și ei fiori, așa debusolant cum era. Oare ce e aici? Întrebă din pragul unei alte încăperi. Fac patul aici. Îl împărțim în noaptea asta?

– O idee excelentă, zise Lin. Haide, Kate, să desfășurăm sacii.

Kate era înecată de emoții. Avea două prietene minunate... Și dintr-o dată, își dădu seama cât de bogată era, în ciuda dezamăgirii pe care fetele se străduiseră să i-o risipească.

***

După cum prezisese Cherry, întreaga priveliște devenise alta a doua zi dimineață; dezamăgirea se preschimbă în dorința de a aduce totul pe linia de plutire.

– Să știți că locul poate fi transformat într-unul foarte confortabil, zise Cherry după micul dejun.

– Sunt tentată să-ți dau dreptate, zise și Lin. Ce zici, Kate, încercăm?

– Sunteți sigure ?

Și ea era de aceeași părere, dar, pe de altă parte, știa că fetele aveau de pierdut din punct de vedere financiar.

– Oricum, cheltuim din banii noștri, cu care nu făceam mare lucru. Erau banii de vacanță. Aici n-o să câștigăm mare lucru...

– N-o să câștigăm nimic, avertiză Kate.

– Dar nici nu vom cheltui prea mult, continuă Cherry, pentru că nu avem pe ce. Ce pierdem într-o parte, câștigăm într-alta, și vom îmbunătăți experiența noastră de viață și ne vom autoeduca.

– Și ferma? întrebă Kate. Nu ne gândim doar la casă; trebuie să scoatem ceva și din pământ.

Cherry mai avea puțin și izbucnea în râs privind-o pe Lin, care încerca să curețe pâza de păianjen dintr-un colț, cu un papuc.

– Se pare că n-ai să călărești toată ziua pe un murg, și nici n-ai să-ți faci siesta la umbra copacilor mestecând un fir de iarbă sau ascultând cântecul păsărilor!

– Scorpie ce ești ! și-și aruncă ochii pe geam. Ce e cu...vacile astea ? Poate că sunt alea de care a menționat Mark. Uite una...și chiar pare sănătoasă.

– E o femelă, explică Cherry. Și cred că e vremea să fie mulșă, adăugă, aruncându-i o privire lui Kate.

– Da...? o ignoră aceasta.

– Tu ai zis că oricine poate să mulgă o vacă.

– Așa e...

– Și tot tu ai declarat că ai experiență la fermă. Uite, draga mea, șansa de a acumula experiență. Am și văzut o găleată pe undeva – a, da, sub chiuvetă.

– O fi curată? Încearca ea să tragă de timp, pentru a-și aminti cum se lucrează delicat cu o vacă, mai ales că nu dădea întotdeauna lapte, dacă nu-i plăcea persoana.

– O curăț eu, se oferi Cherry.

Kate i-o smulse din mână cu un rânjel și ieși.

– Pofțiți! se întoarce ea triumfătoare după o vreme. Aveți lapte!

– Măi să fie! se miră Lin. Să-mi arăți și mie data viitoare, vreau să învăț.

– Am dat drumul și la găini – și am strâns cinci ouă!

– Da? Înseamnă că avem ceva găini, zise Cherry și aruncă ochii pe geam. Acolo dorm?

– Da, în cotețul acela. Trebuie să reparăm acoperișul.

– Dacă repari acoperișul, o să cadă tot cotețul, interveni Lin. Mai bine facem altul.

– Nu fi ridicolă!

– Ce-am fi făcut noi aici dacă eram bărbați?

– Mă întreb unde e cealaltă vacă, șopti Cherry.

– Poate s-a rătăcit pe la vecinul nostru....Sau poate a fugit, adăugă Lin. Mai bine așa, ne salvează iarba.

- Atunci, el este cel care o mulge, se încruntă Kate.
- Nu prea-l văd pe șeful într-o asemenea postură.
- Mă rog, haideți să ne întoarcem la ale noastre, le întrerupse Cherry.

- Deci, dacă am fi fost bărbați...am fi reparat tot ce se poate repara, am fi revopsit, ca să arate ca nou....sau, mă rog, prezentabil. Apoi ne-am fi îndreptat atenția spre pământ, pentru a-l cultiva și pentru a face profit din el.

- Mie mi se pare că pământul e pe primul loc, observă Kate, pentru că trebuie ceva bani. Dacă producem, am putea vinde.

- Cui? se interesă Cherry.

- Păi...trebuie să fie cineva care să cumpere pe-aici...

- Nu mai e nimeni pe-aici, scutură Cherry din cap, în afară de fermele astea două. Iar cirezile sunt trimise în alte părți, în anumite perioade ale anului, pentru a fi comercializate.

- Mă întreb cum a apărut căsuța asta aici, zise Lin distrată. Cred că a apărut înainte de cele două ferme principale.

- Poate, dar nu contează. Cum naiba o să scoatem bani, dacă nu putem vinde? insistă Kate. Nu e cale de ieșire; trebuie să i-o vindem lui Mark Copeland.

- Să te mai gândești la asta atunci când n-o să ai ce să mănânci. Între timp, mai avem ceva bani, și am putea vinde mașina. Astfel, ne putem purta de grijă un timp. Nu vom

cumpăra nimic, o să producem totul. Haideti, fetelor, să începem, se entuziască Lin. Ne-am înțeles, Kate o să aibă grijă de vaci și de găini?

– Și tot mă întreb unde e cealaltă vacă...

– Da, o să am grijă de ele, dar voiam să lucrez și înăuntru, pentru că nu am prea multe de făcut afară, cel puțin până nu începem să cultivăm ceva legume.

Deși își împărțiseră responsabilitățile, tot împreună ajunseră să lucreze. Câteodată, Cherry și Lin mai mulgeau vaca și hrăneau găinile, pentru ca apoi să-și reia lucrul înăuntru. Mâncau la focul din sobă, într-o încăpere care intenționa să devină sufragerie.

– Aș vrea să fac ceva cu lumina, zise Cherry în a cincea zi. Ar trebui să avem o sursă pe undeva...

– Ce multe știi, observă Lin în timp ce decojea pereții bucătăriei. O să luăm niște lămpi cu petrol când mergem în oraș.

Intenționau să iasă în luna ce avea să vină; aveau o listă lungă cu toate cele necesare, printre care și vopsele, pensule, lac. Mobila era destul de bine păstrată, asta după ce Kate o spălase cu apă și săpun. Acum, mai trebuia făcute doar mici reparații, iar tapiseria unor scaune necesita o revizuire.

– Mă întreb cât pământ avem, se întreba Cherry.

Ieșise împreună cu Kate să ia apă.

– Mult mai puțin în comparație cu ce e dincolo. Va fi mult de muncă.

– Te supără situația, Kate ?

– Nu, personal. Ba chiar începe să-mi placă; ai ocazia să fii creativ. Deși întotdeauna o să vă am pe conștiință, pe tine și pe Lin.

– Uită asta, iar Kate știa că fata vorbește foarte serios, căci niciuna dintre ele nu părea să regrete nimic. La fel am face și a doua oară, și cu asta încheiară subiectul regretelor. Ce minunați sunt copacii; cred că șirul se continuă până pe pământul lui Mark.

– Da, iar proprietatea noastră se termină acolo, la gard. În cealaltă parte, nu știu care e limita. Ar trebui să dăm o raită și pe-acolo să vedem ce e al nostru.

– Apropo de garduri, se auzi o vace masculină, al vostru ar trebui reparat. Animalele voastre pasc la noi.

– Cine o fi? șopti Kate, căci amândouă fetele se opriră brusc.

– Bună ziua, salută bărbatul dintre copacii de pe pământurile de la Cunha River Downs. Doar două? Mark mi-a zis că sunteți trei.

Fetele se priviră nelămurite.

– Sunteți fratele domnului Copeland, începu Kate.

– Și gemeni, observă Cherry, însă nu identici.

– Așa e; el e mai mare.

Eu sunt Paul, și întinse mâna, iar Kate îi simți degetele calde și puternice strângându-se pe ale ei. Mark m-a bătut cu șapte minute, așa că el e acum șeful. Dar ne înțelegem. Și numele dumneavoastră ?

Kate se prezintă, și o prezintă și pe Cherry.

– Cealaltă fată, Lindsay Goddard e în casă, adăugă fără a-și putea lua ochii de la el; o surprindea asemănarea cu fratele său.

Erau la fel de înalți și de bine făcuți, cu aceeași culoare a părului și a ochilor. Diferența o aduceau trăsăturile mai fine ale lui Paul, iar zâmbetul nu păstra nota ironică și arogantă a celuiilalt. El însuși părea mai prietenos și mai deschis; fetele aflară că el conducea Cunya River Downs și că locuia acolo, iar Mark se ocupa de cealaltă proprietate.

– Dar fratele tău a dat adresa de la Cunya River Downs, observă Kate, povestindu-i întâmplarea prin care trecuseră, iar Paul le compătimi, spre deosebire de fratele lui.

– Mai face și asta câteodată. Poate că era la mine la momentul respectiv. Uneori ne mai schimbăm— adică mai stăm unul la celălalt. E o distanță de vreo treizeci de hectare între terenurile noastre din cauza acestui loc. Iar dacă se întâmplă să prindem seara în partea cealaltă, nu mai mergem acasă.

– Treizeci de hectare? se miră Kate. Adică ocoliți pământul meu? Dar asta nu înseamnă prea mult.

– Ba da. Aveți cam zece hectare de pădure pe-aici, și indică locul, spre un deal mic din depărtare. Noi trebuie să-l ocolim. Nu înseamnă prea mult comparativ cu suprafețele terenurilor, dar ar fi fost de preferat să putem face un drum direct pe-aici, pe unde este casa.

Ochii lui o fixară pe Kate admirativ, iar aceasta se îmbujoră. Nu-i displăcea nici ei, mai ales că nu se compara cu Mark. Cu toată asemănarea fizică, la caracter erau diferiți

– Deci, pământul lui Kate e măricel. Știam că are destul, dar nu credeam că e vorba și de păduricea aceea.

Paul le explică faptul că păduricea nu le era de folos dacă nu o defrișau și dacă nu curățau solul cu soluții.

– Oricum, nu putem face asta singure, menționează Kate, adăugând că nici nu le-ar aduce mare câștig, pentru că nu aveau bani să cumpere vite. Dar ai zis că avem animale pe terenul vostru, adică cealaltă vacă.

– O vacă și un vițel. El a venit pe lume ieri; mi-a zis-o unul din îngrijitorii mei, zâmbi el într-un fel care o atrăgea pe Kate. Acum aveți două vaci și un viitor taur.

– Trebuie să-i aducem aici. Va fi o plăcere să am grijă de ei!

– Ce simpatică ești, începu el să râdă, iar Kate îl găsi din nou foarte atractiv. Indiferent ce spune Mark, îmi pare bine că ai venit...

Dintre copaci se auzi nechezat de cal.

– L-am lăsat pe Cracker acolo, explică Paul.

– Și ce-a spus fratele tău? ezită Kate; în ciuda deschiderii de care dădea dovadă, bănuia că va refuza să-și trădeze fratele.

– Nu se poate repeta, și zâmbetul îi dispăru de pe buze.

– Scuze, nu trebuia să întreb.

– Nu-i nimic, apoi reveni la problema banilor pentru vite. Ești sigură că ai putea crește alte câteva ? Într-adevăr, nu aveți cum să profitați de pe urma locului dacă nu mai aduceți animale. Cu ce o să trăiți ?

– O să producem, interveni Cherry, văzând-o pe Kate cam pierdută.

– Dar nu se poate doar așa. Poate că a fost o soluție altădată, dar acum trebuie să aveți și o sursă financiară, și-și fixă privirea pe Kate. Nu înțeleg cum de-ați venit, crezând că dețineți High Creek Downs.

– Te rog, nu-mi aminti! Încerc să uit totul, pentru că prietenele mele au renunțat la posturile lor de profesoare ca să vină cu mine.

Mă simt îngrozitor.

– Nu ne pasă, surâse Cherry. Kate continuă să se facă vinovată, dar de fapt eu și cu Lin am convins-o să vină. Dacă era după ea, ar fi vândut, deși nici măcar nu primise o ofertă.

– Înțeleg de ce ați venit...dar nu și de ce ați rămas, mai ales că încă n-ați luat legătura cu Mark.

– Adică el se aștepta să-i ofer imediat proprietatea mea? se aprinse Kate.

– Da. L-ați bulversat, ceea ce e o noutate, țin să vă spun. Vreți niște viței să-i îngrășați și să-i vindeți apoi? reveni Paul.

– Dar nu avem bani de ei. Nu, o să creștem ceea ce avem și o să producem lapte și ouă. Și-n plus, dobândim experiență.

– Chiar dacă ajungeți la sapă de lemn între timp?

– Deja suntem, adăugă Cherry liniștit, deci nu mai avem ce pierde. Toate bunurile noastre sunt câteva lucruri și mașina, pe care vrem s-o vindem în oraș ca să luăm ce avem nevoie pentru casă.

– Și o să punem câteva răsaduri de flori, ca să înfrumusețăm locul. Acum arată cam rece, și părăsit.

– Ciudat! râse Paul din nou. Cumpărați flori înainte să aveți de mâncare?

– O să ne permitem câteva conserve sau așa ceva. Și sper să putem cumpăra un sac de orez ca să-l folosim cu lapte...

Kate se opri brusc, realizând că se destăinuia acestui bărbat fără un motiv anume. Poate că el avea să-i povestească totul nesuferitului său frate, care nu doar se va delecta cu greutățile lor, dar va și conchide că, în scurt timp, Kate va veni la el cu oferta de vânzare. Îl întrebă pe Paul cum de proprietățile au același nume.

– Vine de la acest râu, explică el.

Al vostru a fost aici cu mult timp înainte ca străbunicul meu să achiziționeze celălalt pământ. A făcut o ofertă celui ce deținea High Creek, un predecesor al lui David Gleaves; și era așa de convins că-l va obține, încât și-a numit locul lui High Creek Downs.

Intuiția masculină! gândeau ambele fete, cărora le scliffeau ochii; siguranța că cel ce avea mai puțin, va vinde.

– Se pare că străbunicul tău știa să anticipeze, zise Kate, cu riscul de a-l deranja pe Paul, care îi plăcea foarte mult, de altfel.

– Cu siguranță. Toată familia e la fel, și râse zgomotos. De-a lungul mai multor generații, atât la noi cât și la familia Gleaves, a existat această încăpățănare, pe de o parte, și un sentiment de frustrare pe de alta.

– Încăpățănare, domnule Copeland? sări Kate.

– Să recunoaștem că terenul vostru nu a fost niciodată profitabil, o liniști Paul, iar Kate știa că el are dreptate. O fâșie atât de îngustă de teren nu avea cum să aducă profit într-o asemenea regiune uscată și secetoasă. Tatăl meu a achiziționat terenurile de pe celelalte laturi, și atunci situația s-a înrăutățit, pentru că dorea să le unească. La momentul respectiv, David Gleaves ajunsese la vârsta maturității, și trăia singur. Dar nici nu voia să audă de vânzare. Apoi, Mark i-a făcut o ofertă ridicol de mare, fără rezultat. Și singura lui rudă era o englezoaică, ce avea să refuze moștenirea, zicea

Mark, așa că a lăsat-o mai moale, mai ales că bătrânul nu avea unde să meargă.

Fetele schimbară câteva priviri. Cherry sugerase bunătatea lui Mark față de David Gleaves, chiar spunând că-l hrănise în toată regula. Astfel că și Kate se văzu nevoită să-i admită această trăsătură de caracter. Însă era hotărâtă să nu-l agreeze niciodată, mai ales după scena prin care trecuse de față cu el. Cu ea nu se purtase galant, ba din contră, în loc să-i arate bunăvoință, așa cum o făcuse fratele lui, o tratase cu sarcasm și superficialitate.

Nici a doua întâlnire nu-i schimbase lui Kate opinia despre el. Se întâlniseră pe când Kate se străduia să repare gardul; Paul o ajutase și-i adusese înapoi vaca și vițelul, ceva mai devreme.

– Văd că ești ocupată, auzi ea și-l văzu pe Mark călare pe un murg, pe partea lui de pământ. N-o să țină prea mult, să știi.

Kate continuă să lucreze. Găsise într-un grajd din spatele casei niște sârmă; deși era ruginită, voia să termine treaba cât mai bine. Într-un târziu, ridică ochii, foarte aprinsă în obraji.

– Doreați ceva, domnule Copeland?

– Să mă asigur că vacile voastre nu se mai rătăcesc din nou, și descălecă rapid, agil, și se apropie de gard, cercetându-l. Cât crezi că o să vă ajute? Și dintr-o mișcare, rupse una dintre sârme, spre furia fetei, apoi începu să râdă.

Te sfătuiesc să încerci cu ceva mai bun decât cu o bucată de sârmă ruginită.

– Cum vă permiteți să faceți așa ceva? sări Kate. Acum, reparați-o!

Sprâncenele lui se arcuiră arogant.

– Gardul vă aparține, așa că aveți grijă să fie reparat cât mai curând, zise el calm.

– Iar eu tocmai v-am zis că trebuie să-l reparați dumneavoastră. Era perfect până ce v-ați băgat nasul!

O replică ridicolă, pe care el o întâmpină cu mult amuzament. Kate deveni și mai furioasă pentru umilirea pe care o suferea, încât ar fi fost în stare să-l plesnească, pentru a-i șterge rânjetul de pe față.

Ochii lui o țintuiau în continuare, parcă dezbrăcând-o de hainele de pe ea. Kate realizează imediat că cel din fața ei arăta superb și că îmbrăcămintea lui avea o simplă funcție de decor – o pereche de blugi strâmți, o cămașă în carouri și o pălărie cu boruri late, dată pe spate. Pielea bronzată nu-i ascundea pistrii din colțul ochilor albaștri. Un bărbat extraordinar de chipeș, dar și de puternic...și mult prea arogant din cauza averii pe care o deținea. Cu accentul lui australian, îi repetă că trebuie să repare gardul, pentru ca în momentul următor să fie din nou pe cal. Kate rămase în urma lui, cu o replică acidă pe buze.

Capitolul 4

Prin fereastra sufrageriei, Kate îl zări pe Paul apropiindu-se. O cuprinse o emoție ciudată, astfel încât încercă să-și analizeze sentimentele față de acest australian care își oferea întotdeauna ajutorul. Trecuse o lună de la sosirea lor, una chiar foarte plăcută; casa începuse să prindă contur cu lucrările pe care le făceau fetele – vopsit, curățat, renovat, înlocuit mobilier, unde le permitea bugetul.

– Ce zici de asta?

Lin vorbea singură afară. Paul încă nu ajunsese, iar Cherry curăța cotetul. Kate cosea perdele la mașina de cusut pe care Paul le-o adusese cu câteva zile în urmă. Cherry îl întrebase dacă e căsătorit, iar el răspunsese că nu.

– Dar...fratele tău?

– Mark, căsătorit? râse el.

E mult prea preocupat cu munca. Au fost femei în viața lui, pentru o scurtă perioadă de timp.

Kate o privi pe Cherry, care brusc, prinse culoare în obraji....ceea ce o nemulțumea oarecum. Spera ca prietena ei să nu se simtă atrasă de acea brută!

– O să fiți foarte frumoase pe lângă noua culoare a casei, continua Lin singură. Iar acum...dacă stau să mă gândesc, oare cum ar fi să avem un gazon?

– N-o să aveți, zise Paul, iar Kate se opri din cusut, visătoare. Nu aveți destulă apă...

– M-ai speriat de moarte. Cum de voi australienii sunteți așa de înalți, și totuși, atât de silențioși ?

– Pârâul are să sece la un moment dat, explică el.

– Mi-ar plăcea un gazon, e tipic englezesc.

– Dar acum nu ești în Anglia.

Kate îi asculta, cu privirea pe geam, către partea ei de pământ care se sălbătice. O zonă împădurită cu o mulțime de copaci exotici, și pe care Paul o considera inutilă. Poate că era inutilă, însă era naturală; nimic mai atractiv decât ceea ce era oferit de natură. Bineînțeles, asta nu însemna că este și profitabil, și probabil că Mark o privea cu dispreț că nu încercase a o defrișa. Poate că asta îi tăia avântul de a vedea High Creek drept o posibilă viitoare achiziție. Iar fetele erau încântate de locul lor; încă mai împărțeau camera cea mare, iar celelalte două se aflau în curs de redecorare. Mobila care

nu suportase curățarea sau lustruirea, fusese revopsită în alb, pentru a se potrivi cu restul casei.

De afară se auziră din nou voci. Paul admira plantele, iar Lin ar fi vrut să cumpere mai multe, pentru viitoarea terasă.

– Va trebui să o recondiționați în totalitate, observă Paul. Vă trimit un om, dacă vreți.

– Mie-mi convine, dar știi cum e Kate. Dacă-i intră în cap că o faci din milă, ne-am ars! Apropo, Kate spune că nu ceri prețul corect pe viței, zice că-i dai prea ieftin.

– Nu sunt ai mei, oricum; sunt ai lui Mark.

– Știi la ce mă refer.

– Kate e cam încăpățânată, nu? zise el după o scurtă tăcere.

– Mă tem că da; în mare parte, din mândrie... Din casă apărură Kate. Chiar despre tine vorbeam. Paul s-a oferit să ne ajute cu terasa.

Kate îi aruncă o privire fugară. În ultimele zile, când se întâlneau, remarcase admirația din ochii lui blânzi, față de primele întâlniri. Iar acum o recunoștea din nou, însoțită de un surâs. Era clar că se bucura că o vede.

– Doar dacă mă lași să plătesc. Ar fi minunat să reparăm terasa, dar nu pot accepta lucruri gratuite, Paul.

El se încruntă și se lăsă pe trunchiul uni arbore de acacia.

– Nu te-ai gândit că-mi face plăcere să vă ajut? Ți-am spus încă de la început că-ți admir curajul... și întinse o mână

spre Cherry care se apropia cu coșul cu ouă. Mă refer la toate trei. Aveți atât de multă voință să păstrați locul, să-l readuceți la viață, încât mă simt obligat să ajut.

– Îți suntem recunoscătoare pentru asta, dar continua să-i spună că nu poate accepta ajutorul fără plată. Încă mai avem ceva rezerve, și mai este și mașina.

Apăru Cherry, iar subiectul fusese lăsat la o patre.

– De fapt, începu Paul, venisem să vă invit la o mică petrecere pe care o dau la mine, joi. O să trimit după voi camioneta de la fermă, pe la opt seara, deci să nu vă faceți grijă pentru transport.

Subtil, gândi Kate – le oferea transport pentru a le scuti de o cheltuială, deși ar fi consumat foarte puțin. Se pare, însă, că el încerca să le scutească de orice cheltuială, iar asta îi plăcea la Paul. Printre altele... Kate rămase a-l urmări cum se întorcea de unde venise.

– Ar trebui să ne mutăm mașina din drum, observă Kate. Încurcă pe toți cei care vor să vină pe-aici.

– Care toți? se miră Lin. Am lăsat-o așa pentru că nu mă așteptam la vizitatori. Și oricum, drumul nu e de fapt un drum, ci o cărăruie.

Iar Paul vine de obicei călare. Mi-ar plăcea să mă lase și pe mine să călăresc.

– Sugerează-i, o sfătui Cherry; adică, dă-i un semn că ai vrea.

– Crezi ? Aș putea să mă plimb printre bărbații aceștia chipeși de pe-aici, și poate că unul dintre ei m-ar trage jos de pe cal – exact cum îmi închupuiam, dar se opri brusc. Aia nu e un bărbat chipeș! Trebuie să-mi aduc binoclul! și intră în casă, lăsându-le pe fete cu ochii în soare, încercând să deslușească cine erau cei doi călăreți care se deslușeau în direcția High Creek Downs.

– E o femeie, zise Kate.

– Dumnezeu... O femeie foarte elegantă, le informă Lin uitându-se prin binoclu. E negresă. Și cu cine credeți că e?

– Cu Mark, răspunse Cherry, abia șoptit.

– Exact! Nici nu-mi imaginez cum e să călărești cu o femeie în timpul programului de lucru! Vrei să te uiți, o întrebă pe Kate.

Kate acceptă, evitând privirea lui Cherry. Chiar și de la distanță, se observa eleganța și frumusețea femeii. Cu siguranță, aparținea acelei elite de care le vorbise Cherry. Ezitând, Kate îi dădu binoclul și acesteia din urmă.

– Arată extraordinar, comentă Cherry și înapoie binoclul, după care ridică imediat coșul cu ouă și intră în casă.

Kate o urmări, bănuitoare. Prietena ei avusese mai multe discuții cu Mark în săptămânile ce trecuseră. Astfel, fetele aflaseră că High Creek Downs avea propria școală și un magazin, și că îngrijitorii locuiau în căsuțe moderne împreună cu familiile lor. Astea le aflase într-o seară în care

Cherry se plimba, iar Mark se oferise s-o conducă acasă. Într-o altă seară, Cherry le povesti despre ferma de dincolo de păduricea lor, care se numea Walden Downs, și care aparținea unui prieten de-al lui Mark, James Randall. De data aceasta, îl întâlnise pe Mark în timp ce mergea să mulgă vaca. Apoi, Cherry le informase că cei doi frați aveau avioane particulare cu care survolau ferma sau mergeau pe coastă.

***

În ziua cu petrecerea, fetele se trezără ca de obicei odată cu găinile și toată dimineața se agitară continuu. Aduseseră cu ele și rochii mai elegante, crezând că se vor integra elitei de fermieri din acea zonă. Însă abia acum prinseseră ocazia de a se schimba, după toată munca depusă. Până acum nu purtaseră altceva în afară de salopetele cumpărate la prima ieșire la Woomgera, cel mai apropiat oraș. Munca dură le stricase pielea mâinilor. De aceea, renunțară să mai muncească în ziua respectivă, dedicându-se îmbăierii și dichisirii complete. Lin își călcă rochia, în timp ce Kate o coafa pe Cherry. Aceasta din urmă găti prânzul în timp ce celelalte își uscară părul la cădura soarelui; după-masă, făcură schimb de locuri.

– În sfârșit, viață adevărată! exclamă Lin, dansând în fața unei oglinzi sparte. Cred că asta am așteptat cel mai mult. Și să știți că puteți aprecia un lucru doar atunci când nu-l mai aveți.

– Foarte adevărat, admise Kate. Acasă, totul ni se părea atât de sigur. Puteam merge în orice club voiam, dar nu ne-a atras.

Paul se ținu de cuvânt și trimise camioneta. Toate se urcă în spate. Șoferul le cercetă amuzat.

– Mă întreb ce s-a bârfit despre noi, șopti Cherry.

– Multe; poți fi sigură de-asta, zise Kate, referindu-se la Mark și întrebându-se dacă avea să-și calce pe mândrie cu această ocazie mai specială.

Mark trecuse pe la ele la scurt timp după incidentul cu gardul. Kate era singură, fetele fiind plecate la noile răsaduri, pe care tocmai le făcuseră. La început, Mark se arătase rece și distant, amintindu-i că ea e responsabilă pentru vitele care se rătăcesc și o amenințase că animalele lui îi vor distruge mica porțiune de pășune pe care o aveau. Discuția lor se apropiase de o ceartă, aducând-o pe Kate în pragul furiei, în timp ce el își păstrase calmul imperturbabil. Cercetând-o cu ochii lui albaștri, de pe scara terasei, el plonjase cu o mișcare grațioasă în scaunul mașinii sale, lăsând un nor de praf în urmă. Totuși, vizita lui o alertase pe Kate, care se apucă imediat să repare gardul și mai bine, pentru că nu-și putea

permite să fie invadată de turmele lui. Dar îl disprețuia pentru faptul că nu-i oferise nici măcar un om de-al lui ca ajutor. La urma urmei, avea un om care făcea astfel de treburi și pe care, cu siguranță, că nu l-ar fi deranjat să arunce o privire și la gardul lor. Ar fi fost un gest de bun-simț, așa cum Paul știuse să se ofere. Însă Mark nu era capabil de așa ceva, în afara situației în care ar fi fost terenul lui. Cu cât îi îngreuna situația, cu atât Kate i-l va vinde mai repede – aceasta era bănuiala lui, și acționa ca atare. Cherry știa de comportamentul său dur, dar considera că dacă prietena ei s-ar fi arătat mai amabilă, și Mark și-ar fi schimbat atitudinea.

– Să fiu amabilă ? Cu el ? Nici vorbă !

Astfel că Cherry se resemnase, convinsă că atitudinea lui Kate era rezultatul umilirii pe care o suferise.

– Cred că toată lumea râde de noi pe la spate, remarcă Lin. Trei proaste care apar aici, crezând că pot trăi dintr-o fâșie de teren sălbatic.

– Dar trăim, îi aminti Cherry.

– Adică respirăm, dacă la asta te referi, izbucni Kate. Dar cel puțin eu încep să mă simt ca un teren de bătaie pentru toată lumea.

– Lasă-i în pace, Kate, o liniști Lin. În seara asta suntem musafiri aleși. Bucurați-vă pe îndelete, căci nu se știe când mai prindem așa ceva!

De după deal începură a se vedea luminile de la Cunya River Downs.

– Nu-i așa că e minunat? se entuziasmă Cherry în momentul în care mașina intră pe drumul principal. E modernă, și cred că e de o vârstă cu Mark.

Mașina opri undeva în lateral, iar șoferul le conduse într-o clădire secundară, un fel de șopron luminat, în fața căruia erau parcate mai multe mașini. Dinăuntru se auzea muzică dată foarte tare.

Paul le ieși imediat în întâmpinare; era clar că le așteptase. Purta cămașă și pantaloni de stofă, de culoare maro. O fixă pe Kate încă de la prima privire, iar ea se înroși, coborând ochii. Arăta cu totul altă decât cea pe care o știa el, prăfuită și dezordonată.

– Arătați uimitor! Intrați, ca să cunoașteți pe toată lumea!

După cum se așteptau, le întâmpină priviri curioase printre multele străngeri de mână. James Randall fu singurul pe fața căruia nu citiră vreo urmă de ironie. Din contră, el se arătă admirativ față de eforturile lor, și le-o declară deschis. În timp ce discutau cu el, Kate îl observă undeva în spate pe Mark, cu un aer de superioritate și mai pronunțat. Purta un costum gri, care i se potrivea perfect cu statura și cu bronzul pielii. Ridurile albe din colțul ochilor săi albaștri aveau același efect contrastant, la fel ca și blondul părului. Privirea lui o întâlnește pe a lui Kate, și amândoi rămaseră așa,

cercetându-se. Ea se îmbujoră, aducându-și aminte de incidentul umilitor de la prima lor întâlnire. Observă cum buzele lui se contractă într-un surâs, ca și cum i-ar fi citit gândurile. Înghițind în sec, ea îi întoarse spatele, concentrându-se la conversația pe care o purtau prietenele ei.

Lumea continua să apară, și fiecare se prezentă; locul deveni un spațiu plin de veselie, de muzică, de distracție. Cele trei fete nu duceau lipsă de parteneri. Dansară atât cu îngrijitorii fermei, cât și cu invitații, și primiră nenumărate complimente. James o ceru pe Lin de câteva ori, Mark pe Cherry. Devenise vizibilă atracția lui Mark pentru Harriet Courtenay, fata cu care fusese văzut călărind. Aceasta purta o rochie strâmtă, care i se potrivea, și care costase o avere, în opinia lui Lin.

– Se zvonește că șeful și Harriet ar putea rămâne împreună pentru totdeauna, auzi Kate pe un îngrijitor, în timpul unui dans. Fac o pereche potrivită, nu crezi?

Kate încuviință, pentru că nu avea ce face. Dar în sinea ei o disprețuia pe fată, la fel de mult ca pe Mark. Și nu-i considera o pereche potrivită...deși arătau bine împreună. Ambii aveau un aer de superioritate și făceau parte din aristocrația satului. Kate nu se așteptase la o invitație din partea lui, și tocmai de aceea se miră când îl văzu apropiindu-se de ea. Deci, până la urmă tot renunțase la

animozitățile dintre ei pentru câteva minute. Rămaseră tăcuți mult timp după începerea melodiei.

– Vă distrați, domnișoară Beresford? rupse el tăcerea.

Avea un stil aparte de a o conduce, care îi dădea senzații necunoscute lui Kate.

– Foarte mult, mulțumesc, încercă ea să pară drăguță, și inima începu a-i bate cu putere, conștientizând apropierea lor și faptul că se atingeau.

– Se pare că ați dat lovitura cu fratele meu. Mi-a spus că se va ocupa să vă pună lumină.

– Vă supără? întrebă ea fără a se gândi, știind că el s-ar opune acestui tip de ajutor.

– Nu mă privește. Paul se descurcă singur.

– Ne-a spus că ferma vă aparține, că el doar o administrează.

El tăcu, încordat.

– Paul s-a purtat foarte frumos cu noi, murmură ea, nemaiputând suporta atmosfera apăsătoare, deși nu știa din ce cauză.

– Cred și eu. Mi-a zis și de vițelii pe care vi i-a oferit.

– Nu putem să-i cumpărăm; cel puțin, nu acum.

– Nu acum? zise el sarcastic. Vă așteptați să prosperați ?

– Poate credeți că suntem proaste prin faptul că avem încredere în posibilitatea de a obține profit cu High Creek.

– Nu cred, sunt sigur.

Dar e treaba voastră, și probabil că încăpățânarea tipic englezească vă va îndruma până la capăt.

Se referise la naționalitatea lor cu bună știință, iar Kate se simți atinsă.

– Să știți, domnule Copeland, că avem așteptări destul de mari cu pământul nostru. Nu suntem total necunoscătoare în domeniu... Însă regretă această ieșire, căci el se interesea dacă trăise la o fermă în Anglia. Era ceva mai mică, recunoscuse ea.

– Adică? Ce suprafață?

– Nu prea mare...

– Bine, dar ce suprafață?

– Păi... și ceva dinlăuntrul ei o îndemna să-l privească drept în ochi.

Momentul începea să i se pară amuzant, și, pentru o clipă, se gândi să mintă. Însă ochii lui pătrunzători o deposeau de orice putere de a-l minți.

– Era mai mare sau mai mică de un acru ?

– Mai mică...

Inevitabil, el izbucni în râs, iar Kate se înroși, conștientă că Harriet o privește. Observă furia mocnită a acesteia, dar nu i-o înțelegea. Mark se opri o clipă, ținând-o de mâini și fixând-o, încă amuzat.

– Și ziceți că ați căpătat experiență? Mă surprindeți, domnișoară!

Ea îl privea uimită; ochii lui păstrau aceeași notă amuzată, care-i dădea fiori lui Kate. Îl găsea foarte atractiv! Era perfect: ca fizic, personalitate și încredere în sine. Probabil că era idealul de perfecțiune pentru majoritatea femeilor. Dacă n-ar fi fost atât de arogant și cu acel aer de superioritate... Însă, fratele lui i-o luase înainte; Kate începu să-l caute prin mulțimea zgomotoasă pe acesta din urmă. Paul dansa cu Cherry, dar ambii se uitau în direcția lor. Paul o fixa pe Kate, iar Cherry pe Mark. Și Mark observase acest lucru; chiar și el se uita spre ceilalți doi. Era pe punctul de a spune ceva, însă chiar atunci muzica se opri și cineva anunță că era vremea ca toată lumea să iasă pentru niște răcoritoare. Mark mulțumi pentru dans printr-un gest din cap. Kate se întoarse la prietenele ei și ieșiră afară să mănânce.

– Pui! exclamă Lin. O să mă îndop până nu mai pot!

Se așezară pe o bancă. În fața lor, pe un deal, se vedea întreaga fermă, luminată, iar undeva în apropiere se zăreau luminile mai stinse ale unei case, al cărei proprietar nu putuse veni la petrecere. Satul era alcătuit dintr-o comunitate care se autoîntreținea. Pentru o clipă, Kate își aminti de ciudata reacție pe care Mark o avusese când îi povestise că Paul se recomandase drept administratorul de la Cunya River Downs. Aproape că-i displicuse ideea. Erau multe lucruri pe care ea nu le înțelegea, dar lăsă problema pentru a se alătura conversației fetelor.

Lin încă vorbea despre mâncare.

– Mai bine aduceam niște plase, ca să luăm și pentru acasă!

– Acasă?

– De ce nu? Am putea mânca de trei ori dintr-o porție, deci gazdele ar scăpa ieftin... dar se vedea că nu vorbește serios, iar fetele începură să râdă. O să mă gândesc la scena asta mâine, când Cherry ne va întreba dacă preferăm ouăle prăjite, fierte sau omletă, dacă vrem să terminăm sosul de ieri sau crema de vanilie.

– Ai dreptate, o să ne lipsească toate astea.

– Mă bucur că vă place mâncarea, se auzi o voce din spatele lor.

– Sper ...că n-ai auzit? zâmbi Kate, perfect conștientă că Paul auzise totul.

Însă ea îl fixă pe fratele lui. Veniseră amândoi pe furiș și așteptară tăcuți acest moment.

– Ba da, dezvălui Mark. Deci ați ajuns la sapă de lemn deja? și ochii lui cercetau colțul liber de la capătul băncii, căci Paul deja se instalase lângă Kate.

– Nu suntem chiar așa de sărace, motivă Cherry, zâmbindu-i lui Mark. Ba chiar e distractiv să ne descurcăm cu ce avem.

Mark o privea cu mare interes pe Cherry, dând naștere unor sentimente de invidie în sufletul lui Kate. Tipul era un

pericol absolut, cu atracția irezistibilă pe care o degaja. Iar Cherry – raționala Cherry – se pierdea în privirea lui, prinzând culoare în obraji. Pe Kate o încercă un sentiment de compasiune la adresa prietenei ei. Dacă Cherry avea de suferit, ea nu– și va ierta niciodată că acceptase venirea aici, deși fetele insistaseră foarte mult. Mark își mută zona de interes spre Kate. În lumina focului, ea observă indiferența cu care o măsoara din cap până-n picioare. Kate își plecă ochii în farfurie, continuând să mănânce. O cuprinseseră mici furnicături, un fior rece la gândul atitudinii lui Cherry, pe de o parte, realizând că, de fapt, ea îl evita pe Mark, pe de altă parte...deși n-ar fi trebuit...

Dintr-o dată, își îndreptă atenția spre Paul, cu care intră într-o discuție insipidă.

– Doar glumeam pe seama mâncării. Ideea e că noi producem foarte puțină carne.

Lin observă schimbarea de situație, ceea ce-i dădu de bănuț. De asemenea, și Paul se arătă surprins de repeziciunea cu care Kate vorbea. Însă ochii aceia albaștri o țintuiau cu o forță căreia nu-i putea rezista. Paul se ridică, întrebându-le dacă nu doreau ceva de băut; Cherry îl urmă. Apăru și James și intră în vorbă cu Lin, care uită că voia să mănânce cât mai mult. James o invită la dans, iar ea sări imediat în picioare, îndepărtându-se cu australianul ei puternic.

Se lăsă o tăcere adâncă, tensionată. Mark stătea la un capăt al băncii, Kate, la celălalt. Focul ardea, răspândindu-și flacăra, luminând fețele musafirilor. Se auziră notele de început ale unui vals.

– Domnișoară Beresford...am impresia că ați dori să discutați propunerea de vânzare a terenului dumneavoastră, și că eu trebuie să fac prima mișcare.

Ea privi undeva în gol, mirată că el își compromitea într-atât imaginea, dar și furioasă pe concluzia la care el ajunsese.

Ar fi vrut să-i răspundă obraznic, dar își aminti că era invitata fratelui său.

– Serios, a fost doar o glumă.

– Eu cred că nu, insistă Mark, spre nemulțumirea ei. Problema cu voi, englezii, este că încăpățânarea și mândria poate să vă ruineze complet.

Știți foarte bine că nu veți supraviețui prea mult; deci, dacă vă gândiți puțin, mi-ați vinde-o acum...cât sunt darnic.

Nici urmă de zâmbet pe chipul său. Acum, Mark juca rolul omului de afaceri – dur, nemilos, care se târguia, și care, dacă era refuzat, n-avea să mai revină cu aceeași ofertă generoasă. Îi oferî, într-adevăr un preț foarte bun, mai mult decât valora terenul.

– Presupun că toată lumea știe de greșeala pe care am făcut-o, îl ignoră ea; flăcările se jucau pe chipul ei, și reuși să

țină privirea sus, conștientă că a lui va fi rece, nervoasă și nerăbdătoare din cauza refuzului.

– Nu mi s-a părut necesar să informez pe altcineva în afară de fratele meu, răspunse el după o pauză. Nu-mi stă în fire să repet incidentele neinteresante pentru ascultător.

– Îmi cer scuze.. încercă ea; replica lui o duruse.

Urmă o tăcere, după care apăru Harriet, toată un zâmbet pentru Mark.

– Vă întrerup? intră ea în vorbă pe un ton ușor respingător. Toată lumea dansează; ne întrebam unde ești.

El îi zâmbi în loc de răspuns, iar Kate observă o urmă de aroganță. Mark Copeland nu era bărbatul căruia să i se dicteze ce să facă, și avea o manieră foarte subtilă de a arăta acest lucru.

– Am de discutat niște afaceri cu domnișoara Beresford, și se mută nemulțumit în altă poziție. Vin imediat.

– Așa e. Scuză-mă că v-am întrerupt, zise fata, apoi îi aruncă lui Kate o căutătură potrivnică și dispăru.

– Nu avem ce afaceri să discutăm, domnule Copeland, îi aminti ea cu răceală, și se ridică.

Și Mark se ridică, înaintând spre terasa din fața sopronului, împreună cu ea.

– Nu gândești corect, o avertiză.

Kate încercă să se oprească, însă el își continuă mersul, încât și ea se văzu nevoită să meargă mai departe. Ar fi putut

foarte bine să-l lase acolo, însă conștiința îi dicta altceva. Ceva prindea viață înlăuntrul ei; era conștientă de atracția acestui bărbat și de aerul lui de superioritate. Îl simțea undeva departe, chiar și atunci când stăteau unul lângă celălalt. Un miros plăcut de ierburi sălbatice îi gădilă simțurile – probabil parfumul lui; și-i plăcea.

– N-ați fi venit dacă ați fi știut cum e locul. Deci, de ce vă încăpățânați?

– Poate că aveți dreptate, recunosc eu, urmându-l deși nu știa unde o conduce. Ne plac provocările, domnule Copeland. Cred că la fel ar fi făcut și strămoșii voștri. High Creek e o astfel de provocare. Odată ce ne instalăm confortabil, vom avea destul timp și să lucrăm pământul. Vom vinde mașina ca să cumpărăm lucrurile necesare ; îndată ce terenul va produce ceva, vom cumpăra și animale.

– Fratele meu mi-a spus că nu vreți să cumpărați vitele de la el pentru că sunt prea ieftine, zise el amuzat.

– Nu le dă cu prețul de pe piață.

– Din nou mândria, nu? Vrea să vă ajute. Și doar v-am zis că a dat lovitura.

Kate nu răspunse, pentru că știa unde bate el. Paul se înșenina îndată ce o vedea, și chiar ea simțise nevoia de a-și analiza sentimentele față de el.

Fără îndoială că o plăcea, deși niciuna dintre fete nu păreau conștiente de acest lucru.

– O să le cumpărăm la prețul pieței, atunci când va fi timpul.

– Și cam când estimați că se va întâmpla? Încetini pasul pentru ca ea să-l ajungă.

Kate întoarse capul – ferma rămăsese mult în urma lor. Singură, în sălbăticie cu acest bărbat, se simțea rătăcită; nu adia nici măcar briza; deasupra lor, luna se întrevedea calmă și rece printre ramurile copacilor. În fața lor, culmile vălurite ale dealurilor se topeau în peisajul incert.

– Îmi dau seama că va trece ceva timp, răspunse ea pe un ton ridicat, semn că era emoționată. Dar nu ne supără. Suntem hotărâte să încercăm.

– Femeile nu sunt bune de fermieri.

Mark încetini și mai mult, iar Kate ar fi vrut să fugă înapoi, ceea ce ar fi fost ridicol, pentru că era în perfectă siguranță alături de el.

– Multe femei duc o astfel de viață, îi aminti ea. Și sunt la fel de bune ca bărbații.

– Natura n-a înzestrat femeile cu darul necesar unei astfel de munci, o privi el de sus, ușor deranjat de replica ei. Cele la care vă referiți, angajează bărbați; altfel nu s-ar putea descurca.

Kate strânse din dinți. I-ar fi fost mult mai ușor să-i spună în față ce credea despre el: că era doar un mascul plin de sine, care considera femeile drept sexul slab din toate

punctele de vedere. În schimb, se opri brusc, cercetând depărtările.

– N-ar fi mai bine să ne întoarcem? Lumea o să se întrebe unde suntem.

– Noi pornim de multe ori așa, aiurea. Poate că sunt și alții care fac același lucru, acum.

Stăteau foarte apropiați. Mark părea un gigant cu statura lui dreaptă și impozantă, față de a ei.

– Unii își fură sărutări pe întuneric.

Ceva nedefinit în sufletul ei o avertiza pe Kate că trebuie să fugă de atracția din ce în ce mai irezistibilă a acestui bărbat.

– Să revenim la problema terenului meu, se grăbi ea. Eu vorbesc foarte serios. Iar prietenele mele consideră că ar trebui să încercăm.

Pe chipul lui apăru o urmă de încordare, dar nu făcu nicio mișcare. Adia o briză ușoară care aducea cu ea un parfum discret de pini, de pe dealurile lăaturalnice. Undeva, între șorpon și casa propriu-zisă, se vedeau formele incerte ale cailor. Doar păsările nopții tulburau liniștea din când în când; întreaga atmosferă părea învăluită într-un mister de nedeslușit, iar Kate simțea parcă apăsarea realității din care-și dorea să scape – deși n-o făcea.

– Am încercat să vă ajut încă de la început, domnișoară Beresford, răsună vocea lui, sperând că dacă am să vă înșirui

toate neajunsurile, nu veți veni. Nu m-ați ascultat, iar acum mă refuzați. N-am să vă mai fac alte oferte. Dacă veți avea nevoie de ajutor, și veți avea, dumneavoastră veți fi cea care va veni la mine. Iar atunci am să vă fac o ofertă la prețul pieței, și-atât.

Kate simți un nod în gât – de teamă. Dacă într-adevăr vor fi nevoite să vândă curând, iar Mark nu le va oferi nici măcar cu ce să ajungă acasă? Atunci chiar că ar fi fost la ananghie. Dar dacă se va dovedi destul de generos încât să le dea contravaloarea biletelor? Ce vor face în Anglia fără bani și fără locuință? Mai bine ar fi acceptat acum, considerând că el va înțelege confuzia generală în care se zbătea. Și totuși, cum să accepte oferta fără a se consulta cu fetele? Mai ales că toate iubeau acest loc, cu toate imperfecțiunile lui și cu senzația de Liniște interioară pe care o inspira. Aveau o plăcere deosebită în a renova și a planta flori. Așa că Mark se văzu refuzat din nou.

– Îmi asum acest risc, murmură ea și-i auzi respirația accelerată.

– Am încheiat subiectul, conchise el și se îndreptă spre marea de lumină ce răzbătea din direcția casei.

Capitolul 5

Kate nu putea ține pasul cu el. Ceea ce n-o împiedica să se intereseze de intențiile pe care le avea.

– Vă veți opune ajutorului pe care Paul vrea să ni-l ofere?

– Deja v-am spus că Paul face cum dorește.

– Dar oamenii sunt ai dumneavoastră ?

– Oamenii?

– Paul va veni cu câțiva ca să ne aranjeze curentul. Toate firele sunt undeva în afara casei – dar cred că știți deja, dacă lui David Gleaves îi mergea lumina. Vă supărați... ? adăugă Kate după o pauză.

Brusc, Mark se opri și se întoarse pe călcâie către ea. Privirea lui cu luciri întunecate o lăsă fără cuvinte.

– Domnișoară Beresford, de câte ori trebuie să vă spun că nu mă privește ce face el ?

Nu are nevoie de permisiunea mea!

Își reluă mersul grăbit și nervos. Doar ritmul vioi al muzicii răzbătea până la ei. Lui Kate i se părea ciudat că Mark se enervase din cauza aluziei la dependența lui Paul față de el. Era pentru a doua oară când se manifesta astfel, deși cu prima ocazie doar o repezise. Acum se înfuriase de-a binelea.

Două zile mai târziu, scena reveni în mintea lui Kate când Cherry, bucuroasă că aveau curent, confecționa un abajur. Lin tocmai mulsese vaca.

Cealaltă vacă o lăsaseră la Paul pentru a-și hrăni vițelul, dar Paul le spusese că singurul motiv pentru care o păstrează e că dădea lapte.

– Va trebui să-i separăm? O să hrăniți vițelul artificial. O să vă trimit eu niște materiale.

– De ce să-i separăm, interveni Kate. Nu vreau...

Paul surâse ușor, aluzie la adresa lipsei de cunoștințe ale englezoaicelor.

– Tocmai am primit o invitație la Walden Downs, la James, zise Lin care începu a se admira în oglindă. Oare m-a văzut în halul în care sunt ? Nu mai contează... James se ducea la Mark și s-a oprit să mă întrebe dacă nu vreau să-i văd ferma. Vine mâine dimineață. Te superi dacă-mi iau zi liberă, sefa?

– Din moment ce nu primiți nicio răsplată materială, nu văd de ce te-aș refuza, zâmbi Kate. Mă gândeam eu că are să

te invite la el. La petrecere n-a avut ochi pentru altcineva și mi-a zis că ar vrea să te prezinte fetei lui.

– Da, o cheamă Emma și are patru ani, și Lin intră în cameră, iar celelalte fete rămaseră să schimbe priviri între ele.

– Mi-a plăcut foarte mult James, remarcă Cherry. Crezi că e interesat de Lin?

– Așa părea, deși, nu mi se pare genul care să acționeze chiar așa de repede cum o face.

– Nici mie. E un tip calculat, deși arată foarte deschis și săritor, dar cred că are oarecare rezerve în ce privește femeile.

– Adică, se decide greu?

– Da... zise Cherry gânditoare. Dar cred că și noi ne cam pripim cu concluziile; el doar a invitat-o să-i cunoască fiica.

După ce Lin se întoarse din vizita anunțată, fetele începură a o studia cu mare interes.

– Mi s-a oferit de lucru, începu Lin. James vrea să am grijă de Emma.

Prietenele ei rămaseră mirate. Nici Lin nu arăta prea mulțumită, ceea ce o făcea pe Kate să se întrebe dacă nu cumva oferta o jignise. Oare Lin sperase ca James să fie interesat exclusiv de persoana ei?

– Adică...trebuie să stai acolo? întrebă Kate cu gândul la distanța mare care era până la Walden Downs.

– Da. Emma încă n-a avut o doică; menajerele au avut grijă de ea. Iar James crede că ar fi timpul să aibă pe cineva în permanență. Și m-a rugat pe mine, pentru că vrea ca fata să mai și învețe câte ceva. I-am spus odată că sunt profesoară... și se așază, nesigură, pe un scaun.

– Dar încă nu te-ai decis.

– I-am zis că mă mai gândesc...Nu cred că ar trebui să accept. Mai degrabă aş sta aici cu voi.

– Cum e fetița? se interesă Kate.

– E o scumpete; are păr blond și ochi albaștri – ca o păpușă. Mi-ar fi ușor. Iar James îi este foarte devotat... Lin își întoarce privirea spre fereastră ca și cum nu dorea să dea ochii cu fetele.

– Fac niște ceai, zise Cherry. Masa e aproape gata.

– Dacă vrei să accepți, fă-o! o sfătui Kate în lipsa lui Cherry. Noi nu ne supărăm, dar îți vom duce dorul.

– După cum spunem, am să mă mai gândesc. Dar sunt aproape sigură că o să refuz, și din nou își feri privirea. Nu cred că e bine să mă văd prea mult cu James, iar dacă o să stau acolo, n-am să-l pot evita.

– Înțeleg... Kate nu mai comentă nimic. Lin trebuia să se decidă singură. Kate își aminti de faptul că James nu-și mai dorise o altă femeie după moartea soției, deci era clar că singurul său interes în ce o privește pe Lin avea legătură cu postul propus.

După o săptămână, Paul readuse subiectul în discuție. James venise la el, se pare, și-i menționase oferta pe care i-o făcuse lui Lin.

– Părea foarte încântat. Lin ce zice?

El și cu Kate erau singuri pe teresa abia renovată, la capătul căreia fuseseră agățați lăstarii de viță de vie. Fetele plecaseră să se plimbe, dar Kate se simțea prea obosită pentru a le urma. Toată ziua lucrase pământul, pentru a-l pregăti de însămânțare. Paul venise să-i aducă lui Lin niște ziare pe care i le promisese – ceea ce era, de fapt, doar o scuză, mai ales că era a treia oară în acea săptămână când venea la High Creek. Interesul lui față de Kate creștea cu fiecare vizită, deși păstrase o atitudine destul de rezervată, și prin asta semăna cu fratele lui. Caracterul său australian se reflecta în modul lui rar de a vorbi și-n mișcările lente. Paul aștepta un semn de la ea, credea Kate, pentru ca apoi să face el următorul pas. Însă gândurile ei se îndreptau spre Mark, a cărui imagine stăruia în mintea ei încă din noaptea petrecii. Fără îndoială că pe Paul îl plăcea mai mult, din moment ce Mark îi displăcea. Acesta din urmă se arăta prea înfumurat și prea superficial în ideile lui despre femeile-fermier, prea încrezător că într-o zi are să-l implore să-i cumpere terenul. Educația pe care o primise avea rezultate vizibile într-un astfel de caracter, deși pe Paul nu-l afectase în aceeași măsură. El era binevoitor, prietenos,

săritor, și chiar se distra văzându-le cum muncesc. Și le-ar fi ajutat și mai mult dacă i-ar fi permis-o Kate, dar ea era prea mândră pentru așa ceva.

– Lin n-a mai zis nimic; spunea că o să se gândească.

– Și-i ia așa de mult?

Kate se încruntă, bănuind că și Paul își dorea să-l vadă pe James mulțumit.

– James înțelesese că vreo două zile ar fi de-ajuns și mi-a spus s-o întreb eu pe Lin de decizie.

– Nu știu, repetă Kate cu ochii în zare.

În fața lor se deschidea păduricea care aparținea de terenul ei. Probabil că locul fusese, cândva demult, împădurit în întregime. Și probabil că peisajul era cu totul altfel, și mai fermecător decât acum. Pământul ei era împânzit de zeci de specii de eucalipti. Mai avea și tot soiul de arbori exotici; arborii de cauciuc aveau un farmec aparte, pentru că își schimbau la răstimpuri scoarța, astfel că aveau întotdeauna o nuanță alburie. Mai erau apoi arborii de pe marginea pârâului, care, dimpotrivă, arătau de parcă ar fi fost arși. Apoi, arborii de zadă, fremătători, și care dădeau continuu impresia că șoptesc ceva; poate din cauza frunzișului verde care, atunci când se veștejea și începea să cadă, semăna cu penajul unei anumite păsări din acele locuri. Tufele ce creșteau pe ici pe colo rămâneau verzi tot timpul anului. Unii arbori aveau inflorescențe gălbui, care

prindeau viață în bătaia razelor de soare, ca și cum lumina ar fi răsărit dinlăuntrul lor.

– Nu pot să mă pronunț, adăugă ea cu ușoară nemulțumire că el insista pe subiect, dar cred că nu dorește să accepte.

– Sigur?

– Nu, pentru că nici ea n-a spus sigur ce vrea. Poate că încă se mai gândește, dar am impresia că o să refuze.

– Păcat. Ar fi fost bine pentru James, dar și pentru ea însăși. Banii ar fi fost de folos.

– E adevărat. Dar cel mai important lucru e să fie fericită, se văzu Kate nevoită să adauge.

– Fericită? Și de ce n-ar fi fericită cu James?

– Eu n-am sugerat așa ceva. Dar nu pot să fac nimic, Paul, până ce nu vine ea.

– Înțeleg. James are să fie foarte dezamăgit.

După aceea conversația se mai degajă, Paul interesându-se, ca de obicei, cum merge treaba, zâmbind la răspunsul ei cum că totul era în ordine și că se simt din ce în ce mai bine.

– Este surprinzător cât de mult se poate improviza, adăugă ea cu un aer oarecum superior la adresa amuzamentului lui Paul. De exemplu, ieri am găsit un fel de bancă ruptă, era sub un maldăr de gunoi. Am frecat mizeria de pe ea, i-am fixat picioarele, și apoi ne-am dat seama că

era, de fapt, exact banca ce stătea sub geam odată. Știi că ți-am zis că găsisem niște suporturi acolo? Am așezat-o pe ele, am acoperit-o cu o bucată de material, iar acum e perfectă!

– Ați reparat-o singure?

– De ce nu? Întrebă ea, știind că bărbații sunt întotdeauna nemulțumiți când o femeie reușește să facă ceva ce doar un bărbat ar putea face. Nu suntem total neștiutoare, Paul.

– Ah, mândria asta!

– Nu e mândrie, ci doar indignare față de aerul de superioritate pe care și-l iau bărbații.

– Eu nu-mi amintesc să mă fi purtat astfel, o cercetă el curios.

– Poate că nu, însă fratele tău... dar se opri brusc, căci mâna lui îi astupă buzele.

– Nu-l placi de loc pe fratele meu.

– Nu ne-am înțeles, știi bine. Dar n-ar trebui să-ți spun astfel de lucruri, nu ție.

– Kate, Mark e un om deosebit, zise el privind în depărtare. Când ți-a scris ca să-ți arate neajunsurile vieții de aici, a făcut-o cu intenții bune.

– Acum mi-am dat seama de asta, răspuse ea, spre surprinderea lui. Dar la momentul respectiv, m-a enervat enorm. Credeam că dețin o fermă mare și, ziceam noi, aceasta...va funcționa de la sine.

– O fermă precum High Creek Downs să funcționeze de la sine? se miră el. Kate, fratele meu muncește mai mult decât oricine!

– Știa că mă înșelasem, îl ignoră ea. Dacă ar fi reacționat altfel la sosirea noastră, ar fi avut altă trecere în fața mea, poate chiar l-aș fi ascultat...

– Și-a dat seama de greșeala ta prea târziu.

– Poate. Dar se putea comporta mai frumos. Chiar s-a distrat văzând cum mă fac de râs; amintirea acestor lucruri o făcea pe Kate să se înroșească și mai mult.

– Recunosc că Mark are astfel de plăceri. Dacă cineva îl înfruntă, e gata să răspundă cu aceeași monedă.

– A fost foarte răutăcios în problema cu gardul, își aminti ea, deși subiectul ar fi putut părea ridicol.

– În alte circumstanțe, l-ar fi reparat, dar acum voia doar să te învețe o lecție.

– Iar cu David Gleaves s-a comportat exact pe dos.

– Unde vrei să ajungi?

– Lui i-ar fi reparat gardul.

– N-ar fi fost nevoie. Animalele lui David pășteau întotdeauna pe terenul nostru. Oamenii lui Mark aveau grijă de găinile lui, iar porcii, atunci când i-a avut, au fost crescuți laolaltă cu ai noștri.

Petru o clipă, Kate își aminti de părerea lui Cherry cu privire la comportamentul lui Mark față de David Gleaves.

– Cred că s-a purtat foarte bine cu bătrânul, remarcă ea după o lungă tăcere.

– Ar fi fost și mai darnic, dar și bătrânul avea mândria lui. Îi plăcea să creadă că are de câștigat de pe urma terenului, și refuza ofertele lui Mark. I-ar fi făcut traiul mai confortabil, dar el refuza orice schimbare.

Kate rămase fără cuvinte, conștientă că trebuie să-și revizuiască părerea despre Mark Copeland și să-și șteargă din minte toate scenele umilitoare pe care le trăise în fața lui.

Zece minute mai târziu, Paul se ridică elegant de pe scaun, cu aceleași mișcări lente ca și ale fratelui său, și plecă. Soarele începea să coboare în spatele dealurilor împânzite de arbori exotici.

– N-ai vrea să vii pe la mine mâine după -amiază ? N-ai fost încă, și aș vrea să-ți arăt casa.

– Toate trei? întrebă ea, ezitând.

– Doar tu, iar Kate acceptă după un lung moment de gândire. Vin să te iau, și o salută, făcând cu mâna și celorlalte două fete care se întorceau de la plimbare.

Capitolul 6

Trecuseră aproape patru luni de când fetele se îngroziseră la vederea cocioabei în care aveau să locuiască și care era pe punctul de a se dărâma. Clădiseră ceva din nimic. Albul casei strălucea acum în lumina soarelui, iar florile crescuseră de jur-împrejurul locului. La ferestre atârnavă perdele, mobila lucea de curățenie, iar podelele erau garnisite cu niște preșuri lucrate manual. Aveau și o grădiniță de legume; reparaseră cotețul găinilor; vițelul era sănătos, iar vacile dădeau lapte suficient. Însă aveau probleme cu banii; aproape tot ce obținuseră din vânzarea mașinii se risipise.

Paul sugerase ca una dintre ele să fie anagajtă cu jumătate de normă la Cunya River Downs. Kate realizează pe loc că el ar fi dorit-o pe ea, dar nu răspunse provocării. Sentimentele ei

față de Paul oscilau undeva între prietenie și recunoștință. Realizase acest lucru cu ocazia vizitei acasă la el, când Paul îi dăduse a înțelege că și-ar dori o relație mai apropiată cu ea. Kate reușise a-l evita într-un mod diplomatic, încă sub influența imaginii lui Mark și a temperamentului acestuia. Astfel că Cherry acceptă, în cele din urmă, postul; în fiecare dimineață, cineva venea s-o ia cu mașina și o aducea înapoi pe la ora două după -amiaza. La început, fetele priviseră postul cu reticență, considerând că Paul îl crease special pentru ele. Însă el le convinge că într-adevăr avea nevoie de o mână de ajutor. Îndeletnicirea lui Cherry fusese prezisă dinainte – aceea de a găti pentru un număr foarte mare de oameni.

– A zis ea că asta o să facă, râse Lin când Cherry se întoarce acasă după prima zi.

– Da, dar a crezut că o s-o facă la ferma mea, zise Kate cu amărăciune. Am muștrări de conștiință pentru greșeala mea.

– N-ar trebui, o liniști Cherry. Suntem fericite oricum.

Cherry trebuia să le ajute pe Susan și pe Tilly, cele două bucătărese; la un moment dat, Susan se îmbolnăvi foarte grav, astfel că și Lin fusese chemată pentru a ajuta. Cum aceasta din urmă se simțea în elementul ei la fermă, Paul îi arată un cal pe care-l putea folosi de câte ori simțea nevoia. Avea libertatea de a veni și de a pleca de la fermă cu el, ceea ce Lin puse imediat în aplicare. Cu banii câștigați de fete,

puteau cheltui mai mult pe mijloace de exploatare a pământului și pe animale. Dar și Kate începu să muncească mai mult, atât înăuntru cât și în afara casei. Însă ele erau mulțumite că munceau împreună. Iar banii fuseseră într-adevăr o necesitate. Pe lângă faptul că le ajuta pe fete să pună la punct gospodăria, le ajuta să se întrețină și să aducă unele modificări care aveau să pună amprenta asupra locului. Kate nu știa cum privește Mark toată schimbarea, dar se întreba dacă în sinea lui le disprețuia pentru prietenia pe care o împărtășeau cu fratele lui. Cu toate acestea, Mark nu dădu niciun semn de împotrivire, iar cu ocazia următoarei petreceri la care fetele participară, el îi acordă lui Kate mai multă atenție ca oricând.

Lin și Cherry erau la Cunya River Downs, pe când el apărură la High Creek cu niște hârtii ale terenului. David Gleaves i le dăduse cu ceva timp în urmă. Acestea conțineau limitele terenului ; ar fi trebuit să fie depuse la un avocat, însă Mark uitase de ele. Kate îi mulțumi, și-l invită înăuntru, cu o oarecare ezitare; se aștepta ca el să refuze. Dar se înșelă, iar Mark se așeză, începând a cerceta camera. Kate era conștientă că afișa un interes mascat, și că reacția va fi una previzibilă. Schimbarea îl impresiona, cu siguranță. Kate îi oferă o cafea.

Apoi se retrase în bucătărie pentru a o pregăti. Bucătăria, altădată mizerabilă, suferise și ea modificări – după ce îi

refăcuseră pardoseala stricată, fetele o vopsiseră cu mai multe straturi de vopsea roșie, la care asortaseră un dulap de bucătărie de aceeași culoare. Din cameră se putea vedea un colț al acestuia, iar Kate realizează că ochii lui Mark o urmăreau, inexpressiv însă. Probabil că, în sinea lui, compara această locuință cu a lui, cu acea vilă impunătoare, de culoarea piersicii. Obrajii ei se împurpurară la aceste gânduri, astfel că așteptă câteva minute pentru a-și reveni, înainte de a apărea cu cafelele. Mark se trezi din contemplație; îi observă culoarea aprinsă din obraji, ceea ce nu-l împiedică să-i cercetze întreaga ființă, cu de-amănuntul. Kate așează tava pe o măsuță; încerca să-și țină capul sus, conștientă de imaginea dezordonată în care o surprinsese musafirul. Încă mai avea de lucru pe-afară, ziua de lucru nu se încheiase. Mark sorbi cu nesaț din lichidul fierbinte, continuând să contemple grădina.

– Ați lucrat foarte mult, rosti el cu un glas care lui Kate i se păru deosebit de atrăgător, mult mai atrăgător decât al lui Paul...și nu-și putea explica de ce.

– Așa e. Dar ne-a plăcut, adăugă ea mândră. Capeteți o satisfacție enormă când vezi că poți cuceri imposibilul.

– Se pare că sunteți foarte mândră de realizările voastre, surâse el.

– Bineînțeles. Dumneavoastră n-ați fi ?

– Casa arată minunat, o ignoră el, ușor amuzat.

Dar ceea ce contează cu adevărat e pământul. Nu obțineți nimic din el și nici n-o să produceți vreodată.

– Avem câteva culturi. Reușim să trăim, îl înfruntă ea, și nu avem nici cea mai mică intenție de a ne întoarce în Anglia.

La o asemenea replică, fata se aștepta să fie întâmpinată cu săgeți veninoase. Însă el accepta totul liniștit, rezumându-se la a remarca importanța ajutorului primit de la Paul, fără de care ele n-ar fi putut supraviețui.

– Într-adevăr, recunscu și Kate. Paul s-a dovedit a fi drăguț cu noi, încă de la început.

– O aluzie foarte subtilă, domnișoară Beresford, și ochii lui căpătară o lucire stranie. Adică, eu nu am fost la fel de...drăguț.

– Și? Ați fost? îl privi întrebătoare pe deasupra ceștii de cafea.

El dădu din cap fără a răspunde, întrerupt fiind de un stol de păsărele care-și luară zborul exact în aceeași clipă. Acestea se lăsară în jos pe ramurile unui copac din apropierea geamului, continuând să ciripească pe limba lor, la fel de vioaie.

– Presupun că încă vă ațișți sub masca umilinței, veni replica lui tăioasă. Ați vrut o astfel de pedeapsă; eu v-am adresat un avertisment destul de bine intenționat...

– Bine intenționat? Scrisoarea aceea era menită să-ți taie orice elan! și se îmbujoră de supărare că el vorbea cu atâta

seninătate de greșeala ei și de "pedeapsa" pe care i-o aplicase ca urmare a lipsei ei de cooperare.

– Da? Și figura lui părea a spune că încearcă să-și aducă aminte de cele scrise acolo. V-am enumerat riscurile și v-am explicat că pământul e dur și neprimitor...

– Și că femeile n-au ce căuta aici, interveni ea.

El începu să râdă, spre mirarea lui Kate.

– Aveți dreptate, chiar am spus asta. Mă refeream la faptul că aici nu e un loc potrivit pentru trei femei neexperimentate...

Apoi se corectă, aducându-și aminte, ușor ironic, că ea avea , de fapt, ceva experiență...de la ferma minusculă de care-i povestise. Ochii ei scăpărară, plini de invidie. Mark sesiză schimbarea, iar Kate avu pentru o clipă impresia că citește pe figura lui o urmă admirativă.

– Îmi pare rău că v-am menționat acel loc. Dacă aș fi știut că o să vă bateți joc, nu mai deschideam subiectul.

– Câtă mândrie...! murmură el vădit interesat de discuție, încât se lăsă pe spătarul scunului pentru a o putea privi mai bine. Nu știam că-mi bat joc. Nu e un cuvânt prea blând, și nici o atitudine promițătoare. Cred că exagerați.

Acum devenise serios, și deosebit de chipeș – un bărbat autoritar, care chiar și când tăcea, parcă îndemna la umilire. Kate simțea că ia foc. Spre surprinderea ei, conversația evoluase în mod dureros pentru ea, ceea ce era inexplicabil,

și continua pe aceeași linie. Mark avea o influență asupra ei...de care se temea și pe care nu dorea s-o recunoască.

– Poate că n-ar fi trebuit să spun ce-am spus, șopti ea cu ochii în ceașcă. Mă refeream la faptul că întâmplarea a devenit amuzantă pentru dumneavoastră.

– Și ce altceva am mai zis în scrisoare, care să vă taie elanul?

– Spuneți că sunteți uimit că trei englezoaice își închipuie că pot conduce o așezare.

– Se pare că ați trecut cu vederea termenul de "așezare". Ar fi trebuit să vă dea un indiciu asupra suprafeței adevărate.

– Așa e, dar adăugă faptul că tonul i se părise prea sarcastic.

– Sarcastic?

– Am tras concluzia că ferma dumneavoastră ar avea cam aceeași suprafață; mă refer la High Creek Downs, și observă că expresia feței lui se schimbă, devenind preocupată, chiar compătimitoare.

– Cred, totuși, că am spus ceva și de suprafață, că ar fi mai greu de condus decât o fermă mai mare.

– Dar n-ați formulat astfel. Mă întrebați doar dacă îmi dau seama cât teren am, comparativ cu alte asemenea din zonă. Când ați spus că va fi dificil de administrat m-am gândit că... însă nu mai putu continua, căci ochii lui o priveau cu nesfârșită milă.

– Ați crezut că mă refer la mărimea terenului, completă el.

Kate nu răspunse, și se lăsă tăcere. Tufișurile foșneau acum, în locul ciripitului de păsărele, tulburând acea liniște adâncă, profundă. Căldura devenise dogoritoare, iar în depărate dealurile apăreau vălurite, cu turmele de animale care pășteau acolo și cu îngrijitorii care le păzeau. Pe alocuri, peisajul părea deosebit de înspăimântător – un imens pustiu, însă din când în când se vedeau puncte verzui umbrite de arbori de acacia, precum și pete maronii care-și schimbau nuanțele în lumina razelor ce păleau la apus. Un peisaj care îndemna la respect, la fel ca și oamenii locului. Un peisaj care forma oameni precum Mark sau Paul, oameni care înfruntau și învingeau austeritatea terenului, fără însă a-l cuceri pe deplin; bărbați care își dedicau viața acestui mod de a trăi, și care se simțeau mai confortabil în șa decât acasă.

Înainte de a se ridica, Mark mai aruncă o ultimă privire spre Kate. Soarele îi cădea pe tâmpile, albindu-le; apărea astfel un contrast între culoarea părului său și cea a tenului, ceea ce-l făcea și mai atrăgător. Nici urmă de tresărie pe fața sau în ochii lui. Toată ființa ei vibra, în schimb, urmărindu-l cum se ridică și cum o privește de sus cu un aer misterios și coplesitor în același timp. Kate nu găsea explicație pentru reacția ei; nu știa cum de se lăsase influențată de acest om,

într-atât încât nu se mai putea controla pe sine. Era conștientă de puterea lui de atracție, de forța ce răzbea prin toți porii lui; poate că el nici nu-și dădea seama de acest lucru, cu atât mai puțin de senzațiile pe care ea le încerca.

Îi mulțumi pentru cafea; Kate îl conduse până pe terasă, lipindu-se de grilaj. El o anunță că organizează o petrecere acasă la el, unde va rula și un film. Le invită și pe celelalte fete.

– Sâmbătă. Iar filmul o să fie unul vechi; poate știți că noi organizăm propriile vizionări de filme din moment ce nu avem săli de cinema. Am primit filmul de la Brisbane și n-am vrut să vă anunț până nu eram sigur.

– Mulțumim, răspunse ea, șocată de invitația care era, de fapt, la el acasă; spre deosebire de cealaltă ocazie, când petrecerea avusese loc într-o dependență a vilei, nu în casa propriu-zisă.

– Cu multă plăcere, și se săltă în șa. Kate rămase pe loc, urmărindu-l cum se îndepărtează, lăsând un nor de praf în urmă. Și încă o dată o luă prin surprindere când se întoarse și o salută din nou, înainte de a dispărea după coline.

Ea nu se urni din loc, analizându-și fiecare tresărire a trupului. Și nu era prima oară când încerca să se autocontroleze, amintindu-și că Mark era periculos de atrăgător. Se înapoie în casă, într-un final, încercând din răspuțuri a-l ignora și chiar de a-l uita.

Capitolul 7

În seara petrecerii, Paul veni să le ia pe fete. Lin abia așteptase momentul, susținând că acum era ocazia de a-și găsi alesul. Însă Kate presimțea o notă de seriozitate în spatele acelor glume, și se întreba dacă nu cumva Lin se temea să dea ochii cu James, a cărui propunere o refuzase. Și Cherry se arătase foarte entuziasmată și devenea visătoare ori de câte ori apărea subiectul Mark Copeland în discuție; doar Kate observase acest amănunt.

Kate privea petrecerea cu oarecare incertitudine. Pe de o parte, se pomenea nerăbdătoare, pe de alta, nu știa sigur dacă vrea să meargă, mai ales că-și jurase să-l ignore pe atrăgătorul Mark Copeland.

Paul intrase într-o discuție aprinsă cu fetele în timp ce conducea, însă Kate se pierduse în analiza propriilor trăiri,

aruncând în același timp câte o privire la panorama mirifică ce se dezvăluia ochilor ei. Soarele mângâia orizontul și toată vegetația trecea de la o culoare la alta cu repeziciune. Munții deveniseră roșietici în lumina apusului, parcă prinseseră flăcări; mai jos, peisajul devenea pictat cu bronz. Totul era nespus de frumos cu acel spectacol de lumină, culori și umbre. Apusul nu dură mult; până ce ajunseră la vilă, soarele apusese, lăsând în urmă dăre purpurii, iar munții începeau a se contopi cu întunericul depărtărilor. Niciun freamăt, niciun sunet, afară de păsările care mai ciripeau când și când. Deodată se auzi un țipăt sfâșietor al unui coiot, care îngheță sângele în vinele celor ce-l ascultară. Însă luminile din interiorul casei reușiră să-i încălzească din nou pe musafiri ; un alt fel de căldură însă, care o făcu pe Kate să roșească. Oare va putea vreodată să treacă peste acel moment umilitor?

Lumea se afla pe terasă, savurând un aperitiv înainte de a intra în sufragerie. Mark, într-un costum de in bej, le întâmpină cu un mers agale și impunător și se așază alături de ele pe un scaun de răchită în mijlocul celui decor exotic de flori parfumate. Se interesă de traiul lor de la High Creek. Primi diverse răspunsuri la care el reacționează în mod diferit; aflară astfel că unii invitați le admirau, alții se amuzau pe seama experienței lor, alții își exprimaseră pesimismul cu privire la rezultatul dezastruos la care vor ajunge. Harriet, cu

care Mark păstrase o relație intimă, după toate aparențele, începu să râdă aflând că fetele reparaseră întreaga locuință. Kate se întreba cum arăta locuința ei, din moment ce se lăuda că seamănă cu a lui Mark și că tatăl ei deținea o fermă comparabilă cu a lui. Pământurile lor se învecinau pe partea cu Cunya River Downs.

– Nu-mi imaginez cum se poate locui într-un asemenea loc, zise ea imediat ce Mark dispăru cu alți invitați. Din câte am văzut eu, mai avea puțin și se prăbușea.

Fetele schimbă între ele priviri grăitoare. Lin începea să se înfurie, Kate se îmbujoră, dar reuși să-i răspundă calm:

– Există diverse opinii în ce privește confortul. Poate că locuința ta e una improvizată, dar ție ți se pare că e "casa ta", în adevăratul sens al cuvântului. Astfel, îți va părea ca fiind foarte confortabilă, nu? și-i zâmbi reticent.

Reacția celor din jurul lui Harriet nu se lăsă așteptată, persoanele respective privind-o pe Kate cu oarecare interes. Una din aceste persoane era chiar mama lui Harriet, pe care Kate, într-o străfulgerare, o văzu drept soacra lui Mark.

– Cred, mai degrabă, că e un loc de care te simți mulțumit, domnișoară Beresford...și cu care te-ai obișnuit.

Mama fetei surâse discret și, involuntar, ochii lui Kate scăpărară, dar se abținu să rostească ce și-ar fi dorit – și anume că manierele fetei lăsau de dorit – pentru că ceilalți ar fi auzit-o. Astfel că o ignoră, la fel procedând și cealaltă,

care se întoarse spre Lin, începând un alt subiect de discuție. Fără însă a-și pierde acea scăpărare sau emoția interioară provocată de privirile pătrunzătoare ale gazdei. Mai ales că, la masă, se pomeni așezată alături de Mark. Continua să-l privească la fel de ostil, spre nedumerirea lui. Abia când Mark ajunse cu adevărat lângă ea, la film, el îndrăzni s-o întrebe :

– Ce v-a plăcut mai devreme, domnișoară Beresford?

– Ce vreți să spuneți? se prefăcu ea, uitându-se la Cherry care deveni interesată de subiect.

– Mai aveți puțin și explodați, îi aminti el. V-ați certat cu cineva? Întrebă el subtil, deși era conștientă că el asistase din umbră la discuție.

– Prietena dumneavoastră m-a insultat; dacă n-aș fi fost doar un musafir în casa aceasta și dacă ceilalți n-ar fi auzit, i-aș fi dat o replică...pe care să n-o uite.

Vorbea în șoaptă, dar accentua cuvintele, astfel că Cherry surprinsese esența și o fulgeră cu privirea.

– Domnișoara Courtenay te-a insultat? se încuntă el. Nu pot să cred așa ceva.

Kate se înroși de furie. Și-ar fi dorit să poată repeta cuvintele fetei, care o pusese într-o poziție jenantă, dar tăcu, urmărind ecranul. Mark schimbă câteva vorbe și cu Cherry, iar Kate observă emoția de pe chipul prietenei sale; avea o manieră timidă de a se purta față de șeful de la High

Creek Downs, și totuși, dorea a se face simțită și remarcată în ochii acestuia. Kate își mușcă buzele. Oare și Cherry era sub influența farmecului masculin al lui Mark, ca și ea? Dacă nu erau atente, aveau să se pomenească într-o situație foarte delicată...al cărei rezultat va fi înapoierea acasă.

După film, se reîntoarseră cu toții pe terasă pentru încă un pahar, înainte de a pleca. Cherry stătea tăcută alături de Mark. James era prins într-o discuție aprinsă împreună cu Lin și cu părinții lui Harriet. Kate își imagina ce trăiri avea Lin din moment ce trebuia să se arate sociabilă față de mama fetei, despre care avea doar cuvinte injurioase, pe care le împărtășise cu prietenele ei imediat după incidentul de mai devreme.

– Ce te amuză? se auzi glasul lui Paul. La ce te gândești ?

– Nu se poate spune, surâse ea.

– La ceva plăcut?

Fără să vrea, Kate aruncă o privire în direcția lui Mark.

– Nu neapărat, deveni ea serioasă.

– Nu-ți place deloc persoana fratelui meu, nu-i așa? se încruntă el.

– Nu ne-am înțeles bine încă de la început, Paul. Ți-am mai spus-o.

– Dar asta a trecut.

Dacă ai de gând să rămâi aici, nu poți continua cu situația asta.

Kate se uită din nou în direcția gazdei, iar ochii lor se întâlniră o clipă, după care ea coborî privirea. Simțea cum reînvie toată, dar observă și ochii lui Cherry urmărind-o și pălind.

– Te referi la relația cu Mark, de parcă ar fi cel mai facil lucru din lume; dar de unde știi că el vrea să devenim amici? N-a dat de înțeles până acum, și-l privi din nou.

– Dar nici tu nu l-ai încurajat.

– N-am prea interacționat. În plus, întotdeauna am să-mi amintesc de reacția lui inexplicabilă.

– Poate că tentația a fost prea mare. Ți-am spus că Mark nu se poate abține să nu atingă pe cei care i se împotrivesc.

Kate nu-i răspunse, din cauza furiei ce o încerca, și nu avea de gând să se certe cu Paul, și nici să strice atmosfera. Îl respecta pe Paul pentru faptul că le angajase pe prietenele ei. Spre ușurarea ei, doi oameni se pregăteau să plece, și își luau deja rămas-bun.

Tatăl lui Harriet menționase un concurs de călărie care avea să se țină la Kennilong Downs, astfel că reînnoi invitația pentru Kate și pentru toți ceilalți :

– Ne vedem cu toții peste o săptămână, da?

Ceilalți încuviințară. Kate se întreba dacă avea să participe și ea și tocmai era pe punctul de a-și răspunde negativ când îl auzi pe Paul oferindu-i un cal.

– Serios? Îți mulțumesc, Paul. Ador călăria.

– Călăriți, domnișoară Beresford? se auzi și glasul lui Harriet.

– Puțin, nu foarte bine.

Deja regreta ieșirea de mai devreme ca răspuns la oferta lui Paul. După entuziasmul pe care-l afișase, s-ar fi părut că nu e o profesionistă, dar știe să călărească. Lin era expertă, în timp ce Kate și Cherry erau la un nivel mediu. Își mai permisese câteva ore la școala de călărie, atunci cât găsiră prețuri acceptabile; însă lui Lin începuseră să i se pară prea mari și nu mai exersaseră de mai bine de două luni.

– Înseamnă că în curând o să ne punem la încercare, se mândri Harriet.

Noapte bună, ură ea cu glas micșorat, în care Kate simți o notă de afrontă.

Nimeni altcineva nu realizase acea notă subtilă. Apoi, Kate surprinse ochii albaștri ai lui Mark asupra ei; amândoi se gândeau la insulta pe care i-o adresase Harriet lui Kate. Deci, și Mark simțise ironia celeilalte. Impresia deveni cu atât mai sigură cu cât expresia feței lui Mark se încordă, iar ochii lui se fixară acuzatori asupra lui Harriet. Oare chiar ținea la ea?

Unul dintre îngrijitori spusese că ea și cu Mark se vor căsători într-o zi, dar acum, Mark se arăta mai mult decât dușmănos, nicidecum sensibil. Aceeași senzație neplăcută o sesiză și Cherry.

Mai târziu, Kate rămase a se întreba de ce Harriet o diplăcea atât de mult pe ea, și nu pe Cherry, căreia Mark îi acordase mult mai multă atenție.

– Ce nesuferită e Harriet, remarcă Cherry, care se gândea cam la același lucru ca și prietena ei. Mă întreb de ce trebuie să fie așa de afectată. Părea a fi geloasă pe tine...

– Geloasă? se miră Kate. Ești nebună? Și Kate își mută privirea în direcția celor doi frați, parcă atrasă de o forță invizibilă.

– Ar putea fi, continuă Cherry, uitându-se în aceeași direcție. Mark îți admiră curajul, și poate că i-a spus-o și lui Harriet...

– Cum adică îmi admiră curajul? Nu cred! Mă crede o proastă; sau oricum, suntem toate trei în aceeași situație, deci admirația ar trebui împărțită la trei. Și nu cred că i-a spus așa ceva lui Harriet.

– E terenul tău, interveni Lin. Deci, dacă cineva e de admirat... Să știi că și eu am avut de câteva ori impresia că te admiră pe ascuns.

– Vorbiți prostii! De unde v-ați gândit la așa ceva?

Niciuna nu răspunse pe moment; Cherry îl privea lung pe Mark, care se rezema de unul dintre stâlpii de marmură, cu o mână în buzunar și cu alta pe grilajul de fier.

– Nu te-ai gândit niciodată de ce-l lasă pe Paul să ne ajute? zise Lin. Nu că ar spera să obțină terenul...dimpotrivă.

Urmă o lungă pauză, timp în care Kate medită la cuvintele acestea și la posibilitatea ca, într-adevăr, Mark s-o admire; inima îi tresări. Dacă era așa, dacă le urmărea progresele...înseamnă că nu era chiar atât de distant față de toate. Dar nu! Imposibil! Dar dacă îi admira curajul, înseamnă că o admira și pe ea, ca persoană. Iar Cherry se infiltrase și ea undeva în povestea aceasta, Cherry care la douăzeci și trei de ani nu avusese încă un prieten și care era atât de drăguță, Cherry care acum pălise, și ai cărei ochi se întunecaseră dintr-o dată.

– Te-a remarcat, Kate. Și eu mi-am dat seama. Ești...și foarte frumoasă, adăugă ea, ușor dezamăgită.

– Nu fi ridicolă! dar se controlă imediat, realizând că tonul ei ridicat îi făcu pe cei doi bărbați se se uite în direcția lor. Să schimbăm subiectul, bâigui ea, nervoasă că atrăsese atenția.

Spre nemulțumirea ei, cei doi se apropiară imediat, considerând că le neglijaseră; cei cinci rămaseră la povești pe terasa casei lui Mark. Aerul era înmiresmat de parfumul leandrilor. Deasupra, constelațiile puteau fi urmărite cu ochiul liber– atât de clar se vedeau. În cele din urmă, fetele își luară la revedere. Mark o cercetă pe Kate, într-un mod curios. Ea înghiți în sec; ar fi vrut să se salveze cumva de acei ochi care aveau o plăcere imensă în acel gest, ca și cum Mark câștigase o victorie asupra ei.

El îi zâmbi, iar ea își ținu respirația; simți cum o cuprind toate căldurile, iar degetele pe care și le ținea în poală tresăriră involuntar.

– Noapte bună, rosti el galeș. Cred că ne întâlnim din nou la concurs.

– Participați?

– Nu, dar abia aștept să vă văd concurând.

Și să mă vezi cum mă fac de râs, gândi Kate, amintindu-și de provocarea lui Harriet.

Paul porni motorul, iar Mark se îndepărtă un pas. Fetele îi făcură cu mâna, iar el le răspunse, după care urcă în grabă treptele terasei. Mark le urmărea de sus, observă Kate. Până când deveni doar o umbră... însă atât de pertinent în mintea lui Kate, care realizează că nu se mai poate ascunde în spatele unei minciuni.

Atracția irezistibilă a lui Mark Copeland se dovedise a fi copleșitoare.

Capitolul 8

În dimineața următoare, înainte de a pleca, Cherry îi înmână lui Kate un bilet. Era de la Paul – o invitație la Cunya River Downs pentru a încerca mai mulți cai, să vadă care i se potrivește.

– Nu pot să plec de-aici, motivă ea, însă Cherry îi aminti că în afară de mulsul vacii și de hrănirea păsărilor – pe care deja le făcuse – toate celelalte treburi mai puteau aștepta.

– Poate ne și întoarcem înapoi împreună, adăugă fata aranjându-și părul. Mă vezi și pe mine la lucru, să vezi cum gătesc tot felul de fripturi și de plăcinte.

– Te pot ajuta... zise Kate și fugi să se îmbrace.

Era o dimineață răcoroasă, cu aer proaspăt și înmiresmat; Kate trecuse printr-o noapte albă, în care se zvârcoli continuu încercând să ignore toate gândurile ce o măcinau,

iar drumul ce travesa acel peisaj liniștit, împânzit de tufe până la casa lui Paul, o ajută să uite aproape totul.

Grădina lui, la fel de bine îngrijită ca întregul domeniu, abunda în verdeată și în plante agățătoare. Avea și o mulțime de flori, de toate soiurile, copaci foarte înalți ale căror ramuri foșneau continuu, stârnite de păsările ce-și aveau cuiburile acolo. În depărtare se vedeau îngrijitorii plimbându-se călare printre turmele de vite; în apropierea casei se jucau copiii care frecventau școala mică din sat.

Paul le întâmpină cu un zâmbet.

– Ne vedem mai târziu, zise Cherry. Mă duc să mă apuc de treabă.

– Lin s-a instalat deja, observă Paul, iar Cherry își ceru scuze pentru întârziere. Mă așteptam la asta, din moment ce am trimis acea invitație. De trezit, oricum cred că v-ați trezit devreme ca să mulgeți vaca și alte asemenea.

– Întotdeauna ne trezim devreme. E păcat să pierzi diminețile, care sunt atât de minunate.

– Eu încă nu m-am obișnuit cu ele. Hai să bei o cafea și apoi trecem la afaceri.

Se așezară în salonul mare, lângă fereastra franțuzească ce dădea spre dealurile cu arborii sepie învăluiți într-o ceață lăptoasă ce începea să se ridice. Câteva ore mai târziu, Kate se alesese cu un mânz pe nume Dans de Vară. Era bucuroasă că se află din nou în șa, iar Paul i-l oferi să-l ducă acasă

pentru a se obișnui cu el înainte de evenimentul din sâmbăta următoare.

– Ești deosebit de bun cu noi, Paul, îi zise ea după ce mai călăriră un timp. Ne-ai ușurat foarte mult traiul, și-și aminti imediat de discuția din seara precedentă pe care o avusese cu fetele. Se pare că pe fratele tău nu-l deranjează acest lucru...

– Spre surprinderea mea, medită el. Nu că dacă l-ar deranja ar spune ceva... Mark e șeful, și nu conduc cum îmi place mie, fără a-l consulta și pe el.

Urmă o pauză, în care era vizibil faptul că Paul se gândea la lucruri neplăcute, iar Kate își aminti cât de reticent se arătase și Mark când îl numise pe Paul un simplu administrator. Oare pe Mark îl deranja faptul că tatăl lor nu împărțise egal proprietățile?

– Mark are o personalitate cuidată. Deși își dorește să unească cele două terenuri, n-ar face nimic ieșit din comun pentru a-și atinge scopul. Ți-am spus că i-a oferit de câteva ori un preț foarte mare lui David Gleaves. Dar când a văzut că bătrânul e pe patul de moarte, a renunțat, crezând poate că bătrânul o să-l facă moștenitor.

– Văd că-l zugrăvești doar în linii pozitive.

Kate coborî ochii spre mâinile ei. Nimeni nu trebuia să știe cât de proastă fusese...și că se simțea atrasă de fratele lui. Atrasă – un cuvânt insuficient pentru ceea ce palpita în

interiorul ei. Se afla pe marginea prăpastiei, dar nu îndeajuns de aproape pentru a cădea înăuntrul, fără de scăpare.

– Mark e cel mai corect om pe care-l cunosc, răspunse Paul, grav. Mai e și generos, pe deasupra, dar nu cred că te interesează...

– Recunosc că încep să-mi schimb părerea despre el.

– Mă bucur, draga mea Kate, și-i atinse delicat mâna.

Kate îi privi degetele lungi, bronzate și puternice. Le simțea asprimea...Însă tot la fratele lui îi zbura mintea, fratele geamăn, care, din punctul ei de vedere, avea ceva în plus față de Paul. Și totuși, Paul părea perfect; pentru o anumită femeie, ar fi putut deveni întruchiparea idealului bărbătesc. Unde era diferența? Și de ce trebuia să fie Mark cel la care ea nu putea ajunge? De ce nu putea să fie Paul, care o plăcea? Kate cercetă încăperea, cu luxul mobilei și al decorurilor. Oftă, apoi întrebă dacă poate merge la bucătărie pentru a-i fi de folos lui Cherry până la ora plecării; de Lin nu se preocupa, căci aceasta călărea până acasă.

– Dacă vrei, consimți el. Deși n-ai venit aici ca să lucrezi. Am putea să ne plimbăm, sau să stăm cu oamenii mei la povești.

– Bine, acceptă ea după un timp de gândire, dar insistă să vorbească puțin și cu fetele.

Acestea pregăteau legumele; Lin tăia ceapa.

– Spune-mi dacă mă înșel, spuse ea printre lacrimi: știu că o dată v-am spus că viața o să se desfășoare într-un ritm foarte lent aici...că n-o să avem nimic de făcut decât să supaveghem cam cincizeci de îngrijitori...și că unul dintre ei mă va răpi la un moment dat...

– De pe calul tău, completă Cherry.

– Iar eu v-am spus că o să primiți aceeași sumă de bani pe care o primeați ca profesoare.

Se lăsă o tăcere grăitoare.

– Noi te-am convins, continuă Cherry. Lin și cu mine nu regretăm, și cred că nici tu.

– Îmi place aici, dar...

– Nu mai e loc de regrete, zise Lin, ștergându-se la ochi. Suntem bine, iar eu încă mai pot să-mi aflu bărbatul ideal. Deja mă gândesc să mă aventurez printre oamenii lui Paul.

Fetele începură să râdă, iar Cherry și Kate se gândiră imediat la James, cu care Lin petrecuse foarte mult timp la ultima petrecere. Lin nu menționase nimic de el, ca și cum ar fi fost pornită să nu discute depre el. Păcat că se îndrăgosteau de bărbați care nu le doreau! gândi Kate. O situație la care niciuna dintre ele nu se așteptase înainte de a ajunge în Australia.

Paul o aștepta în hol și o duse pe un podeț de deasupra râului, unde se aflau mai mulți dintre angajații lui. Stătură acolo la un ceai. Ceainicul era mereu pus pe foc, astfel că

bărbații aveau ceai în permanență. Soarele se ridicase la zenit; se făcuse teribil de cald. Kate și îndepărtă pălăria de pe frunte și-și șterse transpirația. Razele îi ardeau brațele frumos bronzate; la fel de bronzate îi erau și picioarele, însă acum purta blugi lungi, știind că o să încerce câțiva cai.

Bărbații o priveau curioși din când în când, chiar amuzați. Ei, cei care lucrau cu mii de vite, le îngărașau și le trimiteau departe pentru a fi transformate în carne crudă. Și ea, care avea o vacă și câțiva viței pe care-i cumpărase de la Paul.

– Uite-l pe prietenul tău, zise Paul, iar Kate își întoarse privirea în direcția din care se apropia un călăreț.

Călărea repede, grațios, cu atâta ușurință de parcă s-ar fi născut în șa. Călărea un murg, pe nume Amurg purpuriu, care începu să fornăie imediat ce Mark îl descălecă. Mâna lui dezmierdă animalul înainte de a-l lega de un copac, acolo unde se aflau și ceilalți cai. I se oferă ceai, iar el se așeză lângă Kate.

– Deja ați început să exersați? îi întrebă el. Vă place?

– Da, mulțumesc. Mă bucur că pot călări din nou.

– Călăreați și acasă?

– N-am mai mers de mult, recunosc ea; se scumpise prea mult.

Se uită la cei doi bărbați, mai ales la Paul, care se amuza pe seama faptului că ea încerca să fie amabilă.

– Dans de vară e un animal foarte blând. O să vă placă.

Kate încuviință din cap și sorbi din ceai. Mark intră într-o discuție cu fratele lui despre treburile ce trebuia duse la bun sfârșit cât mai curând, iar Kate îl asculta, fascinată mai mult ca oricând de acel accent australian. Zâmbi în sinea ei, conștientă că doar ei Mark i se părea cu mult mai diferit decât Paul. Apoi, își mută privirea către dealurile dinspre care el venise. Locul era minunat, cu toate neajunsurile lui. Bărbați ca Mark și Paul Copeland nu și-ar fi putut afla împlinirea în altă parte. Uneori, chiar și ea se întreba dacă ar fi găsit un alt loc mai potrivit. Spațiul acela imens, contrastul culorilor din peisaj, luminozitatea, imaginile coplesitoare – toate o impresionaseră pe Kate încă de la primul apus australian la care asistase. Mark și Paul se ridicară în picioare, întrerupând-o din visare. Primul dorea să se întoarcă la ferma lui.

– Vii cu noi, sau te întorci la tine? întrebă Paul.

– Mă întorc, răspunse ea, având sentimentul măreției celor doi giganți, care o încardau. Abia aștept să-l călăresc pe Dans de Vară.

– Mai bine n-ați călări singură până nu învățați drumul, se încruntă Mark.

– Am fost cu mașina de câteva ori, sunt sigură că-l știu. Dacă Lin poate, și eu pot.

– Pe Lin a condus-o cineva; am trimis un om să-i arate drumul, remarcă Paul.

Kate uitase acest aspect. Lin chiar menționase că s-ar fi putut rătăci foarte ușor, dar după ce-l învățase nu mai întâmpinase dificultăți.

– Dacă mai aștepți vreo jumătate de oră te conduc eu, se oferi Mark.

Kate însă întoarse privirea. Era prea periculos să se pomenească alături de el în singurătatea romantică a pădurii. Era mai prudent să meargă singură, mai ales că va trebui să fie foarte atentă pe unde merge.

– Prefer să plec acum, răspunse ea, spre nemulțumirea lui Mark

– Cum vrei, și se săltă din nou pe Amurg purpurii.

Paul era deja călare; și el, ca și fratele său, scuturară din umeri.

– Mulțumesc că mi-l împrumuți pe Dans de Vară. O să am grijă de el.

Două ore mai târziu, Kate încă mai căuta să-și găsească drumul, întrebându-se cum de se rătăcise. Nu parcursese prea mult din drum. Era ridicol, dar își aminti din nou de experiența lui Lin.

– Nu se poate să mă fi pierdut, își zise ea. Acelea sunt turmele de la High Creek Downs. Dacă aș fi fost mai atentă la drum când am venit cu mașina... Oare de ce m-am pierdut în contemplarea peisajului doar? Trebuia să ajung acasă înaintea fetelor.

După altă oră, Kate se afla în același loc. Știa că trebuie să dea cumva de casă, dar nu știa nimic sigur. Se opri ca să se odihnească, și lăsa calul să pască. Dintr-o dată, auzi sunet de copite, și strigă. În câteva clipe, îl află alături de ea pe Mark Copeland. Se înroși toată. Dacă ar fi știu că era el, l-ar fi lăsat să treacă, în ciuda situației neplăcute în care se afla.

– S-a întâmplat ceva, domnișoară Beresford? întrebă el ironic.

– Cred...că m-am rătăcit.

– Știți care e problema dumneavoastră? și descălecă. Sunteți mult prea încăpățânată pentru o femeie. E ceva caracteristic sexului slab, și-și feri privirea de săgețile pe care ea i le aruncă. Nu vă pierdeți cu firea, o amenință el, s-ar putea să nu vă placă.

– Adică? făcu ea ochii mari.

– Să vă demonstrez? începu el să râdă, sprijinindu-și o mână pe curea, ceea ce o făcu pe Kate să roșească și mai mult.

– Fiți drăguț și arătați-mi drumul, se ridică ea. Ca să nu vă mai rețin.

El se apropie atât de mult încât Kate deveni confuză. Se dădu înapoi, și călcă pe un bolovan, dezechilibrându-se. Mark o prinse instantaneu și o trase spre el. Dintr-o mișcare, se afla în brațele lui puternice. Din instinct, se zbatu cu tărie pentru a-l evita, însă mâna lui o prinse de bărbie, iar buzele

lui le apăsă pe ale ei, senzual. Mișcarea aceasta o lăsa fără vlagă. Săruturile pe care le experimentase înainte nu însemnaseră nimic pe lângă lecția ce i se oferea acum; sărutul lui Mark nu era nici posesiv, dar nici delicat, din contră, avea în el ceva primitiv, sălbatic. Kate deveni o simplă jucărie în mâinile lui. Cu toate că stătea aplecat, Mark o domina.

Kate rămase așa, până când, într-un final, el o eliberă, însă nu complet, căci încă o mai strângea la piept. Ea reuși să se uite direct în ochii lui albaștri ; ai ei erau umezi de emoția puternică prin care trecuse. Gura purpurie îi tremura, răvășită de acel sărut. Se lăsa o tăcere monumentală; briza adia ușor. Kate continuă a-l privi pe Mark, înghițind în sec, și simți o urmă de mânie în atitudinea lui, dar nu-i cunoștea motivul.

– Da... murmură el. Kate se simțea stoarsă de fiecare gând în fața acelor ochi pătrunzători.

– Ești al naibii de încăpățânată...Dar și tentantă pentru aceasta.

Tentantă? Ce voia să spună? gândi ea în timp ce căuta în jur, sperând că o a treia persoană va apărea pentru a o salva.

– Ce vreți să spuneți?

Ar fi trebuit să se arate nervoasă și să-i reproșeze un asemenea comportament, însă ea continua să-i accepte strânsoarea, fără măcar a încerca să scape.

– Ți-a fost frică? Începu el să râdă, și-și retrase o mână. Nimeni, dar nimeni n-ar interveni dacă ai încerca să țipi... indiferent ce ți-aș face.

Replica o trezi pe Kate la viață, și încercă să se întoarcă, dar se văzu prinsă de talie. Din nou se găsi în fața lui, bulversată, implorându-l din priviri. După un alt moment de tăcere, Mark se aplecă asupra buzelor ei. De data asta cu mai multă pasiune și senzualitate, încât Kate simțea că-și va pierde complet simțurile dacă nu-l înfruntă.

– De ce faceți asta? reuși ea să bângueie după ceea ce ei i se păru a fi o eternitate. Ești...insuportabil !

Însă glasul ei nu conținea nici urmă de reproș, și nu înțelegea de ce. Motivele lui nu-i erau foarte clare, spre deosebire de sentimentele ei. Ba chiar avu un moment de revelație – descoperi că era îndrăgostită până peste cap de acest bărbat, care o lăsase să se facă de râs, și care se amuza teribil pe seama neajutorării ei.

– De ce? Pentru amuzament, bineînțeles.

Pentru amuzament...Și nimic mai mult. Ar fi trebuit să-și dea seama după felul brutal în care o sărutase. Ochii ei se umplură de lacrimi; își mușcă buzele. El păru că se înduioșează, iar brațele lui o înconjură delicat, nestingherite, de talie.

Simțind că trebuie să reacționeze în vreun fel, Kate își duse furioasă mâna la gură.

– Dacă dumneavoastră v-ați distrat, eu nu! Vă rog să-mi dați drumul; n-am de gând să mai stau aici nicio secundă.

El nu reaționează, ci clipi senin.

– Deci, am fost ridicol? Și nici nu ți-a plăcut? se întunecă el.

Kate observă cum îi pulsau venele într-un mod necontrolat. O cuprinsese frica și-ncepu a cerceta din nou zona, devenind palidă. El ar fi fost gata să ucidă...sau chiar mai rău...

– Ți-ar fi plăcut mai mult fratele meu, nu? Iar ea-l privi nedumerită. Răspunde-mi !

– Nu....Adică...

– Adică ?

– Dați-mi drumul! De ce mă amenințați? Ce are Paul de-a face? și imediat realizează cât de inutilă era întrebarea.

– Nu mă privi așa de inocentă, se calmă el. Știi foarte bine că te atrage. Dar ai grijă să nu faci vreo mișcare greșită. Căsătoria e un lucru foarte serios în familia noastră.

– Căsătoria? Dar Paul nu m-a cerut.

Mark nu răspunse pe moment.

– Încă nu, dar s-ar putea să o facă. Fii atentă să-i dai răspunsul corect. Și ține minte ce ți-am spus, că suntem foarte stricți în ce privește căsnicia. Te sfătuiesc să te gândești bine.

Capitolul 9

După scena din pădure, Kate deveni și mai neliniștită în ce privește sentimentele ei față de Mark. Totul se întâmplase atât de neașteptat; Mark abandonase atât de repede masca lui neutră pentru a se umaniza, și nu se arătase ca om, ci ca o ființă pasională. Reușise să-i inspire teamă, dar și emoție puternică; reușise s-o facă să-și recunoască propriile sentimente, cu toate că declarase că doar se distrase. Sfatul sau mai degrabă amenințarea – veniseră pe neașteptate, și nu le înțelegea încă semnificația. Oare Paul îi dezvăluise fratelui său intențiile pe care le are? Oare Mark considera că ea și cu Paul nu se potrivesc? Așa părea, dar Paul avea să decidă de unul singur ce femeie i se potrivește. Apoi Kate încercă să analizeze toate problemele care ar putea să apară în cazul în care, într-adevăr, Paul o cerea de soție. L-ar fi refuzat, dar nu

din cauza acelui sfat. Probabil că Paul s-ar fi simțit rănit și umilit, iar Kate se gândi mult timp cum ar putea evita acest lucru. În cele din urmă ajunse la concluzia că va trebui să-l evite cât de mult posibil.

Când Chery se întoarse acasă, Kate se așeză alături de ea la ceai. Ce-ar fi să dăm și noi o mică petrecere, mai ales că primim atâtea invitații?

– Nu putem! i-o tăie scurt Kate. Nu avem bani, și nici locul potrivit.

– Mă gândeam doar la o întrunire. Am putea aduce răcoritoare din oraș – Paul se duce mâine pe-acolo, iar eu pot să mă duc cu el după lucru. Se duce cu avionul, iar eu am specificat că mi-ar plăcea să zbor.

– Poate că am putea... Dar aici...

– Mă gândeam doar la Mark și la Paul. Hai să-i întrebăm doar pe ei.

Un semnal de alarmă. Cherry dorea să-l amuze pe Mark, în timp ce Kate nu-și dorea să mai aibă vreo legătură cu el, cel puțin nu așa de curând. Nu știa cum să se poarte cu el, mai ales după ce o condusesese în tăcere acasă după incidentul din pădure. O salutase la finalul drumului, fără însă a rosti altceva. Era sigură că nu-și dorea să-l revadă acum; oricum, concursul se apropia, dar acolo avea să fie multă lume, deci era puțin probabil ca ea și cu Mark să se întâlnească singuri măcar pentru câteva clipe.

- Or să te refuze, Cherry.
- Deja i-am sugerat asta lui Paul, iar el s-a arătat foarte entuziasmat.
- Și...Mark?
- Paul era sigur că o să vină și el. Nu văd de ce n-ar veni. Nu contează drumul.

Și Lin se arăta interesată de inițiativă, și era supărată că nu găseau alte persoane asemănătoare cu cei doi frați, ca punct de atracție. Fetele îl sugerară pe James, dar Lin scutură din cap, motivând că distanța ar fi prea mare pentru el.

- Păcat, zise Cherry. Ar fi fost bine să vină și James.

A doua zi, Cherry radia toată când porni spre Cunha River Downs. Își spălase părul în seara precedentă, iar Kate i-l aranjase altfel. Îmbrăcase o rochiță înflorată care-i puneă în valoare formele atrăgătoare și care îi dădea puțină culoare.

- Arăți minunat! exclamă Kate.

Rochița te schimbă.

- Poate din cauză că nu m-ai mai văzut cu ea de mult. E plăcut să te aranjezi din când în când, nu?

Kate o aprobă din cap și apoi o conduse. Cherry deja le anunțase că nu știe când se întoarce. Astfel că abia când trecu de ora zece, fetele începură să-și facă griji. Însă niciuna nu îndrăzneă să scoată o vorbă; urmăreau ceasul, încercând să-și stăpânească lacrimile.

- Sper că sunt bine... murmură Kate într-un final, palidă.

– Și eu, zise Lin. Poate că s-au dus pe la vreun restaurant sau așa ceva...

– Da, cu siguranță...

Se făcu ora unsprezece...apoi ora douăsprezece.

Fetele nu se culcară, deși discutaseră între ele cum că Cherry și Paul au rămas peste noapte în oraș; poate că avionul avea ceva în neregulă. Kate pregăti ceai.

– Ar trebui totuși să ne culcăm, spuse Lin neconvinsă. Sunt sigură că au rămas în oraș.

– Da, și eu...

De fiecare dată repetau același lucru, cu și mai multă convingere.

– Nu mai suport, izbucni Kate în cele din urmă. Mă duc la Mark. Slavă Domnului că am calul. Vii ?

– Bineînțeles.

Plecară în toiul nopții; nu le mai era teamă că vor greși drumul, știind că după un deal mic, aveau să se vadă casele îngrijitorilor. Prin pâcla întunecoasă răzbeau luminițe răzlete, probabil din cauza vreunui copil plângăcios, gândea Kate, încercând să uite toate presimțirile negative în legătură cu Cherry și Paul.

Vila era învăluită și ea în întuneric ; tecuse de două noaptea. Kate sună din clopoțel; îi păru o eternitate până când Sophia apăru în ușă, somnoroasă.

– Cheamă-l te rog pe domnul Copeland.

E urgent, adăugă ea deși nu era necesar.

Femeia deschise ușa mai larg, lăsându-le să intre, și dispăru imediat. Într-o clipă, Mark coborî, cu un halat tras peste pijama, deranjat și el de lumina din hol.

– Ce Dumnezeu s-a întâmplat ?

– Cherry...

– Ce-i cu ea? E bolnavă?

– A plecat în oraș cu Paul...Cu avionul... îngăimă Kate înecându-se.

Mark o privea încă nedumerit; niciunul nu părea a-și aminti de scena din pădure.

– Paul și Cherry? Și la ce oră ar fi trebuit să ajungă?

– Cherry nu știa, dar oricum, ceva mai devreme de miezul nopții.

– Ceva e în neregulă, admise și el, și le îndrumă rapid pe fete spre salon. Dau un telefon, imediat.

Se întoarce la ele după un timp, cu o față serioasă și le informă că avionul plecase la cinci după-amiază.

– Înseamnă că s-au prăbușit? se posomorî Kate.

Mark le anunță că va strânge niște oameni pentru căutări.

– De ce n-am venit mai repede? se învinovăța Kate. Ce proaste am fost că am așteptat atâta.

– Poate v-ați gândit că stau peste noapte acolo.

– Da, așa e; am crezut că s-a întâmplat ceva cu avionul.

– Să te ajutăm?

– Nu, rămâneți aici, răspunse el, ceea ce nu le surprindea
– nu puteau risca să se piardă tocmai acum.

– Și cum să stăm doar așa? Trebuie să facem ceva!
exclamă Lin.

– Ne-am putea pierde foarte ușor, o liniști Kate. Crezi că
au scăpat cu viață...adică au aterizat de urgență?

Nu i se răspunse. Auziră alarma; într-un timp foarte scurt,
la vilă apărură mai mulți bărbați, în propriile lor mașini.
Mark, cu un glas grav și impunător, le dădu ordine . Mașinile
trecură prin fața casei, una câte una, împânzind negura
noptii cu luminile lor. Alarma se răspândi și la fermierii
învecinați, pentru ca și angajații acestora să înceapă
căutările. Ferma lui James se afla pe ruta pe care zburase
Paul; Mark le mărturisi că cele mai multe speranțe veneau
din direcția aceea. Oricum, aveau să acopere toată regiunea,
pentru a nu lăsa locuri necercetate. Mark se echipă de
plecare; era mai palid ca niciodată, tenul lui contrastând
puternic cu restul pielii. Venele îi pulsau nervoase, semn al
îngrijorării.

Plecă și el, sfătuindu-le pe fete să se liniștească.

Încă mai erau mașini care abia acum porneau, încărcate
cu bărbați, albi și negri. Se îndreptau spre pădure; acolo,
lăsau mașinile, și începeau căutările la sol. Mark avea să
survoleze zona , pentru mai multă siguranță.

Fetele urmăriră cum decolează avionul.

– Mai bine nu veneam aici, murmură Kate, plimbându-se în sus și jos prin cameră; începea să crape de ziuă. Îmi doresc din toată inima să nu fi venit!

– CREzi că...au murit ?

– Taci, o imploră Kate.

Chiar și ea se gândise la acest lucru și părea convinsă că n-au s-o mai vadă pe Cherry în viață. Și nici pe Paul. Și totuși, mintea nu-i zbura la Paul, ci doar la prietena ei. Cherry – atât de drăguță, cu chipul ei palid, calm și calculat. Ea care era cea mai eficientă dintre toate, și pe care Kate o consolase la moartea fratelui ei. Kate ținuse locul mamei, surorii și a prietenei în tot acest timp, și cele două se apropiaseră foarte mult.

Abia pe la ora zece dimineța veniră vești cum că se găsisse avionul. Însă cel care adusese vestea doar o răspândise și nu știa mai multe amănunte. Mark avea propria ambulanță care plecase odată cu echipajul și care acum se îndrepta spre locul cu pricina. După toate aparențele, avionul se prăbușise.

– S-a prăbușit? exclamă Kate din ușă, interogându-l pe omul care sosise de-acolo. Nu a fost o aterizare forțată?

Însă bărbatul nu-i dădu alte detalii și nici nu părea doritor a sta de vorbă.

– De trei zile stau bolnav la pat, și asta e prima zi în care mă ridic, se scuză el.

Kate îl lăasă în pace, nervoasă că nu are amănunte.

În sfârșit, sosi și ambulanța. Kate și Lin se priveau una pe cealaltă, incapabile a mai face vreo mișcare. Când apărură și Mark, fetele aproape că leșinară, observând expresia relaxată a feței lui.

– Sunt în viață; amândoi, rosti el răgușit. A fost într-adevăr o aterizare forțată, însă avionul e grav avariat, și cei doi au fost răniți. Dar nu e foarte grav.

Vorbea lent, ca de obicei. Kate îi simțea emoția și toată anxietatea prin care trecuse în tot timpul căutărilor. Și poate că făcuse totul doar pentru fratele său geamăn; poate că Cherry reprezenta doar o nebuloasă pentru el. Sau se preocupase și de soarta ei? Întotdeauna se înțeleșese cu ea; și o agrea.

– Una din soțiile îngrijitorilor mei e asistentă; am anunțat-o imediat. Am auzit că a pregătit chiar un fel de saloane pentru cei doi.

Se vedea că era obosit; începea să caște.

O jumătate de oră mai târziu, fetele se aflau la căpătâiul prietenei lor, surâzând. Fata era atât de palidă și trasă la față, și totuși, părea că e mulțumită. Nu se știe din ce motiv, își ziceau fetele.

Cherry avea o rană la cap, acum bandajată. Avionul avusese probleme la motor, le povesti ea, iar Paul aterizase forțat. Dar nu gășise un spațiu adecvat pentru a ateriza, și în

criză de timp, alesese locul care i se păruse mai bun. Însă terenul se dovedise foarte accidentat, astfel că aterizarea se transformă aproape într-o prăbușire. Avionul fusese avariat, dar pasagerii scăpaseră ușor, ca printr-un miracol. Paul era și mai puțin rănit, iar sora credea că-și va reveni în câteva zile.

– Aproape că înnebunisem de grija voastră, își aminti Lin, încă preocupată. Dar, slavă Domnului că sunteți teferi!

– Cred și eu că v-ați făcut griji. M-am tot gândit la voi, speram să vă transmit un mesaj, așa, prin telepatie, să vă spun că sunt bine.

– Aproape bine, o corectă Kate, cu ochii pe bandajele de la cap și de pe brațe. Cele trei ar mai fi povestit, dar Mark intră și le scoase afară.

– Cherry trebuie să se odihnească; și voi de asemenea. Ați trecut prin emoții puternice. Am aranjat să vi se pregătească niște camere, așa că vă puteați duce liniștite la culcare. Sau poate vreți să mâncați ceva înainte? Dar fetele refuzară. Cred că n-o să vă treziți până la ora cinei, așa că o să rămâneți și la masă...

– Animalele, îl întrerupse Kate, care ar fi vrut să-i mulțumească pentru ospitalitate, dar preocupată în același timp.

– Unul din oamenii mei o să aibă grijă de ele.

– Avem mai mulți viței....Dar mai mult de lucru e cu vaca; trebuie mulsă. Și mai e încă o vacă, cu vițel cu tot,

pentru că nu i-am despărțit, dar se opri sesizând privirea amuzată a lui Mark și-și aminti de sfatul lui Paul.

– Ce de mai aveți! observă Mark, arătându-le ușa. Și acum, mergeți. Vine asistenta să stea cu Cherry.

Apoi își coborî ochii asupra pacientei, o privire mult mai degajată și mai afabilă. Kate îi urmări – unul neajutorat și neînsemnat, celălalt puternic.

– V-am spus să plecați! se întoarse el nedumerit.

Fetele îl ascultară imediat.

În ciuda oboselii, cele două mai povestiră un timp în camera pregătită pentru Kate.

– Un singur lucru am de comentat despre Mark, zise Lin. E un om extraordinar. Și știe câte ceva despre cum trebuie să organizezi un grup de oameni. Operațiunea lui mi-a deschis ochii. Îl respect...indiferent de ce altceva mai cred despre el.

– Adică? Ce crezi despre el?

– Același lucru ca și tine. E un om arogant, insuportabil, nesuferit pentru modul în care ne-a lăsat să ne facem de râs.

Kate încuviință din cap. Oare îi iertase toate acestea? se întreba, deși își jurase că nu-l va ierta niciodată.

– Da... răspunse ea meditativ, și-n fața ochilor îi apărură imaginea lui Mark împreună cu Cherry, el uitându-se la ea înduioșat. Lin nu mai continuă discuția, ci se ridică să plece, urându-i noapte bună.

***

Abia mai târziu, când intrară în sufragerie, cele două realizează că și James rămăsese peste noapte la High Creek Downs. Unul din oamenii lui găsisese avionul, iar James sosise și el cu ambulanța, participând activ la cercetări. S-ar fi întors la ferma lui, dar Mark nu-l lăsase. O privi pe Lin ciudat, iar aceasta își feri privirea, neliniștită. Kate începu o conversație. Trecuseră prin camera lui Cherry, însă aceasta dormea. Ceruseră permisiunea de a intra și la Paul. El arăta mult mai bine decât prietena lor, deși se plângea de dureri. Însă nu părea prea îngrijorat de răni, și le declară că se va ridica din pat a doua zi.

– Cum e Cherry? se interesă el, evitând ochii lui Kate. Sora nu mă lasă să mă deplasez, așa că nu pot merge s-o văd. Aș fi înjurat-o de mult, dar Mark ar fi sărit cu gura pe mine.

– Cherry doarme, dar parcă e mai bine ca ieri seară, și Kate observă că el încă nu-și ridicase ochii din cearșaf. Cum s-a întâmplat? Ți-a fost teamă?

– La început , nu. După zgomotul pe care-l făcea motorul, mi-am dat seama că s-a întâmplat ceva, și mi-am zis că e mai bine să aterizăm. Cherry s-a purtat minunat, murmură el. E

atât de calmă, nici n-ai fi spus că trecem printr-o stare de urgență. Nu s-a panicat, n-a pus întrebări; doar îmi sugera câte ceva, ca să mă direcționeze. N-aveți idee cât de mult m-a ajutat. Cu toate astea, n-a făcut nimic, dar a fost atât de practică...atât de practică...

Fetele nu răspunseră, căci deja o cunoșteau pe prietena lor. Știau că ea nu se grăbește niciodată, nu se panichează, nu se alarmează ca să-i deranjeze pe ceilalți. Poate că în sufletul ei, neliniștea creștea, dar Cherry nu sufla niciun cuvânt despre asta, și nici nu dădea de înțeles ce se perece cu ea. Paul ar fi trebuit s-o cunoască de foarte mult timp ca să ghicească tulburările prin care și ea trecea, la fel ca oricine altcineva.

După cină, Kate se cufundă în meditație, amintindu-și scena din salonul lui Paul. Mark și ceilalți invitați se aflau pe terasă, pentru a bea ceva. James se așezase lângă Lin și-i șoptea ceva la ureche, ceva ce provacă o schimbare pe chipul fetei. Oare încerca s-o convingă din nou să lucreze pentru el? Kate se întreba dacă ar fi acceptat, în ideea că, la un moment dat, James ar începe să țină la ea. Formau un cuplu frumos; păreau că se potrivesc în cele mai mici amănunte. Iar Lin ar fi fost o mamă extraordinară pentru fetița lui; deși la școală ținea la disciplină, avea și o latură blândă, care se întrevedea ori de câte ori admira un copil și-l înțelegea.

După un timp în care cei patru povestiră, James și Lin se ridicară, anunțând că se duc să se plimbe.

– Te superi? se interesă James politicos.

– Bineînțeles că nu, zise Mark, care-i urmări pe cei doi îndepărtându-se. Mă întreb dacă-l va accepta, se auzi glasul lui după un timp.

– Să-l accepte?

– Nu ți s-a părut ciudat că James s-a întors tocmai acum, după ce am găsit celălalt cuplu?

"Celălalt cuplu" – un mod ciudat de a spune.

– Nu... Adică nu m-am gândit niciodată. Și nici Lin.

– James credea că Lin se află în avion, cu Paul.

Kate îl privea nedumerită, pe măsură ce-și dădea seama de situație.

– De ce ar fi avut această impresie? Nu i-ai spus că e vorba de Cherry?

– Nu am discutat personal cu el. Eu doar am ordonat unuia dintre îngrijitori să-l anunțe cât timp eu mă pregăteam. James n-a știut care din voi a plecat, dar știa că era una dintre cele care lucrau pentru Paul. James l-a întrebat pe om dacă e vorba de Lin, și i s-a răspuns afirmativ. Astfel că a venit într-un suflet, deși numele nu conta, la urma urmei.

– Deci... James a venit de grija lui Lin?

– Chiar mai mult decât atât, zâmbi el.

Înainte de a se culca, mi-a povestit prin ce emoții a trecut din cauza acestui accident, crezând că Lin e acolo. Se pare că a rugat-o pe fată să lucreze pentru el...Dar cred că deja știi asta. Abia când și-a dat seama că Lin e în pericol, a realizat că ține la ea, și că miza acelei oferte de a avea grijă de Emma era mult mai mare. James nu s-a mai uitat la altă femeie de la moartea soției sale, și n-a crezut niciodată că o va face. Cred că totul ține de un mod de a gândi, de o hotărâre de a nu te recăsători mai degrabă, decât ideea că timpul îl va ajuta să-și revină. A iubit-o foarte mult pe soția lui...dar azi-dimineață mi-a devenit clar că o iubește pe Lin. Și ar fi un soț excelent.

Se lăasă o tăcere adâncă, tulburată doar de ciripitul păsărilor de afară.

– Lin o să-l accepte, zise Kate în cale din urmă. Sunt sigură.

Îi explică lui Mark motivul pentru care fata refuzase postul de dădacă.

– N-a pus problema în termeni prea duri, dar a spus că ar fi ciudat să trăiască în aceeași casă cu James, fără ca lui să-i pese de existența ei.

Kate se opri, realizând că discuția devenea prea intimă; nu semăna deloc cu replicile pe care ei doi obișnuiau să le schimbe.

În mod cert, acest aspect îi scăpă lui Mark, iar el continuă pe aceeași linie, aducând în discuție o posibilă nuntă.

– O să-ți lipsească Lin, dacă pleacă de la High Creek, adăugă el, pe un ton ciudat.

Kate confirmă din cap, dar era mulțumită că prietena ei își găsisese un soț extraordinar.

– Ne descurcăm noi, spuse ea, evitând a-l privi pe Mark în ochi. Oricum, nu prea era de lucru pentru trei. Cu puținele animale pe care le avem, și cu restaurarea casei pe care am încheiat-o deja.

Înainte ca Mark să-i răspundă, apărură celălalt cuplu.

– Felicitări, începu el sec, observând expresia de pe fața lor. Sper să fiți fericiți.

Lin roși, ceea ce nu-i stătea în fire, iar James surâse discret.

– Ți-ai dat seama de ce ne-am dus afară, deși era de prevăzut, având în vedere ce ți-am spus mai devreme.

– Felicitări, spuse și Kate întinzând mâinile către Lin. Mă bucur pentru amândoi...Și eu mă așteptam la asta. Mark...Domnul Copeland mi-a dezvăluit și mie conversația voastră.

Îi scăpase fără să vrea numele lui; se îmbujoră. Îi aruncă acestuia o privire pe furiș, și observă că o fixa foarte serios.

– E bine și Mark, se auzi glasul lui. Situațiile prin care am trecut duc, de obicei, la o mai mare familiaritate.

Capitolul 10

Vestea logodnei dintre bogatul James și englezoaica angajată la Cunya River Downs făcu înconjurul fermelor în doar câteva zile. La Walden Downs se primiră masaje de felicitări și de urări de bine pentru noul cuplu, pe care James le transmitea fetei. La început, Lin părea confuză, ușor deranjată chiar, de ideea că-și va părăsi prietenele. Însă Kate o convinsese că relația lor trebuia, odată și-odată să se termine.

– Cred că toate eram conștiente că va interveni o căsnicie, și ne-am pregătit mental pentru această despărțire, deși niciuna dintre noi n-a menționat acest lucru. Dar o să ne vedem destul de des.

Cu toate acestea, Kate întrevedea un sfârșit nu foarte îndepărtat al relației lor, căci îi era clar că și Cherry cu Paul

se îndrăgostiseră unul de celălalt. La început se întrebase dacă nu cumva Mark era cel interesat de Cherry, dar își dădu seama că el doar îi purta un adânc respect pentru atitudinea ei impasibilă în anumite situații. Iar Cherry nu se aprinsese niciodată la vederea lui...cel puțin nu așa cum se aprinsese Kate în majoritatea conversațiilor lor. După experiența terifiantă prin care trecuse, sentimentele lui Cherry se schimbară, mai ales după ce ea și cu Paul văzuseră moartea cu ochii. Ore în șir așteptaseră să fie salvați. Ore nesfârșite. Multe se pot schimba în astfel de situații...și chiar se schimbaseră. Atât Chery cât și Paul, realizaseră că ceea ce simt pentru Mark, respectiv pentru Kate, nu sunt sentimente profunde.

Bineînțeles că cei doi nu-și afixau posibila logodnă, nu încă. Dar Kate era convinsă că presimțirile ei nu aveau să dea greș. Dacă și Cherry pleca de la High Creek, Kate nu mai avea altceva de făcut decât să-i vândă totul lui Mark și să se întoarcă în Anglia. Avea să păstreze legătura cu ele, dar cu siguranță că prietenia lor va slăbi cu timpul, înlocuită de simple felicitări cu ocazia unor zile de naștere sau zile de sărbătoare.

Mica reuniune pe care o planificase Cherry nu mai avu loc, dar fetele participară la concursul de călărie de la Kennilong Downs. Cherry nu călări, iar Kate nu reuși să se ridice la înălțimea performanței artistice reușite de Harriet.

Totuși, Mark o felicită de față cu Harriet. Kate reuși să observe expresia ostilă din privirea concurenteii sale. Ceva mai încolo, în timp ce se răcoreau cu o băutură, Kate o observă uitându-se la Cherry și Paul, care se aflau în mulțime, dar la o distanță foarte mică unul de celălalt. Kate o văzu cum își muta atenția – de la Cherry și Paul, spre Lin și James, apoi către Mark și Kate însăși. Privirea fetei devenise chiar suspicioasă. Oare ce pune la cale ? Expresia fetei ei deveni gravă, chiar răutăcioasă.

Chiar dacă Harriet se dovedi mai pricepută decât Kate, Lin o întrecu. Astfel că în finală rămăseseră doar ele două, spre satisfacția personală a lui Kate.

– Lin e destul de bună, remarcă Mark, alăturându-i-se lui Kate.

Deși tonul lui era lipsit de entuziasm, se vedea că le urmărește pe cele două cu vădit interes. Kate n-ar fi crezut niciodată că un concurs de acest gen ar putea s-o intereseze atât de mult, dar ținea morții ca prietena ei să câștige, măcar pentru a-i da o lecție concurenteii arogante. Lin trebuia să iasă învingătoare, cu siguranță; așteptarea se dovedi mai insuportabilă ca oricând.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă el văzând-o că se ține strâns de grilajul de fier al terenului.

Kate încercă să se relaxeze, zâmbindu-i fals.

– Vreau ca Lin să câștige, normal.

El surâse, iar conturul gurii și al ochilor săi deveniră mai pronunțate. Astfel își arăta el mândria, în acel aer de superioritate, în acea expresie care părea că-i domină pe toți ceilalți. Însă chipul lui mai ascundea și o altă calitate nevăzută, pe care Kate nu i-o putea ghici. Dar știa că Mark Copeland o controla mai mult ca oricând, că o atrăgea și că această atracție va avea un lung ecou în sufletul ei, chiar dacă ei doi se vor despărți.

– Cea mai bună are să câștige, zise el, concentrându-se la cursă. Lin a exersat mult?

Kate confirmă din cap.

– Preferă să călărească decât să facă orice altceva. Și-a cheltuit cei mai mulți bani pe lecții de călărie, până când, după cum ți-am spus, s-a scumpit foarte mult.

Cum Mark nu-i răspunse, Kate continuă să-i povestescă despre idealurile fetei și despre toate visurile pe care aceasta și le făcuse în legătură cu traiul din Australia. Și din nou Kate se opri brusc, roșind, fermecată de trăsăturile interlocutorului ei.

– Deci, voia să se plimbe călare printre turmele tale?

Kate își mușcă buzele, uitându-se în direcția concurențelor. Mark repetă întrebarea, iar ea recunoscuse adevărul.

– Toate trei am crezut că o să ne distrăm de minune, oftă ea.

– Și nu v-ați distrat?

– Ba da, n-am de ce să mă plâng. Dar voiam să spun că noi credeam într-un trai foarte lejer...ceea ce știi foarte bine.

– Da, cred că da, medită el cu ochii la premiu și cu gândul la onoarea pe care o va dobândi câștigătoarea.

Până atunci, Harriet fusese aclamată drept cea mai grațioasă femeie care călărește, iar acum concura cu cea mai redutabilă oponentă din toată cariera ei; deci lupta avea să fie una foarte strânsă. Mulțimea aștepta cu sufletul la gură rezultatul concursului, la fel ca și fetele. Lin fusese și ea admirată, la fel de mult ca și Harriet. Calul acesteia din urmă evoluase perfect, dar nici al lui Lin nu se lăsase mai prejos, deci singurul criteriu de departajare rămânea măiestria de a conduce calul. De câteva ori, Harriet îi privise pe Mark și pe Kate, dar își întoarse repede ochii, pentru a se concentra asupra concursului. Însă Kate simțea că fata începe să-și piardă controlul, iar dacă presimțea corect, atunci rezultatul avea să fie în defavoarea ei. Ceea ce se și întâmplă. Victoria lui Lin fu întâmpinată cu ropote de aplauze. Harriet se înfurie din cauză că-și neglijase oponenta în timpul cursei. Kate îl privi pe Mark, pe fața căruia nu se putea citi nimic.

După un timp, Lin se alătură celor trei, căci și James se afla acolo, după care se îndreptară cu toții spre locul unde se serveau băuturile. Paul împreună cu Cherry apărură și ei

nu după mult timp. Mark și Kate schimbă priviri sugestive; Mark trăind cu impresia că ea încă se mai gândește la Paul. În pădure, după ce o sărutase, el îi reproșase faptul că îl dorea pe fratele lui, considera că se simte atrasă de el. Iar acum, încerca să-i analizeze sentimentele prin prisma relației pe care Paul o avea cu Cherry. Poate că o compătimea, gândea Kate.

Cât de puține lucruri știa...

Concurența dintre Lin și Harriet fusese cel mai interesant eveniment de până atunci. Iar Kate dovedise un maxim interes față de acest concurs. Ar fi fost imposibil să-l piardă din moment ce abia acum Cherry apăruse de mână cu Paul, iar apoi, el o cuprinsese după umeri în timp ce urmăreau spectacolul. Apoi, pe drumul de întoarcere în mașina lui Mark, una din invitate îndrăzni să întrebe :

– Mă înșel eu sau e posibil să asistăm la o dublă căsătorie?

– Poate, răspunse Paul liniștit.

Kate, așezată în spatele mașinii împreună cu celelalte două prietene, medita la toate acestea. Cherry își agita mâinile, ceea ce nu-i stătea în fire. Era clar că o preocupă viitorul lui Kate. Imediat ce ajunseră acasă, fetele începură să discute, cele două oferindu-se a-și amâna ceremoniile pentru a mai rămâne cu Kate.

– Cel puțin până când începem să avem profit, zise Lin. Nu poți sta singură. Nu mă mai căsătoresc!

Ceea ce pe Kate o amuză teribil.

– Nu fi ridicolă! O să mă descurc.

Dar nu le menționează nimic despre gândul ei de a vinde; nu-și dorea să le vadă pe fete învinovățindu-se pentru soarta ei, acum când trăiau cele mai fericite clipe din viața lor.

– Chiar ai putea să mergi la James să-i spui că nu te mai căsătorești cu el? adăugă ea, iar Lin negă mecanic din cap.

Cearta mai dură un timp, până ce Kate reuși să le oprească pe cele două, amenințându-le că vinde dacă nu se opresc.

– Și apoi mă întorc în Anglia și gata!

– Nu poți vinde! Acum când am reușit să înfrumusețăm locul.

– O să vând, dacă vă mai îngrijați din cauza mea.

– Eu una, n-aș suporta gândul acesta, zise Cherry, iar Kate coborî ochii în pământ.

– Nici eu. Promite-ne că n-ai să te mai gândești la așa ceva, Kate. Dacă te întorci în Anglia, n-o să ne mai vedem niciodată!

Kate își ridică privirea și o văzu pe Lin posomorâtă, iar pe Cherry foarte gânditoare. Deși aveau să se căsătorească în mai puțin de o lună, fetele treceau printr-un moment foarte dureros. Însă toate grijile aveau să fie uitate. Cu timpul, totul se va transforma într-o simplă amintire, iar amintirile se vor înmulți an de an, până când nu va rămâne din ele decât o

idee trecătoare, o idee plăcută sau dureroasă, sau, dimpotrivă, insipidă, uitată. Prietenia lor întrecuse orice așteptare, dar își avea și ea sfârșitul ei.

Lin repetă rugămintea pentru Kate, iar aceasta îi promise solemn că nu va vinde. Astfel, casa se luminează din nou; tensiunea fusese îndepărtată, și totul reveni la normal, cu excepția faptului că fetele ieșeau adeseori cu logodnicii lor pentru a face cumpărăturile dinainte de nuntă. Rochiile se confecționau în casă, pentru că nu aveau bani ca să cumpere ceva de la Sydney sau dintr-un alt oraș mare de unde se îmbrăca aristocrația de la ferme. Și nu era neapărat problema banilor; James și Paul le oferiseră totul, știind de situația lor, însă mândria nu le lăsase pe acestea să accepte bani înainte de nuntă. Astfel că High Creek se transformă într-o uriașă fabrică. Nunta avea să se petreacă la vila lui Paul.

Cu o săptămână înaintea evenimentului, Kate se hotărî să-l abordeze pe Mark în privința casei. Voia să plece de-acolo imediat după nuntă. Simțea că n-ar fi putut să stea singură acolo. Lin îi sugerase să caute pe cineva cu care să locuiască, vreo altă englezoaică aventuroasă. Lin chiar îi sugerase să dea un anunț în ziarele englezești. Kate o anunțase că se va gândi, și chiar ar fi luat propunerea în serios dacă n-ar fi fost sentimentele față de Mark. I-ar fi plăcut să mai stea, și astfel să continue prietenia lor...dar Mark apărea prea des în gândurile ei. Kate ajunsese să se

întrebe dacă ar mai fi suportat situația, chiar dacă fetele nu s-ar fi mutat.

Într-o dimineață, pe când fetele plecaseră în oraș pentru ultimele cumpărături, Kate se duse La High Creek Downs. Mark era plecat, dar Sophia o anunță că șeful se întoarce imediat ce îi instruiește pe oamenii săi cu privire la modificările ce trebuie făcute.

– Modificări?

– Pentru casă...Nu auziți cum sparg?

– Ba da. Ce modificări face domnul Copeland?

– La dormitorul tatălui său. Schimbă fereastra și adaugă o baie.

Sophia îi povesti că șeful planificase de mult aceste schimbări, apoi o conduse pe Kate în salon și-i oferî o cafea. Musafira se așeză în fața ferestrei, așteptându-și băutura. Se vedeau îngrijitorii de la animale. Știa că se făceau pregătiri pentru recoltă, deci era o perioadă foarte încărcată. De aceea i se părea ciudat că Mark se apucă de modificări tocmai acum, mai ales că nu-i afectau direct traiul.

Îl urmări apropiindu-se pe calul său și o trecu un fior. Tocmai de aceea credea că plecarea ei era binevenită și că timpul o va ajuta să uite. Mark îi dădu lui Ferdie căpăstrul pentru ca animalul să fie dus la grajduri. Nu intră în casă imediat, ci se opri o clipă pentru a-l privi pe Dans de Vară, calul lui Kate, care stătea legat de un copac. Cu o mișcare

rapidă, își dădu pălăria pe spate, lăsând să se vadă un smoc de păr auriu. La ce se gândea oare? Poate că intuia deja motivul vizitei ei – cu siguranță, căci altfel Kate n-ar fi trecut pe-acolo. Se întoarse, palidă, spre ușă; el se afla în pragul camerei. Își aruncă pălăria pe un scaun, apoi păși înainte și se opri în mijloc, agățându-și o mână de curea. Părea un gigant, deși camera era foarte spațioasă.

– Cărui fapt datorez această vizită matinală? și-i privi mâinile care se frământau necontrolat.

– Cred că știi foarte bine de ce, și așteptă confirmarea lui; în schimb, expresia feței lui se înăspri.

– Sun să aducă niște cafea, și se repezi la clopoțel.

– Sophia îmi aduce mie una.

Negresa intră în același moment, iar Mark ceru o ceașcă și pentru el.

– Hai să ieșim pe terasă. E mai plăcut, adie briza.

Ieșiră pe fereastra franțuzească, iar Kate se așeză pe scaunul oferit de gazdă. El ocupă un loc alături de ea, dar nu părea curios să afle de ce avea musafiri. Kate nu-i înțelegea atitudinea. Era sigură că el îi cunoștea motivele, și totuși, nu se grăbea în a o aborda. Și nu din cauză că nu-și dorea să cumpere ferma, căci și-o dorise o viață întreagă, la fel ca și strămoșii lui. Ochii ei se lăsară în voia luminii puternice, urmărind razele soarelui ce formau mici luminișuri în păduricea din apropierea casei. Păsărelele se roteau

deasupra frunzișului, cu mișcări iuți și sigure. Adierea vântului aducea un parfum de castane, care se amesteca într-o mireasmă îmbietoare cu mirosul florilor de pe terasă.

– Îți ofer ferma mea, se auzi într-un târziu glasul ei.

Nu mai putea suporta acea tensiune creată de tăcerea lui. Mark își întinse picioarele sale lungi, mijind ochii asupra unor câini ce se jucau pe peluză, iar cu degetele bătea ritmul în lemnul scaunului. Nu se arătă surprins de replica ei, dar nici nu ar fi avut motive.

– Pleci?

– Da; cât mai curând după nuntă. Da nu vreau să aflu nimeni, domnule Copeland.

– Mark... Am renunțat la formalități, da?

Ea acceptă propunerea, apoi îi explică temerile prietenelor ei și remușcările pe care le aveau față de situația în care o lăsau.

– De aceea, le-am promis că nu o să vând; Mark nu comentă nimic. Trebuia să le promit; altfel, ar fi trăit nefericite.

– Le-ai promis? Și totuși, mi-ai oferit pământul.

– Ele s-ar simți și mai vinovate să se știe responsabile pentru fapta mea, de aceea le-am promis. A fost un lucru necesar, pentru liniștea lor interioară. Știi că ele au fost cele care m-au...

Se opri brusc, observând o cută pe fruntea lui.

– Ele te-au convins să vii aici? Ai fi vândut locul de la început?

Ea confirmă.

– Dar recunosc că ideea de a veni începuse să mă atragă și pe mine, adăugă. Bineînțeles... Credeam că sunt proprietara... zâmbi ea forțat.

Restul nu mai avea nevoie de explicații. Mark continua s-o fixeze insistent; apariția Sophiei detensionă momentul, spre ușurarea lui Kate. Femeia puse tava pe masă și, cu o plecăciune, începu să-i toarne cafea stăpânului.

– Mulțumesc, zise el. Ești foarte palidă, Kate; și cred că ai și ceva nemulțumiri, poate din cauza eventualelor urmări... și înghiți în sec. Vrei să pleci imediat după nuntă... Pleci chiar dacă le-ai promis fetelor că rămâi?

Kate simțea că el evita să-i spună ceva; cuvintele lui nu mai aveau sens.

– Nu te bucuri că-ți ofer ferma? se miră ea, mai ales că el dădea din cap în sens negativ. Nu mai pot rămâne la High Creek de una singură...

– Ai putea să chemi pe cineva cu tine, veni replica, astfel că surprinderea lui Kate crescuse.

– Și fetele mi-au sugerat acest lucru, iar eu le-am promis cu jumătate de gură că așa voi face, dar...

– Deci, încalci încă o promisiune?

– Nu te înțeleg, murmură ea.

Chiar nu vrei pământul meu?

Deși era o întrebare retorică și stupidă, Kate credea că-i va aduce explicația pentru comportamentul lui nejustificat. Însă el ignoră această întrebare, reproșându-i faptul că încalcă anumite reguli și că ar trebui să mai rămână la High Creek, măcar câteva săptămâni.

– Deja m-am hotărât, veni răspunsul ei.

– Presupun că vrei să scapi!

Glasul lui ascundea o urmă de nervozitate. Kate se lăsă și mai mult fermecată de atitudinea lui, simțind că aceste cuvinte nu puteau fi controlate, că Mark nu voia să le dezvăluie, dar că o voce interioară îl forța să le pronunțe. De ce se aprinsese într-atât? Ea nu făcuse nimic pentru a-i stârni nemulțumirea. Dimpotrivă, îi oferise pământul ei; ar fi trebuit să se pună de acord în privința prețului și să înceapă formalitățile. Acum, Kate se întreba dacă să-i dezvăluie adevăratele sentimente pe care le nutrea fața de Paul; în mod sigur, el credea că pleacă doar pentru a-l evita pe acesta din urmă – adică să scape. Normal că-și dorea să scape... dar nu de Paul.

– Cât ești dispus să-mi dai pe fermă? se interesă ea, nerăbdătoare să încheie afacerea cât mai repede cu putință, pentru a pleca.

Era, poate, penultima oară când se vedea cu Mark. Se mai întâlneau la nuntă doar.

– Îmi ajunge măcar să mă instalez înapoi în Anglia? Noi am vândut totul și...

Nu mai continuă. Mark nu părea interesat de problemele cu care avea să se confrunte la întoarcere. Ridică ceașca și sorbi.

– Nu mă mai interesează proprietatea ta, rosti el calm.

Cuvintele răsunară strident în urechile ei.

– Poftim? strigă ea.

El evita s-o privescă direct în ochi, preferând s-o urmărească doar cu coada ochiului, astfel că ea nu-i putea citi adevărata expresie a feței.

– Ce-ai spus? repetă ea după o lungă tăcere.

Într-un final, el o înfruntă, iar Kate se izbi de expresia lui gravă, serioasă. Ieșeau în evidență linia gurii și a nasului, precum și ochii adânciți în orbite.

– Nu mă mai interesează proprietatea ta.

Vorbea cât se poate de serios. Kate rămase fără cuvinte, negăsind o explicație pentru această schimbare de atitudine. O cuprinse panica și-i impuse, aproape, să cumpere High Creek. Încerca să-l convingă de faptul că acel pământ îi trebuie, că trebuie să-l dorească. El rămase imperturbabil, și-i răspunse pe un ton blând și moale, cu mici trepidații:

– Mi se pare că nu ne înțelegem, Kate. Nu mă mai interesează High Creek, accentuă el.

Ce avea să facă, dacă el nu-și revizua atitudinea?

Înghiți în sec.

– Trebuie să existe vreun motiv, șopti ea cu ochii în lacrimi. Știu că am fost încăpățânată, chiar și tu mi-ai reproșat-o și mi-ai zis că n-am să te mai prind niciodată într-o pasă bună. Dar măcar să-mi dai cât să mă întorc în Anglia...?

El rămase tăcut. Poate că era doar imaginația ei, dar Mark părea îndurerat în adâncul sufletului său. Contururile gurii sale se încrețiră. Fără niciun motiv, Kate își aminti că la fel îl văzuse și cu ocazia dispariției fratelui său. Și atunci el se întunecase la față; venele stăteau să-i plesnească, semn al emoției puternice prin care trecea. Oare de ce?

Kate îl admira, fascinată. În acel moment, în minte i se furia pe nesimțite o idee.

– De ce nu vrei să-mi cumperi ferma? întrebă ea dintr-o suflare. Nu vrei ca eu să plec? Nu vrei ca eu să mă întorc în Anglia? continuă ea fără să gândească ce spune.

Oare avea motive să creadă așa ceva? Era oare posibil să țină la ea? Își aminti scena din pădure, de săruturile sale atât de pasionale și de intense. Dar Mark declarase că acționase astfel dintr-un simplu capriciu. Cu toate acestea, acolo în pădure, Kate cunoscuse un alt Mark Copeland, nu pe cel distant și rece care-i apărea acum în fața ochilor...

– Ar fi o nedreptate să-ți părăsești prietenele imediat după nuntă, observă el cu dezinteres. Or să se facă

responsabile pentru gestul tău pripit, după cum tu însuși ai menționat. De ce să le strici luna de miere doar pentru că vrei neapărat să fugi? Nu mai spun de faptul că erai convinsă că eu voi cumpăra locul.

Kate se făcu mică. Mark se gândea doar la cele două fete și la Paul. Dacă Cherry ar fi fost nefericită, la fel ar fi fost și Paul. Mark se preocupa de soarta fratelui său, deci era normal să-i dorească o lună de miere reușită.

– Atunci, o să vând altcuiva, anunță Kate cu glas tremurat, dar nu întâmpină nicio reacție.

Mark nu se temea de concurență; cine ar fi fost dispus să cumpere o fâșie de teren îngrămadită între două ferme uriașe?

– Atât am avut de spus, și se ridică de pe scaun.

Era conștientă de paloarea feței sale și că tremura toată, în ciuda faptului că încerca să se controleze. Mark se săltă și el în picioare și o privi gânditor.

– Dacă tu crezi că ți-e frică singură pe timpul nopții, o să pun pe cineva să doarmă acolo. Sau, adăugă ezitând, ai putea să vii aici în fiecare seară, să dormi.

– De ce-ți pasă dacă mi-e frică sau nu? se încruntă ea.

– Normal că-mi pasă. Mă preocupă vecinii mei. Așa e lumea pe-aici.

Din nou, Kate se simți copleșită de situație. De ce-i dădea speranțe? Știa că în curând el singur va spulbera toate aceste

idei, iar ea va apărea drept o proastă, încercând să se convingă că Mark nu era chiar atât de indiferent. Și totuși, felul în care se comporta acum, dădea de gândit...

– Șefu', șefu', apăru Ferdie, cu un plic mare. O scrisoare! Băieții au găsit-o după dulap, când încercau să-l dezmembreze. Are încă sigiliul pe ea.

Mark se încruntă. Își ridică ochii de pe plic și-i mulțumi băiatului.

– Poți să pleci.

– Mulțumesc, șefu', și dispăru imediat.

– Scuză-mă o clipă, zise el și se întoarse cu spatele la Kate. Deschise plicul. Kate auzi un suspin prelung.

– Voiai să pleci, nu te mai rețin, își aminti el. Dar ține minte ce ți-am spus. După ce rămâi singură, vei fi binevenită aici...sau, dacă preferi, o să trimit o femeie de aici să doarmă acolo.

Se vedea că scrisoarea este foarte importantă, căci gândurile lui păreau undeva departe; însă rândurile pe care apucase să le citească îi dăduseră o mică satisfacție.

Modul abrupt și direct în care o forța pe Kate să plece, o afectă pe aceasta din urmă. Se simțea rănită în adâncul sufletului și, involuntar, izbucni în lacrimi.

– Îmi pare rău...Nu știu de ce mă comport astfel, dar nu mai suport situația de la High Creek. Nu pot să mai rămân...

– O să rămâi! răspunse el aspru.

O să-l uiți, cu timpul! Ți-am spus că nu e pentru tine, poate nu așa cum ar fi trebuit; dar știam că nu vă potriviți. Și nu m-am înșelat, e clar că este foarte îndrăgostit de Cherry. Du-te acasă, și încearcă să uiți că ai ținut la el!

Se lăasă o liniște teribilă; chiar și păsările își conteniră ciripitul. Kate înghiți în sec, simțea că se îneacă. Nu de frică sau de disperare, ci din cauza unei trăiri aproape imperceptibile ce începea să prindă viață înlăuntrul ei. Încă o dată se ivi ideea că lui Mark îi păsa de ea. Acum, acest sentiment devenise convingere.

– Mark...nu fug de Paul.

Și din nou o liniște profundă. Ochii săi albaștri, înnegurați, se deschiseră larg, luminându-se.

– Nu? Ești sigură?

– Într-adevăr fug, dar... începu ea timid. Încercam să scap, așa cum ai zis, dar...de altcineva...

Restul frazei se pierdu în vânt, căci el îi acoperi gura cu buzele sale, într-un sărut intens, nesfârșit.

– De ce? zise el după aceea. De ce m-ai lăsat să cred că ești îndrăgostită de Paul?

– Nu credeam că te interesează. Nu știam că ții la mine. N-ai fost niciodată amabil cu mine, Mark, trebuie să recunoști.

– Eu, n-am fost amabil cu tine? și ea se înroși. Dar tu cu mine? Dacă eu n-am fost supus capriciilor tale, înseamnă că

nimeni n-a fost; și Dumnezeu știe că am încercat să-ți înfrunt mândria în toate felurile posibile.

– A, da? Și cum anume? se miră ea, inocentă.

El o întreabă dacă-și amintește scena în care se pierduse în pădure, iar ea îi răspunse afirmativ.

– Să știi, draga mea Kate, că ai fost doar la un pas de a lua bătaie de la mine. Dar acum, m-am lecuit! Trebuie să-ți spun, că nu sunt genul de om care tratează femeile ca pe un bibelou, chiar și-atunci când sunt conștient de fragilitatea lor. Și nu intenționez să-mi răsfăț soția...

– De unde ai ideile astea? întreabă ea și se dădu un pas înapoi. Cred că eu am spus cuvintele astea acum ceva timp...

– Lui Cherry și lui Lin. Discutam o dată cu Cherry despre tot felul de lucruri, dar n-aș putea să-ți spun cum am ajuns la un asemenea subiect. Dar ea mi-a povestit despre idealul tău de bărbat, și-i privi chipul amuzat, cu acel surâs fermecător. Ești sigură că ai fi fericită cu o copie a celui ideal? Ea se înalță pe vârfuri și-l sărută în loc de răspuns.

– Ai adus-aminte de ziua aceea, din pădure. Atunci mi-am dat seama că te iubesc, îi mărturisi ea.

– Atunci? Așa de demult?

– Nu a trecut chiar așa de mult.

– Mie așa mi se pare. Poate din cauza agitației din ultimul timp. Când ai apărut aici, astăzi, am simțit că mă cufund.

Știam că ai să vii, dar nu mă gândisem să te refuz cu High Creek. Îmi încolțise ideea aceasta în minte , dar nu eram convins de ea. Mă gândeam că n-are să dea roade, mai ales dacă ești îndrăgostită de el...

– Dar nu sunt.

– Eu credeam că ești. Când ți-am văzut calul afară, am avut certitudinea că ai venit să-mi vinzi proprietatea ta, și atunci m-am decis să te refuz. Nu puteam să te pierd fără să mă lupt pentru tine. Atunci când te-am avertizat asupra deciziilor pe care le iei, mă refeream în ideea că Paul te va cere de soție, și că tu trebuie să fii sigură pe ceea ce-i spui. Adică, eram convins că nu-i erai menită lui Paul. Ci mie, pentru că soarta însăși ne-a apropiat. Nu-ți dai seama?

Ea încuviință. Mark continuă spunându-i că avea de gând s-o convingă să rămână la High Creek, refuzându-i oferta, și că ar fi avut răbdare s-o aștepte până când l-ar fi uitat pe Paul. În timp ce vorbea, chipul lui se întuneca; se vedea că suferise la fel de mult ca și ea. Tot ceea ce Kate tănuise până atunci, se dezvăluia acum într-un acces de iubire profundă, o iubire ce începea să prindă contur în fața ochilor ei. Înainte de a putea reacționa, se văzu cuprinsă într-o strânsă îmbrățișare și recunoscuse forța trupului său, puterea brațelor și sărutul posesiv cu care el o întâmpinase atunci, în pădure. Apoi, copleșită de căldura acelui trup, se cuibări la pieptul lui.

– Draga mea, se auzi glasul lui, să știi că aceasta este într-adevăr ziua mea norocoasă.

Ridică plicul de pe masă, acolo unde-l aruncase puțin mai devreme.

– Aceasta este ultima dorință a tatălui meu, și testamentul lui...

– Adică?

El îi povesti despre documentul prin care el devenea moștenitorul absolut, iar Paul rămânea fără nimic.

– A fost scris pe când noi doi eram copii; presupun că s-a folosit de faptul că sunt cu puțin mai mare decât el, deși eu n-am făcut niciodată diferența. Oricum, când deja începuserăm să creștem, tata ne tot spunea că amândoi am putea prelua vastele proprietăți pe care le deține, și amândoi contribuiseam în mod egal la prosperitatea acestora. Astfel că ne așteptam să fim împroprietăriți în părți egale. Însă la moartea lui am găsit doar vechiul său testament, care, de fapt, se afla la avocații lui din Sydney. Am refuzat să accept ambele ferme. Lui Paul întotdeauna i-a plăcut la Cunya River Downs. Preferă confortul modern, și se simte mai bine acolo. Din proprie mândrie, sau poate din încăpățănare, Paul n-a vrut să-și accepte partea. Poate că și eu aș fi făcut la fel, dacă eram în locul lui. A trebuit să mă supun dorinței lui, și m-am urât pentru asta. Paul spunea că nu are nevoie de cadouri, ci dorea să o merite pe drept.

Mark se opri, și se uită la plicul din mână. Kate realizează că era copleșit de toate cele câte ar fi vrut să le spună și se strânse și mai mult la pieptul lui; își aminti de vremurile în care se răstrea la el, când era furioasă și când îi arunca în față ideea că Paul e administrator la Cunya River Downs.

– Acest testament a fost scris mai târziu, explică Mark, deși nu mai era necesar. Paul moștenește astfel, Cunya River Downs – așa am cerut noi, după ce ne-am sfătuit cu tata. Nu știu cum a ajuns după dulap, dar nici nu mai contează. E important că l-am găsit, și o privi pe Kate emoționat. Gândește-te că tocmai acum am scos adevărul la iveală! Acum, când scumpa mea Kate e gata să mi se ofere cu toată dragostea. Te iubesc, draga mea; te voi iubi mereu, și o sărută.

– Și eu te iubesc, șopti ea. Ar fi fost frumos să facem o nuntă triplă, dar dacă mai e doar o săptămână...

– Adică exact cât ai nevoie pentru a te pregăti, o întrerupse el. Bineînțeles că facem nunta în trei. Deci? Ai ceva de comentat? o provocă el.

– Nimic, dragul meu. După cum spui tu, o să fie o nuntă triplă.

Sfârșit